

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatalla.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 635

15 DE SETEMBRE DEL 2008

PREU: 2 €

2n Festival de la Cançó. La costa és de tots

Penyes Netes Band guanya sa Marjal 08 amb una cançó dedicada als corruptes Matas & Pedro J.

L'any passat van guanyar **Ses Llunàtiques**, enguany **Sebastià Bassa** i **Sebastià Sansó**, sota el nom de **PENYES NETES BAND**, han estat els guanyadors del **II Festival de cançó, LA COSTA ÉS DE TOTS** amb una cançó titulada **Sa porcella** i que té com a grans protagonistes els corruptes **Jaume Matas** i **Pedro J. Ramírez**. Enhorabona!

Lletra de la cançó guanyadora d'enguany

Els guanyadors: **Sebastià Bassa Llull** (veu) i **Sebastià Sansó Jaume** (guitarra i coros)

Sa porcella
(Pedro J. i J. Matas)

Quina vergonya seria
Pes Llevant i pes Ponent
Sa Marjal ple de ciment
Per construir-hi i fer piscines.

Ni Mates ni Pedro J.'s
Ja està bé de corrupció
Que sa gent des "Círculó"
Té embullades ses idees.

I noltros es mallorquins
Des pla i de sa muntanya

Cuidem s'aigua que mos banya
Salvem sa Costa des Pins.
Ses penyes i ses caletes
Així ho hem de conservar
Piscines ja moltes n'hi ha
Sa Marjal és cosa nostra.

No ens espenyeu Son Servera
Deixau fer ja aquest cas
Si reclamam dret de pas
Passarem de qualque manera.

Ni Mates ni Pedro J.'s...

I noltros es mallorquins... (bis)

FELANITX

Fa 3 anys que aquestes felanixeres fundaren **Ses Vaques Boges**. No van a les curses de vedells però celebren les festes de Sant Agustí. Tel. 657 052 064

Fa un any que la família **Cerdà Mestre** va obrir la botiga de moda **Sa Sargantana** al carrer Nuñez cantonada Dameto de Felanitx. Tel. 696 798 959

Restaurante EL CRUCE
Ctra. Palma - Manacor, km. 41 (Vilafranca)
Tels. 971560073 - 971560646

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Per una terminologia catalanesca

La terminologia té importància en l'expressivitat del que volem comunicar. Me n'adoní clarament arran la interessantíssima renovació terminològica de la gent de l'actual "Lobby per la Independència" quan col·laboraven, fa uns anys, tot just, a L'Estel: foraster, colonització, Oncles Tom, negret emblanquinat, Michael Jackson... L' "ellos" referit als espanyolassos és de mossèn Armengou. Això d'aPPaÑa és invenció meua però pres en part d'una llista andalusista, on feien rodar coses semblants en pla de conya. L'ús dels plurals genèrics irònics en -am i -um (catalanam, espanyolum...) també em vingué al cap de llegir L'Estel (ho feia sobretot el Director): és un recurs estilístic popular d'una enorme força, expressivitat i frescorm que són les qualitats, tot just, que hem de menester desesperadament. Són, de fet, les nostres armes. O dir "antiglobis-multicul tis" o "trencavidristes"...

La desimboltura en la terminologia i en l'expressivitat per parlar clar i català és bàsica per no acomplexar-nos. Si fem ús d'una terminologia pobra, política-ment correcta (de laboratori, somiatruites, llatinitzada, academicista), poc expressiva, duem les de perdre davant l'enorme empenta del "gracejo" d'"ellos", i això acomplexarà encara més el catalanam.

És estranyament malencònic pensar que coses tan absolutament bàsiques com aquesta de la terminologia se'ls acudisca a tants pocs independentistes, i que la literatura independentista sia sempre una cosa tan feixuga, tan reiterativa, tant de progrés de pub i llibret del teòric de moda, tan fada, tan insípida, tan estàtica, tan poc intel·ligent, tan provinciana, tan poc universal, tan ensopida, tan poc pluridisciplinar.

I tot perquè la gent no pensa per si mateixa: són ramat i prou, i no hi ha remei, per ara. Els independentistes catalans també són ramat, i a més ramat alt de polseres. Han perdut la gràcia i, per tant, la creativitat i la sal. L'han regalada, l'han deixada anar estúpidament, per prejudicis sense verificar. Escandalosament, per mandra. És natural i més dispensable entre jovent, de poca experiència i amb ganes d'armar canyaret, però més llastimós quan tenen certa edat.

Quan se n'adonaran (quan se n'hauran d'adonar amb els duríssims fets, jutge insubornable) el cor els batrà fort, però ara no poden/volen creure's ni imaginar encara que ells, ells, els civilitzats independentistes progressistes catalans, sien tan rucs i mediocres.

Els ho has d'anar explicant passet a

passet, amb exemples de tota mena, amb citacions, amb comparances històriques i sociològiques -treball de xinesos- per fer caure avall llurs sòlides supersticions progrés i secularitzants. Naturalment que ells pensaven que les supersticions no podien ser progrés i secularistes -havien de ser religioses i dretanes, així que van solucionar el maldecap tot tallant el cap: fora religió i fora dreta i a una altra cosa-, però ja van veient que sí, que el que llencen per la porta, se'ls entra encara més per la finestra.

I és que no hi ha vacuna contra la superstició, la superstició no és patrimoni de cap sistema mental o ideològic concret, sols és una perspectiva cutre i rutinària de la realitat, simplement, i ignora totes les ideologies i colors perquè viu infiltrada en la manca de coratge, en la mandra, en les rancúnies, en les enveges i en els cors mal disposats, com un mal esperit.

Dir les coses clares i comprensibles universalment si és que volem tenir un país clarificat.

Els ridículs "antitot" i cia

Els de l'EIR ara es van queixant al "Racó Català" de que un noi de 15 anys està amenaçat a Mataró per uns fatxes espanyols i no saben què fer. No volen denunciar als Mossos per por a represàlies dels fatxes, que si s'enutjaren més, etc.; i tampoc no tenen collons per actuar pel seu compte contra ells. I a Mataró hi és la seu central de Maulets. Aquests volen fer la revolució mundial, armada i superviolenta, i acoten el cap davant de quatre killos merdosos, que no tenen ni collons per anar a denunciar-los a la policia.

Els més ridículs, els més patètics i els més pudents: sempre es posen molt "xulus" amb els qui els volen fer raonar i després es caguen als calçons amb qualsevol espanyolet quinquiller. De puta pena.

ERC, "professional"

En Carod i en Puigercós li han agafat gust a la poltrona, i no la deixaran per res del món, ja pot la Brunete mediàtica del PP fotre'ls tota la canya que vulgui, ja els pot humiliar en Zapatero amb mentides de tota mena, que ells no deixaran ni el càrrec ni el suport al PsoE. En sembla que en Puigercós no té cap altra feina fora de la política, i amb la pasta de deu haver guanyat durant anys (és diputat des del 92, amb 24 anys),

està clar que vol fer calaix i res més.

No tenim pròpiament una política internacional forta, però la Generalitat està obrint oficines de projecció exterior, que són la base per poder fer aqueixa política.

Radicalisme i Islamisme

Ací el radicalisme campa arreu, només cal veure la gent del carrer, les iaies beates de cada dia, que defensen les tortures policials i el terrorisme d'Estat, i que a la més mínima demanen la pena de mort sense judici o l'amputació de mans per aquest o aquell altre; potser viurien bé en un règim islamista, ara que musulmans d'Europa s'han reunit a Suècia per estudiar la possibilitat de llençar una fatwua a favor de la pena de mort per als gais el dia que siguin majoria a Europa i puguin aprovar lleis.

Policia "made in Spain"

I els de la policia, no tenen mitjans per tenir controlats terroristes de tota mena, violadors no-integrats, pederastes assassins que són al carrer... però sí que en tenen per detenir nens que cremen fotos reials o banderes espanyoles o per controlar borratxos del carrer. L'altre dia a Màlaga, un exguàrdia civil agafà un cotxe en un carrer cèntric i peatonal, i es dedicà a atropellar gent, i ja havia dit en un fòrum de la policia espanyola que pensava suïcidar-se, però ni amb el problema davant els ulls reaccionen. Segur que si hagués dit que tenia pensat cremar una bandera espanyola, ja li haurien posat una parella de policies per tal que el tingueren vigilat durant tot el dia i la nit.

Segons sembla fins i tot tenen infiltrats entre okupes i borratxos de tetra-brick. No m'estranya, Espanya sempre ha estat un Estat policíac, altrament no s'aguantava.

Quan bramen és que els cou

MOLT BO!

Aquest cartell-muntatge, el va penjar en **Lluís Sunyer** al seu bloc, té dels

nervis als ecspanyols. Jo, la veritat, sempre he defensat que la lluita independentista té un únic/doble enemic que són Ecspanya i França, i que en conseqüència, no hem de caure en la trampa de centrar-nos en Extremadura, Andalusia o qualsevol altra regió ecspanyola, perquè això ens regionalitza i fa que el govern ecspanyol jugui el paper de pare que ha de vetllar perquè les criatures -les regions- no es barallin.

Tanmateix, el detall que l'eslògan principal sigui en anglès és, senzillament, PERFECTE! Així se n'assabentaràn arreu del món! He de reconèixer que aquest muntatge toca de ple el voraviu de la demagògia ecspanyola. I la prova és que tots han saltat a l'hora. Els de dreta, els d'esquerra, els de centre, els ultres, els laics, tota l'Espanya cutre i casposa s'ha posat dels nervis. Naturalment ja han començat els lladrucs entorn un enèssim boicot als productes catalans. Boicotegeu-nos, collons, boicotegeu-nos. No volem els vostres (nostres) euros, de fet ni tan sols volem veure-us per les nostres platges i les nostres muntanyes. Per sort al món hi ha milers de milions de persones normals que volen estiuejar a Catalunya sense comportar-se com a autèntics colons. Així doncs que, bon vent i de cul!

I només per això, només per això, ja cal felicitar el seu autor, encara que ara hagi demanat disculpes. No es pot ser tan cagamandúrries!

I és que el seu autor, és un regidor independentista d'una candidatura propera a... **Iniciativa per Catalunya-Verds-etc.** ! I naturalment l'hauran tocat el crostó.

Gran i alhora pobre Lluís, tota la merderada ecspanyola t'odia ara. Collons, doncs senyal que fas la feina ben feta! No et tallis ni un pèl.

Enviat per Josep a josepsort el 7/31/2008 01:12:00 AM

"En España no ha habido nunca nación y la unidad se produjo por el fuego y por el hierro. La misma Cataluña no perdió su libertad sino por los intereses de los Habsburgos y los Borbones, es decir, por los Estados" (Julián Besteiro, líder del PSOE, Miting al teatre Bosc de Barcelona, el 22 de desembre de 1919).

L'espoli fiscal (Animació): <http://www.fdttri-asfargas.org/450.html>

"Felipe V i Franco foren Hitler per als catalans" (Autocitació).

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor d'*Identitats. Convivència o conflicte?*

Un llogarret vora Aosta, vall ubicada entre el Piemont, Suïssa i França, era l'escollit per Joan Pau II per fer-hi estades. Segurament el sant pare aprofitava l'avinentsa per assaborir un formatge i un vi (el microclima d'aquests verals alpins permet el conreu de certes varietats vinícoles), que hi canten els àngels. Segles abans, entre aquestes torrenceres i cims, l'Imperi romà va obrir vies de comunicació, que més tard van fer servir els peregrins medievals que es dirigien a Roma. També hi van transitar pestes i altres epidèmies i, arran de les guerres

mundials, els exèrcits moderns. Sense oblidar que des de fa anys i panys l'aristocràcia italiana s'hi ha perdut esquiant al hivern i cercant la frescor a l'estiu.

Històricament la Vall d'Aosta ha estat una possessió de la casa de Savoia (avui reduïda amb aquest nom a dos departaments alpins de França) junt amb el Piemont. Arran de la creació del Regne d'Itàlia (1861), els valldostans van quedar integrats al nou estat, tot i que gaudeixen d'autonomia. La llengua autòctona de la vall és el francoprovençal, considerat un dialecte francès. Això explica que part de la retolació oficial sigui en italià i francès (entrada/entrée, Valle di Gressoney/Vallée de Gressoney... duplicitat més aviat ridícula per la similitud), malgrat que la llengua que sempre s'imposa és la de Dant. I és que en contextos bilingües,

guanya la llengua enfortida (l'anglès a Puerto Rico, el francès a Brussel·les, el castellà a casa nostra...) per les instàncies polítiques.

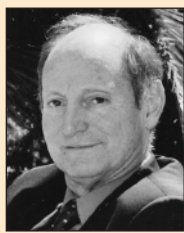
En Luigi viu a un salt de Pont Saint-Martin (hi ha topònims que s'han salvat de la italianització). És veterinari i un conversador il·lustrat i tranquil. La feina l'obliga a dur el mòbil connectat a tothora. No fa gaire s'ha vist obligat a fer una cesària a una vaca, atès que el vedell que estava a punt néixer era colossal. La muller d'en Luigi, l'Ornella, ha preparat per sopar un tipus de pasta que no havia tastat mai. El plat és molt gustós però menjar pasta a aquestes hores se'm fa d'allò més estrany. A l'Ornella també se li fa estrany que un servidor es prengui un *capuccino* després de l'àpat. L'amabilitat de l'Ornella i d'en Luigi contrasta amb la mala folla de la veïna, que s'ha

enfurismat quan per error hem aparcat el cotxe a un marge de la seva propietat. En Luigi hi ha tret importància dient que és una persona frustrada: «encara no ha pogut trobar la felicitat».

No hi fa res que les muntanyes siguin costerudes i plenes de revolts, atès que les feixes deixen entreveure que l'activitat agrícola i ramadera és considerable. Arran de la complexitat del terreny, l'existència del *trimac* ha solucionat molts inconvenients orogràfics. Es tracta d'un vehicle de transport que disposa d'una roda al davant i dues al darrere, amb la qual cosa maniobra amb tanta facilitat que fa la sensació que s'hagi trabucar en qualsevol instant. Oficialment és un motocarro i popularment conegut com *ape*, que és el nom del model amb què es comercialitza. N'hi ha tants, que alguns diuen que és el

símbol d'Aosta.

La pau valldostana és una ocasió per trencar amb la cultura de l'atragament. És a dir, un bon moment per aprendre a funcionar a la velocitat d'un *trimac*. En aquestes contrades, sempre hi ha un castell, un llac, un poblet... per anar-hi a raure tot xino-xano. Al capdavant, caminar és salut. I els més intrèpids mai quedaran insatsfets tenint tan a prop el Montblanc (4.802 m.), sostre d'Europa, i d'altres alçades de l'estil del Mont Cervin (4.634 m.), el Mont Rosa (4.634)... Diu Francesc Torralba, filòsof, que quan viatgem, fabriquem records: «Els records són l'únic que ens queda dels viatges (...) Assaborim cada instant per tenir records que embeïlleixin la vida» (Avui, 10-8-08).

PERE FELIP I BUADES

L'atur, l'endeutament, la carestia de vida, el deteriorament dels serveis públics amenacen las condicions de vida de milions de treballadors. S'anuncia que lo pitjor està per venir. El Govern crida com a assessors a economistes dels bancs i de les grans empreses, pren mesures a favor dels especuladors i exigeix "reformes d'austeritat" als sindicats. Els treballadors exigeixen al Govern mesures que els defensin.

En Solbes l'anomena "la crisi internacional mas compleja". Ningú sap la seva profunditat ni la seva durada. Cap dirigent capitalista no te cap altre sortida que destruir amb més grans proporcions les bases econòmiques i socials de les nacions del món per d'aquesta manera alimentar onades especulatives més desenfrenades que ens duen a crisis cada vegada "més complexes". Només la revolució social, expropiant el capital, pot aturar la destrucció.

La crisi capitalista se desencadena a l'Estat espanyol. Els bancs, després de sagnar nos amb l'especulació immobiliària

durant 10 anys, tanquen l'aixeta dels crèdits provocant l'enfonsament de la economia. El país se troba en la bancarrota. L'euro el diner barat, i el capital financer, amb l'ajuda de n'Aznar (que en Zapatero continuà), se bolcà en l'especulació immobiliària, drenant els capitals i la ma d'obra en detriment de la producció i dels serveis públics. Avui les famílies, les empreses, el país se troben endeutats: El deute exterior era a final del 2007 del 350% del PIB. Espanya te el major dèficit comercial del món: la UE manté l'euro car per tal de beneficiar les exportacions nord-americanes i provocar deslocalitzacions industrials, i accelera la liquidació de l'agricultura europea amb una nova reforma de la PAC que aprofundeix les mesures que han duit a la crisi actual.

L'atur se dispara: gràcies a la precarietat mantinguda per tots els governs des de 1984 se reformà el mercat laboral per tal d'entrar en la UE, s'han suprimit d'un cop de ploma centenars de milers de llocs de feina.

L'Estat està sense recursos perquè els grans capitalistes no paguen contribucions. Les grans

fortunes tenen el seus diners en 3.000 Sivac, que paguen l'1% de contribució en lloc del 35% de la contribució de societats o el 43% de l'IRPF. L'Agència Tributària te prohibit investigar les Sivac. Els bancs i les grans empreses fan les seves operacions en els paradisos fiscals, i la UE prohibeix que l'Agència Tributària hi fiqui el nas. A més, el Govern ha rebaixat la contribució de societats i ha suprimit la de patrimoni.

Que fa el Govern? En Solbes (home de Brussel·les) i el Banc d'Espanya (sucursal del Banc Central Europeu) garanteixen l'*ajustament*: destruir gran part de la capacitat productiva, milions de llocs de feina, per tal de rellançar l'especulació.

El mateix BCE injecta centenars de mils de milions per a comprar sol a les immobiliàries a d'aquesta manera alleujar-les. El conjunt de mesures decidides pel govern en els darrers mesos tenen com a fil conductor sostenir als especuladors (privatitzar trens, aeroports i ports, allargar hipoteques, a fi que els bancs cobrin, finançar la rehabilitació de vivendes...) a costa de reduir la despesa pública i els empleats públics. Cap

mesura rellevant dirigida a protegir al treballador.

El PP, CiU, PNV exigeixen un retall de la despesa pública, recolzament per el sector capitalista, o més "ajustament". Sectors del govern voldrien anar més o menys lluny en alguna d'aquestes polítiques. Però cap d'ells planteja una altre línia. No hi cap altre política sota la Unió Europea, que sacrifica les economies i sosté als especuladors, davant tot el capital financer nord-americà.

Per mesures d'emergència en defensa dels treballadors i del país. Si en Zapatero defenses a la majoria treballadora, incautaria el sol i les vivendes amassades en anys d'especulació i faria un parc de vivenda pública.

Si el govern vol intervenir en la crisi, per a defensar la indústria i la agricultura, els llocs de feina, ¿No hauria de recuperar la banca pública regalada al BBVA i al Santander?

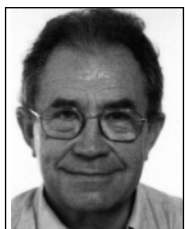
Si vol fomentar la producció, que decreti un augment general de salaris i pensions, elevat aquestes amb el Fons de Reserva enlloc de lliurar 5.600 milions de la caixa de les pensions a la especulació.

A fi que no creixi l'atur, l'Estat ha de fer-se càrrec de les fàbriques amenaçades de tancament o deslocalització. No hauria de nacionalitzar el sol? El pressupost de l'INEM no cobreix les prestacions per a tots els aturats. No cal suprimir totes les subvencions de l'Inem als empresaris?

Mobilitzar a la majoria. Aquestes mesures són inadmissibles per a Brussel·les. Però si la Unió Europea enfonsa a les nacions d'Europa, No haurien de recuperar aquestes nacions la sobirania i unir forces per defensar-se del capital?

Aquells que foren elegits el 9 de març, lluny de sotmetre's al concenç amb el PP, han de governar per a la majoria, i no aplicar de manera submissa a la destrucció que organitza Brussel·les.

Els sindicats dels treballadors han d'exigir que se governi per a la majoria i no "cogovernar" en el diàleg social l'aplicació de la política europea, amb les seves "polítiques actives" que flexibilitzen més el lloc de feina, amb les seves polítiques per a "insertar" a la joventut sense drets, o adequar la negociació col·lectiva als plans de Brussel·les, mentre les Corts retallen les pensions.

ALEXANDRE PINEDA I
FORTUNY

El títol és en singular, però podia haver-lo escrit en plural. També vull circumscriure les llengües, voltar-les completament en el territori on ubicar-les, hauria de fer-ho amb desenes d'elles amb capacitat de donar, d'esdevenir la clau de volta d'un món millor (quantes vegades hem sentit tots aquest propòsit, buit de contingut?), he de recordar-me que parlo de llengües, aquest valor d'expressió que representa una personalitat rica, múltiple i lligada a les capacitats de coneixement i intel·ligència de les persones. Centenes de repeticions d'un ineficaz *món millor*, usat com a retòrica de discurs polític, moltes d'elles han esdevingut innòcues, sense bons efectes, i amb seqüeles més aviat dolentes, fins a perverses, d'altres repetitives i amorfes, o sigui febles, sense suc ni bruc, sense substància i mancades d'iniciatives fecundes. No he usat el plural, en singular cito la que puc situar dins del nostre territori: la llengua catalana. Les llengües cartografien el món amb maneres distintes i riques, la nostra és el valor universal i universalista que fem servir.

No deixaré d'escriure sobre llengua, però faig una incursió a reflexions generals per aplicar-les, en les boneses que desenvolupen, fins arribar al punt terrorífic dels homicides que volen acabar d'anorrear la catalana, amb un desfici demolidor: La destrucció de la diversitat, des de la perspectiva del pensament únic, de la fàbrica del consens, és una desgracia, la uniformització juga en contra de l'evolució, destruint la diversitat, en comptes d'integrar-la als valors humans. Imposar el castellà a les terres de parla catalana amb tants de mitjans com porten executant d'ençà aquell primer i nefast Borbó, -fins a l'actual que persisteix-, com a cap visible de tot un ominós sistema polític castellà, ven esplaiat, només com a exemple, en les sentències de la Inquisició, deixant indeleble l'estigma lingüístic, d'una manera d'actuar que encara preval en ple segle XXI. L'aberració dilapidadora dels coneixements

La llengua de la llibertat

de la llengua catalana, és una pèrdua d'energia pels estaments oficials, o de qui sigui, és malmetre aquesta riquesa, això no s'ho pot permetre la civilització. L'espanyol s'empobreix i denigra al l'actuar com a arma anorreadora.

La Carta Magna, sé que va estar visada per les urnes, però la considero falsa per desigualtaria, concedeix més drets a la gent de parla castellana que a cap més altra. No s'hi val brandar una llei il·legítima com la Constitució per imposar el bilingüisme, que ha fet retrocedir esfereïdament la llengua catalana, i ara al cap de trenta anys, voler reblar els claus del desajust social i lingüístic. Desenes de milers d'homes i dones es sumen a demanar el restringir encara més els drets de l'idioma català. No podem tenir tan bon païdor, aguantar-ho tot amb bonesa com a mesells. Concatenem les idees de llibertat, igualtat... (a l'estat no n'hi ha d'aquestes capacitats), d'una societat espanyola profundament morbosa i mancada d'ètica, només es regenerarà si esdevé democràtica. Sonarà dur dir-ho, però així ho veig, cal desjunyir-nos-en amb promptitud. S'ha d'afrontar una sèrie de qüestions rellevants, de relació de poders, i sorgirà l'energia positiva per poder gaudir de la llibertat. Al cap i a la fi, si les Illes, amb Mallorca al capdavant, els País Valencià i Catalunya, assolim la sobirania els nostres carcellers que són els espanyols, s'hauran llevat una feina de sobre com una càrrega que ha d'ésser pesada, aquesta de fer-se guardians del seu ordre, marcant sempre el ridícul pas de l'oca militar.

Tanmateix, cal liquidar el conflicte establert per les armes castellanques, cal instaurar la pau, només ho aconseguirem amb la plena sobirania. Sabeu que m'agrada citar, és l'efecte de ser un lletraferit, en les lectures es poden recollir dades inqüestionables, que tothom pot fer seves, no és gens envitricollat, embullat, pellant s'adquireixen coneixements, s'obté informació directa de la documentació que estan a les llibreries de les institucions espanyoles. El malaguanyat Francesc Ferrer i Gironès, va ser quinze anys senador de les Corts espanyoles. S'horabaixa i ben de fosquet,

mentre els seus companys de Senat anaven de copes i ..., per la capital del regne, ell es quedava a treballar, en les pròpies biblioteques senatorials, el contacte amb la dura realitat històrica, el va fer descobrir la catalanofòbia històrica del regne espanyol, tot el va portar a fer una circumnavegació positiva, era un gran activista cultural, així va poder esbrinar que el catalanisme estava contaminat -gairebé tots els que se n'anomenaven, eres tebis i sotmesos a la *síndrome d'Estocolm*- a partir de llavors va lluitar amb claredat per la plena sobirania; deia: vaig anar a Madrid sent autonomista, vaig tornar sent independentista. Dels propis llibres espanyols es va nodrir de dades per als seus llibres, "*La persecució política de la Llengua Catalana*", el "*El gran llibre de la Independència*", i d'altres.

La llengua, la identitat, la cultura, la història, tota una rica literatura antiga i nova, l'esperit universal, les idees de benestar, educació, sanitat, el disseny i creació d'un univers com a *terra de promissió*, pels nous catalans. Per aconseguir-ho, cal primer la cohesió nacional, fins arribar a la cohesió social. Deixeu-me simplement copiar una anècdota que exemplifica el que és el regne d'Espanya: a Barcelona els anys trenta dels 1800 l'Ajuntament va fer una petició a Madrid per enderrocar les muralles, per oxigenar l'atmosfera i guarir les pestes que delmaven la ciutat, i també per poder créixer. L'any 1853 ho va tornar a demanar, fins el 1856 no va arribar el permís per poder fer la imprescindible obra i començar l'Eixample. Guai-teu quina cosa va dir el general Ramon Mª Narváez, que va ser president del govern per uns quants anys, tradueixo perquè m'abellix més escriure-ho en la nostra llengua: "*Si autoritzem la construcció de l'Eixample, caldran quaranta mil homes per mantenir Barcelona subjecta, i Espanya no es prou rica per disposar d'un exèrcit tan gran. Una Catalunya orgullosa, serà impossible de parar*", significativa i clara l'opinió, socialment estesa de por a l'altri, al proïsme i les seves raons, que els empeny a l'haver d'arranar tots els valors catalans. En les èpoques de desplegament indus-

trial de Catalunya, sense matèria prima per a l'energia, es necessitava carbó anglès per a les fàbriques, sabeu que havien de fer els empresaris per obtenir-lo: demanar permís a Madrid!.

Vull descarregar el pap, he titulat l'article: la catalana llengua de la llibertat. La castellana sense voler-ho ella per si, però és ben comprovable, és l'opressora històrica, la imposada a través de bombardejos, a través de centenars de lleis i normatives, em sap greu escriure-ho, però és ben certificable. Per dignificar l'espanyola hauran de començar a penedir-se del *dret de conquesta* de la qual n'estan tant orgullosos, sense adonar-se'n que aquesta frase porta implícita tota una mentalitat retrògrada, tota una societat retardatària per el progrés. És un poble l'espanyol, sense perspectives de modernitat intel·lectual, no oblidem que el *dret de conquesta*, el van corejar les multituds a Salamanca fa pocs anys, en una manifestació que van fer protestant pel retorn dels papers catalans oficials i privats que van robar els serveis de repressió franquistes, assessorats per les SS nazis. N'hi ha la meitat encara allà, oh, Espanya!

Hi poso èmfasi, nosaltres tenim una llengua, la catalana que ha estat i és un valor semiòleg com un dels signes que traslladem als símbols, ha estat present en totes les lluites camí de la llibertat, és doncs un dels alçaprems de que disposem junt a la identitat i d'altres, per alçar-nos al nivell d'igualtat, amb totes les altres que és el lloc que ens correspon. Caldrà per arribar a aquest estadi una prèvia d'equitat política i social inexistent en les lleis i en la societat espanyola, vist que amb desenes d'anys, els predicadors de l'encaix, l'únic que han fet és encadellar-se ells amb el sistema establert, han llogat els seus culs al poder, tenen uns seients que no volen desapropiar, malgrat que sempre fan camins prop del poder, ara a la política, ara a les grans companyies, ara a les entitats financeres, però capacitat d'aprofundir en la democràcia res de res. Analtzades les característiques idiosincràtiques dels espanyols de totes les èpoques, només ens queda un remei: **Independitzar-nos-en**.

En Jaume Renyer veu l'augment de l'estatalisme en la resolució del conflicte Osset

Sigui com sigui al final Rússia ha reconegut l'aspiració independentista d'ambdós països i tant als abjasos com a ossets això és més important que no pas els interessos que hagin orientat la política russa al respecte. Per part catalana allò que hem de mirar és com desaprofitem l'oportunitat de donar a conèixer les nostres aspiracions quan això tindria força ressò. Els parlamentaris catalans han perdut l'oportunitat de recolzar els gest rus d'evitar el genocidi osset, han perdut l'oportunitat d'una declaració de la cambrà catalana-el parlament català ja ha fet altres gests simbòlics de sobirania- condemnant l'agressió georgiana i també han perdut l'oportunitat de fer declaracions públiques en suport del reconeixement que han fet els russos de la independència d'ambdues repúbliques.

Al damunt dels nostres cants aixequem una Senyera que ens farà més triomfants.

Per un Catalunya políticament lliure, socialment justa, econòmicament prospera!!! (Francesc Macià, President 114 de Generalitat de Catalunya)

|*| Independència Països Catalans |*|

Envia'm un àngel que sigui com tu.
Envia'm un àngel que s'assembli a tu.
Envia'm un àngel que em recordi a tu.

<http://blocs.mesvi-laweb.cat/node/view/id/104730>

BERNAT JOAN I MARÍ
Secretari General de l'Aliança
Lliure Europea

Com ens sol ocórrer prou habitualment (tant en qüestions de política internacional com amb moltes d'altres), els catalans tenim una tendència ben curiosa a posicionar-nos en contra d'aquells que podrien donar suport a la nostra sobirania i a favor dels qui, amb tota seguretat, hi estan en contra. Així ens ha anat, certament. Per miracles, Lorda... i molta fe!

Resulta molt interessant el discurs que en determinats cercles es fa sobre el conflicte que ha enfrontat Rússia i Geòrgia, amb Ossètia del sud com a teló de fons. En alguns casos, hem pogut sentir al clatell una mena d'alè de guerra freda que posava la pell de gallina. I aquest alè provenia, inexorablement, dels que tenen tendència a veure l'escaquer internacional com

un film de bons i dolents, en què s'està radicalment al costat dels uns o al costat dels altres. També ha servit perquè afloràs —com ja va passar en la qüestió dels Balcans— una mica més el ressentiment dels qui, veient perduda la utopia de la seua joventut, ara no tenen enlloc on aferrar-se, i viuen obnubilats per dogmes ja enterrats entre les cendres de la història.

Hi ha un detall, en tot plegat, que com a mínim hauria de moure el públic en general a posar un interrogant ben visible: per què els criteris sobre l'autodeterminació que alguns que són ben contraris a la nostra demanen per Ossètia del sud no s'apliquen també a Ossètia del nord? Aquest ha estat, per mi, l'aspecte més sorprenent de tot plegat. Ossètia del nord és més gran que Ossètia del sud. A Ossètia del nord hi ha la capital històrica d'aquesta nació (perquè Ossètia és una nació, òbviament, si així ho decideixen els ossets; només faltaria!): Vladikavkaz. I la major part dels independentistes ossets (dels que voldrien bandera d'Ossè-

tia a l'ONU; no una república federada dins la Federació Russa) viuen a Ossètia del nord. Per què, doncs, ningú no ha dit res sobre Ossètia del nord i només s'ha parlat d'Ossètia del sud?

La resposta em sembla ben senzilla: la diferència entre les dues Ossèties és que la del nord es troba dins Rússia i que, en el seu moment, va ser lleial a la Unió Soviètica, mentre la del sud es troba dins Geòrgia i, per tant, malgrat la dependència de Rússia de facto, jurídicament forma part d'aquesta república caucàsica. Dit d'una altra manera: no s'aplica a tothom el mateix criteri, i la diferència de criteris depèn només de l'alineació entre blocs durant l'antiga Guerra Freda. Ossètia del sud, evidentment, vol la independència de Geòrgia, però per fer-ne què? Fondre's dins Rússia, o dit amb més "correcció política", fer part de la Federació Russa? Des de la perspectiva de qualsevol persona respectuosa amb el dret d'autodeterminació, Ossètia ha de poder decidir el seu futur. Però tot Ossètia, no

només una part. I sense condicions que posin traves a la llibertat d'expressió i a la capacitat de tothom per poder defensar les seues idees sense por que li passi com a Maglomed Ievloiev, periodista crític amb el règim rus, denunciador de la manca de democràcia i de llibertats, que acabà cosit a trets fa uns pocs dies. O a Anna Politkovskaia, assassinada després de denunciar les massacres de l'exèrcit rus a Txetxènia.

Comparar la situació a la d'Ossètia amb la de Kosova em sembla també un despropòsit i una demostració de manca de rigor extraordinària. La independència de Kosova no ha estat reconeguda només pels Estats Units (que també), sinó que s'hi ha afegit tothom qui decideix alguna cosa dins la Unió Europea (el Regne Unit, França, Alemanya, Itàlia...). Que Espanya se n'hagi mantingut al marge, al costat de Bulgària o de Romania, francament, em sembla del tot irrellevant. La independència d'Ossètia del sud, en canvi, només ha estat

reconeguda per Rússia. Ningú més no l'ha reconeguda. No cal ser un astre de la política ni un malpensat per adonar-se'n que la intenció fonamental de Rússia és afeblir aquelles repúbliques que, després de la caiguda del Mur de Berlín (un dels fets més gloriosos del segle XX, porta del segle XXI), varen decidir constituir-se en estats independents.

Atenció! El dret d'autodeterminació ha de ser universal: per tant, Ossètia hi té tot el dret. Però no hem de confondre l'aplicació del dret d'autodeterminació amb l'expansionisme gran rus, ni es poden comparar els colps de Rússia al suport internacional als processos d'independència a l'Est després de la caiguda del Mur de Berlín. La confusió ve d'allò que roman del jacobinisme més ferotge del segle XX i del que va durar més. I, òbviament, no ajuda gens ni mica a veure-hi clar a l'hora de defensar els drets nacionals dels Països Catalans.

Cabres i desertització

JOAN VICENÇ LILLO I COLOMAR

Quina és la importància de la cabra a l'economia balear? Encara que sembli un acudit, no ho és. Massa vegades se n'ha parlat i tantes més no se n'ha fet cas: les cabres són el principal element de desertització i desertització del nostre ecosistema forestal mediterrani. Per tant també del nostre paisatge. Ja no és només l'efecte herbívor i exterminador sobre gran quantitat de plantes de sotabosc de l'ullastrar i alzinar, les incursions en terrenys agrícoles, especialment d'oliverars i ametllerars són de cada vegada més freqüents, provocant una enorme frustració als seus propietaris.

Molts indrets forestals de Mallorca han vist desaparèixer de la seva comunitat vege-

tal plantes com el marfull (*Viburnum timmus*), l'arboçera (*Arbutus unedo*), el llampúdol (*Rhamnus alaternus*), l'orenega (*Origanum vulgare*), el ginebró (*Juniperus oxycedrus*) etc. Les seves alzines, pins i ullastres són castigats sense aturall als seus brots i fulles o amb la pell dels seus troncs pelats a cop de barram.

Aquest escenari, semblant a gairebé tota la Serra de Tramuntana i de Llevant, és molt vulnerable en front de freqüents episodis de sequera que a la vegada poden activar l'efecte de plaga en certes poblacions d'insectes, com pugui ser el cas del banyarriquer (*Cerambyx cerdo*).

Si bé és cert que en el darrer mig segle la reforestació ha estat i és molt important a resultes de l'abandonament de l'explotació forestal, a més de l'agrícola i ramadera de muntanya, també ho és que en aquest mateix període l'alzinar segueix empobrit. La

manca de regeneració de bosc i sotabosc per llavor ens deixa unes alzines procedents de tanyades i degenerades genèticament, gairebé fossilitzades en la seva manca de creixement.

Banyarriquerades gairebé totes per la facilitat del cerambycid de moure's en un bosc desert de sotabosc i per tant també de depredadors. Un bosc afeblit a causa del seu menor grau d'humitat relativa i majors temperatures. No es pot actuar sobre els peus afectats, s'ha d'actuar sobre el conjunt. S'ha de millorar l'alzinar com ecosistema, eliminant les causes de la seva degradació, ara mateix a mercè de l'hegemonia de les cabres.

A les voreres del mar mediterrani la cabra ha precedit la desertització de les seves muntanyes. Aquí encara hi som a temps. Ens hem de demanar, però, si la vulnerabilitat dels nostres ecosistemes es veuran encara més perillosament aug-

mentada a causa del canvi climàtic o de la crisi econòmica. Si pensam que en època de benaurança el camp i la muntanya han estat oblidats a l'hora de pressupostar les partides de gestió, què no s'ha d'esdevenir per aquests indrets en època de vaques flagues?

Sovint els governs s'omplen la boca amb paraules com medi ambient, sostenibilitat, valor del paisatge, amor a la natura... però la realitat mostra un panorama d'abandonament de l'agricultura i ramaderia de muntanya. Oliverars, figuerals, horts que desapareixen baix la reconquesta de la vegetació silvestre, marges esboldregats, arquitectura popular en ruïnes, fonts, basses, pous i síquies seques, xaragalls ofegats, antics camins que desapareixen... I la cabra que ho domina tot, ensenyorida del medi natural que hem abandonat, que hem menyspreat. Aquest és el panorama i el futur encara pot ser més trist.

Ja està be

De ser tant retardats mentals, imbècils, idiotes... VOTANT a favor dels TIRANS INVASORS, OPRESORS AGRESSORS LLADRES NEGRERS GENOCIDES, empenyats en fer-nos desaparèixer i convertir-nos en BOTIFLERS, TRAIORS, DESLLEIALS, JUDES, son molts en l'actualitat convertits en aquesta "bassura" asquerosa, sobretot en Alacant i València i altres territoris catalans.... Què ens han fet als cervells com per VOTAR a favor dels BOTXINS, CRIMINALS, GENOCIDES, no és de BOJOS AIXÓ? Per què obrim els braços als que venen a eliminar-nos? quan, quan, quan ens lliurarem d'aquesta NEFASTA EPIDEMIA? la continues covant...?, voleu acabar amb el català?—SI, SI, SI yo castellano!!!

Josep Casalta Casesnoves

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Narrativa experimental catalana i subversió en els anys 70 i 80 (I)

Cap a mitjans dels anys vuitanta, la situació personal i col·lectiva per a aquells i aquelles que ens entestàvem a lluitar per les idees republicanes, socialistes i d'autodeterminació no ens era gaire favorable

La publicació de *Notícies d'enlloc*, el Premi de Lletres 1987, un guardó convocat a iniciativa de Pau Taura i el Gremi de Llibreters, significà molt per a qui escrigué aquestes retxes. I més si teníem en compte la composició del jurat. Un jurat que era format per persones tan estimades com Josep M. Llompart de la Peña, Pau Faner, Francisco Díaz de Castro i Jaume Adrover.

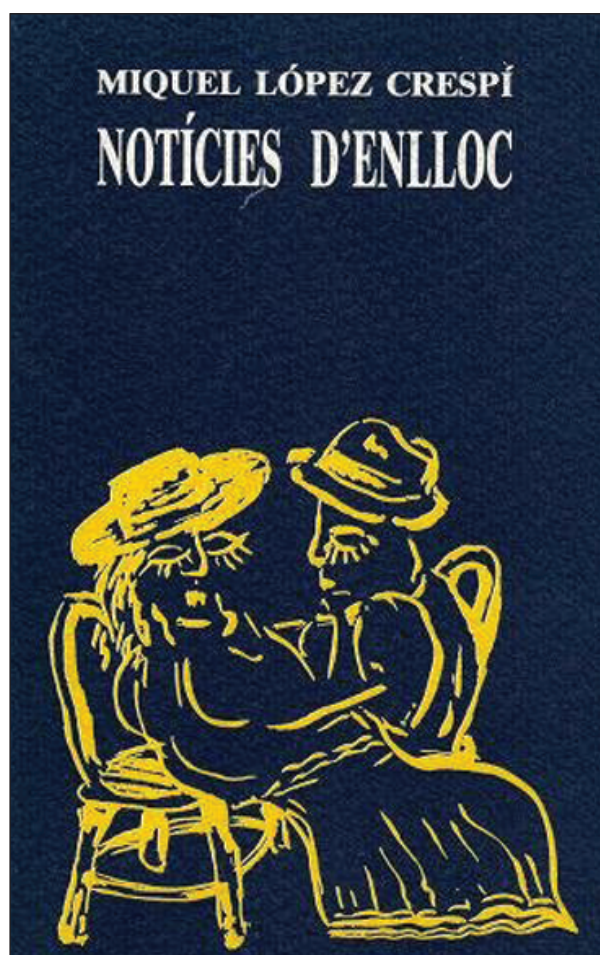
Cap a mitjans dels anys vuitanta, la situació personal i col·lectiva per a aquells i aquelles que ens entestàvem a lluitar per les idees republicanes, socialistes i d'autodeterminació no ens era gaire favorable. Malgrat que en aquella època el control de clans i camarilles, d'empreses editorials damunt els premis literaris i pàgines de cultura de diaris i revistes no era tan ferotge ni vergonyós com en l'actualitat. L'escriptor català que escrivís obres de qualitat encara podia concursar amb certes possibilitats de guanyar. Aleshores encara estàvem convençuts que la majoria de jurats llegien les obres presentades i després del debat pertinent es lliuraven els guardons sense gaire pressions extraliteràries. Ens referim a pressions editorials o de clans i camarilles. Era evident que alguns premis dels considerats que "consagren" ja començaven a ser manipulats pel comissariat neoparanoucentista, per alguns intel·lectuals que, a recer del poder institucional, ja s'havien situat a la vora de qui pagava, de qui comandava, dels partits que governaven conselleries de cultura i mitjans de comunicació. Així i tot, les coses en el camp literari eren més "normals", o almanco nosaltres ho volíem creure i, a poc a poc, amb els problemes acostumats —però mai tan accentuats com en el present— podíem anar publicant moltes de les obres de teatre, poesia i narrativa bastides en temps de la transició i començaments dels anys vuitanta.

Però parlem de l'època en la qual varen ser escrites les vint-i-vuit narracions que conformen el recull *Notícies d'enlloc* (Palma, Documenta Balear, 1987).

A les Illes i la resta de l'Estat, la restauració borbònica havia reeixit amb un èxit complet. Havien desaparegut les organitzacions revolucionàries sorgides al llarg de la llarga lluita contra el feixisme i el capitalisme, sotmeses a la criminalització constant per part de la dreta sorgida de les entranyes del franquisme reformat i l'esquerra oficial. Desfetes la majoria de les organitzacions de l'esquerra revolucionària, molts militants passaren a reforçar els sindicats, organitzacions ecologistes i feministes, els moviments culturals i veïnals del moment. N'he parlat prou extensament en els llibres *L'antifranquisme a Mallorca 1950-70* (Palma, El Tall Editorial, 1994), *Cultura i antifranquisme* (Barcelona, Edicions de 1984, 2000), *No era això. Memòria política de la transició* (Lleida, Edicions El Jonc, 2001), *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart* (Palma, Edicions Cort, 2003) i *Cultura i transició a Mallorca* (Palma, Edicions Roig i Montserrat, 2006).

Blasmades i demonitzades les idees de república, socialisme i autodeterminació, una impressionant colla d'oportunistes al servei de la reforma, ben pagats i promocionats pel poder, començarien una munió de brutals campanyes contra el socialisme revolucionari, les idees independentistes i llibertàries

A la nostra terra, la majoria de l'Organització d'Esquerra Comunista (OEC), que era el partit on jo militava al costat de Mateu Morro, Jaume Obrador, Antoni Mir, Josep Capó, Guillem Ramis, Mateu Ramis, Francesc Mengod, Maria Duran, Guillem Coll, Pere Trias i tants i tants d'excel·lents companys i companyes, iniciàrem un procés d'unitat amb el PSM. Altres militants, com per exemple Antoni Mir, es decantaren per unir-se al Moviment Comunista de les Illes (MCI). Però el congrés d'unitat d'OEC amb el PSM tirà endavant i les sessions de debat, intenses i enriquidores, es feren al local d'OEC d'Inca en el mes de desembre de 1978. Va ser el IV Congrés del PSM. Altres militants, tant de la nostra organ-

ització com del PTE, l'ORT, la mateixa OEC, la LCR, el PORE, cremats per les traïdes de la transició, marxaren a casa i així contribuïren a desertitzar encara més el trist panorama que sorgia de la reforma del règim.

Blasmades i demonitzades les idees de república, socialisme i autodeterminació, una impressionant colla d'oportunistes al servei de la reforma, ben pagats i promocionats pel poder, començarien una munió de brutals campanyes contra el socialisme revolucionari, les idees independentistes i llibertàries, de menysteniment d'aquelles persones i aquells col·lectius que encara gosaven servir les idees de l'Octubre Roig o, sense anar més lluny, de les idees de cultura nacional-popular defensades en el Congrés de Cultura Catalana dels anys 76-77. Però la majoria dels militants romangueren actius en grups culturals i ecologistes, del tipus OCB i GOB. Molts d'altres reprengueren les tasques literàries deixades de banda per la militància antifeixista, i un bon grup passà a reforçar les associacions de veïns, els sindicats i partits com el PSM, que era dels pocs que resistien a les onades de cinisme i menfotisme que envaïa tots els àmbits de la vida ciutadana.

En el pròleg a *Literatura mallorquina i compromís polític* (Palma, Edicions Cort, 2003), el poeta i investigador Ferran Lupescu definia a la perfecció la situació cultural i política de la postransició: "Entre, diguem, el 1980 i el 1985, el gruix de plataformes d'incidència pública acabà monopolitzat pel nou tipus d'intel·lectual conformista, sovint amb càrrec públic i carnet de partit a la butxaca, mentre l'intel·lectual que romania crític era sotmès al desprestigi sense gaire possibilitats de rèplica, o bé es retirava a un silenci d'estricta supervivència. Una recerca hemerogràfica centrada en aquests anys desenterraria munió d'articles, discursos, ressenyes, etc., ridiculitzant allò que anomenaven 'resistencialisme' i instant els escriptors a produir una literatura 'normal', és a dir, acrítica, integrada i narcotitzadora. Hom comença a parlar de productes culturals', i hi ha qui es lliura a una lluita fraticida per tal d'enfeudar el públic catalanolector ja existent, en comptes d'ampliar-lo mancomunadament a expenses de la cultura imperial. Era, és clar, la mateixa mentalitat que presentava com a 'política de normalització lingüística' la mera despenalització del català en certs usos, a títol merament optatiu, sense mobilització ni conscienciació de les masses i sense la menor reculada tendencial de la llengua sobrevinguda. Aquesta desarticulació organitzada no podia adduir inconsciència: era l'època del Manifest d'Els Marges, de valents articles de Pitarch i Leucà a *Serra d'Or*, de l'emblemàtic *Ara o mai* de Joan Fuster i dels reculls d'Aracil en volum; de la 'batalla de València' i el *Manifesto* dels colons; de l'agressiu neoespanyolisme impulsat i legitimat pel PSOE; d'una persecució antiindependentista la complicitat mediàtica amb la qual acabaria provocant la naixença del verb *criminalitzar*".

Aquesta era, resumint molt, la situació en la qual varen ser escrites la majoria de les narracions que conformen el recull *Notícies d'enlloc* que publicà Documenta Balear l'any 1987.

És a començaments dels tenebrosos anys vuitanta—criminalització

de les avantguardes revolucionàries marxistes i independentistes, control de la cultura per part dels intel·lectuals i partits del règim, oblit i menyspreu de les resolucions del Congrés de Cultura Catalana dels anys 76-77...

És a començaments dels tenebrosos anys vuitanta —criminalització de les avantguardes revolucionàries marxistes i independentistes, control de la cultura per part dels intel·lectuals i partits del règim, oblit i menyspreu de les resolucions del Congrés de Cultura Catalana dels anys 76-77... —que volem continuar avançant en la tasca literària rupturista començada a finals dels anys seixanta i començaments dels setanta. Provar de rompre el control del mandarínat cultural, els bassots estantissos que no ens deixaven avançar per un camí que volíem subversiu, transgressor, de total i absoluta renovació. Es tractava de qüestionar l'herència rebuda, amb la mateixa força que ho feien els grups pictòrics del moment —Equip Crònica, el col·lectiu Criada, els artistes agrupats entorn del col·lectiu Art Pobra... —, amb la mateixa decisió que ho feien les organitzacions antifeixistes. El combat contra la podridura burgesa dominant havia de ser cultural, ideològic i polític alhora. Desitjàvem, amb tota l'energia de la nostra joventut, obrir avingudes per a la llibertat, albirar noves perspectives, tant per a la societat amb el combat antifranquista i anticapitalista, com en la literatura amb una pràctica subversiva de transformació de l'herència conservadora rebuda. Són anys de revolució literària i política, d'implicació personal en tot allò que significa assolir quotes de llibertat per a la societat i per a la cultura. Els nostres llibres de capçalera són *La revolución y la crítica de la cultura* (Barcelona, Grijalbo, 1970) d'Alfonso Sastre, *La definición del arte* (Barcelona, Ediciones Martínez Roca, 1971), *Apocalípticos e integrados ante la cultura de masas* (Barcelona, Editorial Lumen, 1968), ambdós de Umberto Eco. Llegim *La crítica de la cultura y la sociedad* de T. W. Adorno, Júlia Kristeva, les teoritzacions de Robbe-Grillet damunt el nouveau-roman, repassam Roland Barthes, Luckács, Henri Lefebvre, Lucien Goldmann, Guy Debord, Jean-Paul Sartre, Antonio Gramsci, Hans Magnus Enzensberger... sense deixar mai de banda les obres filosòfiques, polítiques, econòmiques dels clàssics del marxisme. Però aquests noms han estat escrits a l'atzar. Simplement per indicar quins eren alguns dels nostres interessos culturals quan començam a publicar els nostres primers reculls de narracions. Aprofitam els dos anys inútils que el franquisme ens fa perdre amb el servei militar obligatori, a Cartagena, per aprofundir en alguns dels autors que sempre ens han interessat. Lectures de Henry Miller, Faulkner, Hemingway... I també, no en mancava d'altre!, dels clàssics catalans: Ramon Llull, Ausias

March, Joanot Martorell, Bernat Metge, J. Roís de Corella. Joan Fuster, Pere Calders, Mercè Rodoreda, J. Puig i Ferrater, Joan Salvat Papasseit, Salvador Espriu, Manuel de Pedrolo, Vicent Andrés Estellés, Pere Quart, Agustí Bartra i Bartomeu Rosselló-Pòrcel, entre tants d'altres, esdevenen mestres indiscutibles en aquells anys d'intensa formació.

De tota aquesta problemàtica en podeu trobar prou informació en els articles d'Alexandre Cirici "Plor sobre el crepuscle dels anys setanta" (Serra d'Or, núm. 273) i en les reflexions de l'investigador Pol Sureda publicades en el web alternatiu El talp sota el títol "Per una dissecció de la postmodernitat". Treballs que m'ha fet recordar amb precisió des de quins fonaments començam a escriure, quins són alguns dels esdeveniments que condicionen els nostres primers llibres, la decisió a entrar a militar en organitzacions marxistes revolucionàries. Deia Alexandre Cirici en l'article abans esmentat: "Abocats ja a l'estiu del darrer dels anys setanta, comença a ésser hora de considerar quin balanç cal fer de la dècada que s'acaba.

"Per a pensar-hi, és bo de dibuixar primer una silueta de l'apassionant dècada dels seixanta, que va precedir-la. Va ésser un temps de gran impuls cap a la llibertat, des de les darreres descolonitzacions —Camerun, el Congo i Algèria—, la lluita complexa de Martin Luther King i dels Panteres Negres pels drets dels negres americans, la dels pacifistes contra la guerra del Vietnam, el Concili Ecumènic i la *Pacem in Terris*, la relativa liberalització artística russa [i.e. soviètica] —Evtuixenko i l'exposició del Manège—, la insurrecció dels estudiants de Berkeley contra l'alienació, amb la bandera de Marcuse, la dels situacionistes d'Estrasburg, dels provos d'Amsterdam, dels estudiants de Berlín, amb Dutschke, de la caputxinada de Barcelona, del Maig de Cohn-Bendit, a París, i la primavera de Dubcek, a Praga. Al costat de tot això hi havia les recerques evasives, col·laterals, dels *hippies*, de les drogues, de l'unisex, dels *flowers*, dels gurus, dels Beatles, de *Hair*, de la Revolució Sexual, etc.

"La tensió cap endarrere també hi era present, amb la substitució de Joan XXIII per Pau VI, de Khrúixtxov per Kossiguin i Bréjnev, de Ben Bella per Bumidian, de Papandreu per Papadópoulos, de Sukarno per Suharto, i drames com els assassinats de Kennedy, de Che Guevara i de Luther King.

"Una tercera línia d'aventura d'aquesta dècada era l'econòmica i la tècnica, amb l'apogeu de la societat de consum i la cursa espectacular cap a l'espai, des de la volta al món del satèl·lit de Gagarin fins al desembarcament a la Lluna d'Armstrong i Aldrin, mentre la gent fingia creure en les possibilitats tècniques infinites del mite de James

Bond".

A nivell artístic, Alexandre Cirici ens recorda quines eren les coordenades, les línies de força que omplien tota la nostra perspectiva, obligant-nos a qüestionar bona part de l'herència cultural del passat

A nivell artístic, Alexandre Cirici ens recorda quines eren les coordenades, les línies de força que omplien tota la nostra perspectiva, obligant-nos a qüestionar bona part de l'herència cultural del passat. El resum d'Alexandre Cirici és prou sucós i significatiu: "L'art d'aquesta dècada extraordinària va ésser també una gran aventura, dominada per la voluntat d'abolir les fronteres entre l'art i la vida que emprengueren, per camins diferents, el Pop-Art, el Happening, les formes participatives del Cinetisme, la Recerca Visual i les Intermedia. Els Assamblatges i els Entorns es desenvoluparen dintre del mateix clima d'abolició de fronteres i d'intercomunicació entre l'art i la vida real, i encara més l'artificació del record personal a l'estil de Boltanski. Els ballets de Merce Cunningham, com la Música a l'espai de Cage, el teatre de Handke, el Teatre Vivent de Porter i Salvat, el Teatre Pobre de Grotowski, el Living Theatre, el desenvolupament de nous espectacles, com el Strip-tease o la Pantomima, voregen la mateixa qüestió comunicativa en la qual la representació tendeix a cedir el lloc a la realització d'actes autèntics.

"Els grans fets artístics col·lectius com el festival rock de Monterey o els fabulosos de Woodstock i de l'illa de Wight coronaren les il·lusions d'aquesta època, alimentades durant la dècada pel folk urbà i la cançó de protesta.

"Joan Baez cantant *We shall overcome* resumeix en una imatge tota la meravella il·lusionada dels seixanta.

"Conclusions artístiques tan oposades com l'Hiperrealisme, l'art Povera i el Support-Surface semblen ésser l'arribada de les tendències apuntades a unes cotes extremes.

"Per al pensament artístic, després de les idees Pop de Banham i Alloway, a hi hagué l'impacte de l'Estructuralisme, de Barthes i Goldmann, l'imperi de la Semiòtica de Tel Quel, de la ciència de la comunicació de Wiener i les teories sobre els mitjans de massa, de McLuhan".

És aleshores, sota aquestes influències, que començam a escriure les primeres narracions que sortien publicades en els reculls *Apreu fet* (Palma, Editorial Turmeda, 1973) i *La guerra just acaba de començar* (Palma, Editorial Turmeda, 1974), i algunes de les que sortiran molt més endavant en *Notícies d'enlloc* (Palma, Documenta Balear, 1987) i *Necrològiques* (València, Editorial Amós Belinchón, 1988).

En els fulls de promoció de *Notícies d'enlloc*, el lector podia copsar les

nostres intencions, del que anava aquella selecció de contes quan, llegia: "Notícies d'enlloc el portarà a 'La misteriosa estació' on l'espera un món inversemblant, diferent i alhora idèntic al desencisat present; més endavant coneixerà els indestruïbles laberints que porten a una senyora-bé a suïcidarse en primavera; també hi podrà trobar, en aquest estrany i meravellós llibre de narracions la visió d'aquests curiosos amants que solen tenir alguns exmilitants d'aquella revolució que va ser traïda pels pares de la pàtria; a més a més es podrà distreure amb la descripció que l'autor fa del nostre món cultural fet d'amiguisme i capelletes de tota mena; la riallada immensa sobre els premis literaris i el seu significat s'evidència a 'L'important és participar', però això només és el començament. Què pot succeir un dissabte si vostè està avorrit i en sortir a la nit al carrer es troba una al·lota rossa amb Mercedes que el convida a seduir-la? I què en direm, de la nostra 'Estimada burocràcia' que cobra per a no fer res? Més endavant, a mesura que anem avançant per aquest obra al·lucinant també podrem ensopegar amb un hipotètic 'Cop d'estat' on són assassinats tots els polítics, cantants i escriptors nostrats; un mallorquí eixelebrat que se'n va voluntari a lluitar amb els sandinistes a Nicaragua; més suïcidis; viatges a països exòtics; robatoris, disbauxes discotequeres poblades de coneuts 'bons vivants' que han sabut canviar a temps de camisa i allà on digueren Visca la República!, ara diuen Visca el Rei!".

Què significava per a mi el recull de contes *Notícies d'enlloc* que acabava de guanyar el Premi de les Lletres? La pregunta pot tenir més d'una resposta. Després de tants d'anys d'haver estat escrit, vaig als prestatges de la meua biblioteca i agaf un exemplar del llibre que publicà Documenta Balear. Mir el sumari i llegesc els títols de cada narració per a poder fer memòria del que pretenia fa trenta anys, quan començava a escriure alguns d'aquests contes. I, quin són aquests títols? Vaig repassant els títols a poc a poc, deia, provant de rememorar les circumstàncies en les quals foren escrits: "La misteriosa estació", "Suïcidi de diumenge", "Una estranya amant", "L'important és participar", "Final inesperat", "Estimada burocràcia", "En els ulls de la gent...", "Cop d'estat", "Voluntari", "Sa padrina", "Bon dia", "La decisió", "Disbauxa", "Una bona carrera", "Un mallorquí exemplar", "Genteta de ciutat", "Plaça Major", "100 milions contra l'agressió...", "La màquina del temps", "Acqua alta", "El Papa Noël", "L'aire s'omplia de la fosca més densa", "Notícies d'enlloc", "Història sense temps", "Vessava plom vermell sobre la pell", "Missatge xifrat", "Amants", "La terra inexistent"... M'adon que les narracions són com un dietari d'aquella època incerta!

Joan Puig acusa el COE d'"amençar" atletes catalans

Assegura que tenien prohibit lluir símbols catalans "sota amenaça de retirar les beques" i critica Gasol

El dirigent d'Esquerra, Joan Puig, ha denunciat en una nova entrada en el seu bloc <http://joan-puig.blogspot.com/> que "la debilitat d'Espanya és demostra amb les actituds racistes, el COE ha donat instruccions clares de no utilització de símbols catalans o bascos en els seus atletes (confirmat per gent catalana de la delegació a Pequín)". En aquest sentit, Puig assegura que "el colonialisme espanyol les ha prohibides sota amenaça de retirar les beques als esportistes".

"I aquesta és la meua crítica a la falta de valentia dels atletes catalans (claus en la majoria de medalles) la manca de compromís amb el seu País, ni un detall, ni un somriure per Catalunya, cal valentia, cal compromís, una cosa és jugar i l'altre col·laborar amb qui a la vegada prohibeix que el teu País pugui participar", lamenta.

D'altra banda, l'exdiputat al Congrés diu que "sector professionals de la publicitat valoren en un mínim de 500.000 dòlars el que ha cobrat Pau Gasol per ressaltar l'orgull d'ésser espanyol, prova evident que primer és la pela, que Espanya". "Però tranquils, en les darreres olimpíades, en que va participar l'ex-Iugoslàvia, tot el país va celebrar entusiàsticament els seus èxits, pocs mesos després, tots eren Eslovens, Bosnis, Croats, Montenegrins, Serbis o fins tot Kosovars", afegeix.

Puig també considera que a Espanya, "amb el seu lema 'a por ellos' tornant a les arrels i els hi surt aquell esperit guerrer i invasor (el de les matances colonials) que diuen, els hi va donar anys de glòria". Finalment, també ha apuntat que "m'han sobrat els comentaris dels periodistes que retransmeten els jocs, fora de lloc, d'una agressivitat extrema i amb una exacerbació del nacionalisme espanyol més retrograda".

Si vols enviar un missatge a llista fes-ho a laadreça: cat_noticies@yahoogroups.com

Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera
que ens farà més triomfants.

Per un Catalunya políticament lliure,
socialment justa,
econòmicament prospera!!!
(Francesc Macià, President 114 de Generalitat de Catalunya)

l_i*_i_l Independència Països Catalans l_i*_i_l

Envia'm un àngel que sigui com tu.
Envia'm un àngel que s'assembli a tu.
Envia'm un àngel que em recordi a tu.

<http://politica.e-noticies.cat/joan-puig-acusa-el-coe-damenacar-atletes-catalans-20079.html>

El botifarra fatxa foraster del PP de Calvià margina les empreses mallorquines

Llengua i economia van plegats. Aquesta és una crua realitat que molts empresaris de Pimem i Afedeco fanàtics del PP es neguen a acceptar. Els mateixos polítics fatxes forasters del PP com Delgado Truyols o Rosita Estarás que marginen i persegueixen la llengua catalana pròpia de Mallorca són els mateixos que marginen i persegueixen les empreses propietat d'illencs i afavoreixen les forasteres encara que siguin de León.

Quina diferència hi ha entre la IB3 del corrupte Matas i la d'ara del govern del Pacte, per exemple? Doncs n'hi ha moltes, de diferències. Dues de bàsiques, emperò: la primera de llengua i la segona d'empreses contractades.

Durant l'època Matas IB3 funcionava en foraster, era una sucursal de Tele Madrid, la majoria de presentadors eren madrilenys acabats, frustrats i fracassats que venien a jubilar-se a Mallorca, això sí, amb una paga milionària, i a més tots els grans contractes de programes se'ls enduien empreses de Madrid com "Mundo Televisión" de Pedro J. Ramírez, per exemple.

Ara la situació ha canviat de blanc a negre. La llengua dominant a IB3 és la catalana, es promou el doblatge

al català, la majoria de presentadors són de Balears i la gran majoria de contractes se'ls enduen empreses que han estat creades aquí i aquí paguen els impostos. Per descomptat, IB3 té molt de camí per recórrer i moltes coses s'han de canviar a fi de convertir-la en una autèntica tv nacional que mira i interpreta la realitat des d'una òptica illenca. Una cosa, emperò, ha quedat ben clara: llengua i economia són les dues cares de la mateixa moneda.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Programa "lleonès" de Calvià Dins l'Ajuntament de Calvià ha causat sor-

presa que el batle, Carlos Delgado, hagi encarregat el programa de les festes d'enguany a una empresa de Lleó. Es tracta d'Editorial MIC, que també edita la revista oficial de l'Ajuntament de Madrid i els programes d'Ifema (Fira de Madrid). El seu titular, Fernando Santos, va obtenir l'any passat el guardó de Joven empresario del año atorgat per la Junta de Castella-Lleó, governada pel PP. El programa calvià és bilingüe, però amb clara hegemonia del castellà. A la portada s'annuncien les Fiestas del rei en Jaume. Es veu que Delgado "passa" de les empreses mallorquines i que li agrada fer punts per devers la Meseta.

Rebombori perquè un fatxa foraster penja una bandera franquista a es Capellans

Durant les passades festes de Capellans, aquest agost mateix, un veí de Muro va penjar una bandera amb l'àguila (es POLLASTRE QUE LI DEIM) ben enmig de Capellans. Diversos veïns li varen demanar que retirés aquesta bandera perquè va en contra de la democràcia i de la constitució. Com que no va retirar la bandera li interposaren una denúncia davant la guàrdia civil per exhibir símbols franquistes, el passat 18 d'agost.

El batle, coneixedor d'aquest fet, no s'ha mogut un dit per fer-la llevar. En canvi, sí que ha fet retirar alguna bandera mallorquina.

Pensem que el més raonable és que les autoritats municipals demostrin tenir seny i que apostin per deixar enrere d'una vegada els quaranta anys de dictadura que patírem.

Tots acordarem no mirar enrere

amb raancor, sinó cap endavant amb optimisme. I no ens ha anat gens malament.

Per tant, consideram del tot lògic presentar aquesta moció perquè tots els partits refermem la convicció que un poble que funciona amb regles democràtiques és el que volem per als nostres fills i néts.

Per això, demanam que l'Ajuntament de Muro prengui els següents acords:

Demanar al veí de Muro que retiri la bandera franquista. Condemna pública de l'Ajuntament en ple de l'exhibició pública de símbols feixistes. El canvi dels noms de carrer d'arrel franquista que hi ha a Muro, com ara Dr. Gómez Ulla.

Regidors del PSOE-Entesa per Muro

Muro, 28 d'agost de 2008

Joana Maria Català Frontera.
Jaume Payeras Serra.

Joan Saura, el retorn del nyeu-nyeu

La política catalana-i deman perdó per parlar d'una cosa que no existeix- és un dels espectacles més patètics de l'escena europea. Ni amb voluntat literària és possible imaginar-se un país amb una classe política que presenti un grau tan elevat d'inèpcia, d'infantilisme i de pusil·lanimitat. Sentir-la parlar fa mal a l'oïda, veure-la actuar fa mal als ulls i la suma de tot plegat produeix vergonya aliena. Només hi ha una cosa que tingui interès d'aquest esperpent infinit: saber quin actor farà de nyeu-nyeu en cada representació. Aquest és, si es pot dir així, l'únic al·licient. Un al·licient vacu, tanmateix, perquè el canvi de rostre no altera una trama que tothom sap inamovible. Ara, per tant, ha estat Joan Saura -o ICV si parlem en clau de partit- qui ha traït el país, però sabem que caldria un mínim de vuit galeries al Museu d'Història de Catalunya per encabir-hi els noms de tots els catalans que han fet el mateix al llarg dels anys. Això sí: sempre pel bé de Catalunya. Deu ser per això que alguns gosen dir-se *catalanistes*, perquè és molt català fotografiar-se somrient com un babau al costat del *bwana* espanyol de torn mostrant un plat de llen-

ties de plàstic.

D'acord amb això, cal reconèixer la catalanitat de la traïció de Joan Saura i d'ICV per afavorir els interessos espanyols i evitar el desgast de Rodríguez Zapatero donant explicacions pels seu incompliment estatutari amb Catalunya. És el que correspon a un partit que ha fet de l'ecologisme un refugi de la seva buidor existencial. Mancat d'identitat pròpia, i també de votants, ICV sap que el seu futur comença i acaba en el PSC. Només convertint-se en el seu lacai, fent-li la feina bruta i executant els seus desitjos pot gaudir d'una representativitat que està molt per damunt de la que li donen les urnes en cada contesa electoral. I el més greu és que això no genera cap debat intern en el si del partit. ERC, com a mínim, té un sector crític. ICV no té ni això. Mentre a ERC encara hi ha gent que s'avergonyeix de la pusil·lanimitat de la seva direcció, a ICV tothom està d'acord en què la política del PSC és la seva política. Per això, no fa gaire, Joan Saura va convocar una roda de premsa per anunciar entusiasmat, com un gran avenç d'autogovern, que Rodríguez Zap-

atero ens havia traspassat les competències de les guinguetes de platja i de les boies. I per això també a mitjans d'aquest mateix mes d'agost, el PSC i ICV, representats per Miquel Iceta, José Zaragoza, Joan Saura i Jordi Guillot, es van reunir per elaborar una estratègia que freni l'espectacular creixement de l'independentisme. Quina llàstima que no convidessin el PP per formar un tripartit. Costa d'imaginar que es pugui caure tan avall, certament. Però la dignitat ja fa temps que cotitza a la baixa a Catalunya.

Ni tan sols ERC, la part més humiliada per la traïció de Saura, ha estat capaç de reaccionar. El conseller de la vicepresidència, oblidant fins i tot que Saura és el mateix nyeu-nyeu que l'any 2004, per TV3, no sols va dir que Josep-Lluís Carod-Rovira no podia tornar a ser conseller mai més sinó que havia d'abandonar la política per sempre, ha acceptat els fets amb resignació cristiana. ICV l'humilia quan l'ignora com a president en funcions, l'humilia per segon cop quan ignora ERC com a soci de govern i el torna a humiliar quan Jordi Guil-

Joan Saura i Zapatero

lot li perdona la vida dient que "hauria pagat la pena informar també Carod-Rovira", però ell calla. I quan parla és per encobrir José Montilla de la traïció del nyeu-nyeu. Com si la traïció no fos fruit d'una trama ordida entre els socialistes i la seva filial ecologista. Cal veure-ho per a creure-ho. Però encara en veurem més, d'humiliacions. Bàsicament, perquè els humiliats ja fa temps que estan enamorats dels humiliants.

www.victoralexandre.cat

Espoli fiscal

Fins i tot Rubalcaba ha d'admetre que els Països Catalans són espoliats fiscalment

DIMECRES, 03/09/2008

Rubalcaba admet que Catalunya, País Valencià i Illes estan infrafinançats

Reconeix que Montilla té raó a l'hora de demanar un millor tracte per part de l'estat. Creu que no s'ha de dramatitzar les discordances que mantenen durant la negociació els governs català i espanyol

El ministre de l'Interior espanyol, Alfredo Pérez Rubalcaba, ha reconegut que Catalunya, el País Valencià i les Illes tenien un finançament insuficient i que les queixes del president català, José Montilla, no són perquè sí. No obstant, ha assegurat que catalans, valencians i balears havien d'entendre que l'estat vetl-

laria perquè tots els territoris veiessin satisfetes per igual les seves necessitats. També ha admès que Catalunya ha patit un tracte discriminatori per part de l'estat.

En una entrevista a Punto Radio, ha dit que aquesta discriminació ja es va començar a corregir amb la disposició addicional tercera del nou estatut. Lamenta que fos molt criticada i que ara tothom se n'oblidi perquè s'ha vist que era justa. Quant al finançament, ha admès que Catalunya, País Valencià i Illes, juntament amb Madrid, tenien raons per demanar un millor tracte, perquè estaven infrafinançades. Segons Rubalcaba, tot i que Catalunya té raons per demanar un mil-

lor finançament, creu que no s'ha de dramatitzar la discordança entre els governs català i espanyol, perquè és normal que no hi hagi entesa quan es comencen a discutir temes de recursos, i més en un moment de dificultat econòmica com el que tenim. Catalunya ha d'entendre que és una negociació difícil.

Reproduït de www.vilaweb.cat

Les forasterades de Rosita Estarás

La fatxa forastera del PP, Rosita Estarás, i la defensa de les modalitats

Avui la fatxa forastera del PP que mostra cara per un dels partits més corruptes del món, **Rosita Estarás**, aprofita una entrevista al diari AVUI per tornar a treure a rotlle la bubota de la catalanització i fa una encesa defensa de les "modalitats". Idò, ja que li preocupen tant les "modalitats" a na **Rosita Estarás**, avui contarem una feta molt curiosa protagonitzada pel seu fill que du els llinatges **Cansado Estaràs**.

Bé idò, a aquest ninet l'altre dia per la Colònia de Sant Jordi en una festeta familiar algú li va demanar si tenia set. La resposta de l'al·lotet va ésser: "No, ja he bebit".

Ho podeu ben creure! La resposta no fou "No, ja he begut", no, no...! sinó: "Ja he bebit". Idò! Ell, que ens deis d'aquesta! És bona, eh!

Així és com els fatxes forasters del PP defensen les modalitats. Per descomptat, la culpa de xerrar un malloquí oiós, infecte i ple de forasterades no la té el ninet sinó sa mare i son pare que, a damunt, després s'atreveixen a donar lliçons de "modalitats".

Rosita Estarás es mereix que li dediquen una columna especial dedicada a col·leccionar totes les forasterades, barbarismes i castellanismes amb els quals destrossa la llengua dels seus avantpassats. Ja ho sabeu, doncs, sabem que n'**Estarás**, com a bona fatxa forastera del PP, no té un pèl de vergonya però bé, només que sigui per fer na befa, convidam tots els nostres lectors a fer-nos arribar totes les forasterades que sentiu dir a na Rosita quan parli al parlament o pels mitjans de comunicació. Es tracta que ens faceu arribar quina barbaritat ha amolat, on i quan.

lobbyperlaindependencia.org

Qüestió de respecte

Per aconseguir algunes millores en l'autonomia –començant per una mica de finançament, absolutament imprescindible – la condició indispensable no és tenir raó, ni tenir bons negociadors, ni creure-s'ho, ni estar a favor de millores en aquest camp, sinó ser respectats. Als representants de l'Estat els posa molt nerviosos qualsevol cosa que impliqui “manca de respecte”. Si els agents de l'ordre són al.lèrgics, de vegades, a veure que algú ha posat un CAT sobre la E de la matrícula no és perquè sigui il.legal, ni perquè pateixen anticaltanisme ferotge (que, de vegades, també), sinó que ho troben una manca de respecte a l'Estat. Els súbdits –el concepte de ciutadania és massa modern, per a algunes mentalitats– han de respectar els senyors, els que els senyoregen (per dir-ho a l'antiga). La manca de respecte és el primer pas cap a l'alliberament.

De fet, la nostra tradició va molt en aquesta línia. La nostra cultura popular és feta sobretot de manifestacions contra el poder, de befes i burles contra els que feien malviure la gent, i de crítica contra els que dominen la societat. La folklorització de la cultura consisteix precisament en l'apropiació per part del poder de les manifestacions que han sorgit del poble i que emanen d'aquest. La folklorització vendria a ser el cap de camí del domini dels poderosos sobre la cultura popular. Les cantades i les ballades pageses, les cançons de porfèdia, etc, no se solien fer per retre pleitesia ni vassallatge a ningú, sinó per manifestar, moltes vegades, la ràbia del poble. Però això, evidentment, constituïa una falta de respecte. I si alguna cosa no pot acceptar el dominant per part del dominat és que aquest li falti al respecte.

El respecte dels altres parteix de la consideració que cadascú tenguí sobre si mateix. Difícilment algú altre et podrà respectar si tu no et respectes a tu mateix. Potser per això la saviesa popular diu que cada u té allò que es mereix. Els pobles tenen els governs que han decidit i, en qualsevol cas, com deia molt càusticament George Bernard Shaw, la democràcia és el millor del sistema perquè és el que veritablement garanteix que els pobles no tinguin millors governants del que es mereixen.

Qui ha estat respectat, tornant a l'exemple del finançament (en podríem fer servir d'altres, evidentment), l'Estat espanyol i qui no ha estat objecte d'aquest respecte? És obvi que els més respectats han estat els bascos. Les comunitats autònomes basques (País Basc i Navarra) gaudeixen d'un sistema de concert econòmic, que els confereix plena autonomia financera. Han de passar una quota a l'Estat per a serveis comuns, però cal un acord entre aquestes comunitats autònomes i l'estat perquè els passin la quota. I la clau de la caixa la tenen els bascos. De manera que, mentre no es produeix l'acord, la quota no passa. Euskadi, gent respectada per part de l'Estat.

Fora de les dues comunitats autònomes d'Euskal Herria dins territori espanyol, tota la resta formen part del « règim comú ». Dins aquest « règim comú », tenen una situació molt precària comunitats autònomes com Catalunya, el País Valencià o les Illes Balears. Ara s'està en plena negociació. Vist a una certa distància (potser conferida pel període vacacional), fa la impressió que la negociació s'està produint de manera pràcticament exclusiva entre l'Estat i Catalunya. El pitjor decalatge fiscal amb l'Estat el tenen les illes Balears i Pitiüses. Però ningú no sembla adonar-se'n, i estic ben convençut que si demà féssim una enquesta a Madrid i demanàssim a la gent sobre aquest assumpte, ningú no en tendria constància. Probablement, les Balears ni tan sols apareixerien dins el seu mapa mental. I habitualment tampoc no apareixen dins el contorn, perquè Espanya és fonamentalment Península, restant-li Portugal.

Què tenen el País Basc o Catalunya que no tinguin les illes Balears? No es tracta, evidentment, d'una qüestió demogràfica, perquè Euskadi és un país petit. Es tracta de voluntat d'existència, i de voluntat de respecte. Efectivament, l'Estat té més força que no aquestes comunitats autònomes. Però no els pot posar el peu al coll sense que passi res. A les Balears, en canvi, ens hem acostumat tant a la dependència, que, en el pitjor dels casos, ja no sabríem què fer-ne, de la nostra llibertat.

Bernat Joan i Marí

Stalin i Geòrgia

“Gallines! Fills de somera! Què passa aquí? Heu de tractar aquesta terra amb ferro roent (...) Heu de rompre les ales d'aquesta Geòrgia. Que corri la sang dels petits burgesos. Empaleu-los! Escorxeu-los!” (Josif Stalin, al 1921, dóna suport a Lenin, qui s'annexiona Geòrgia -que era independent des d'un any abans quan s'adreça a un grup d'obers del ferrocarril al sud de Geòrgia, l'obliguen a callar amb crits de ‘renegat’ i ‘traïdor’. En una reunió posterior fa aquest miting als dirigents bolxevics, de *Koba el Temible de Martin Amis*. Editorial Anagrama).

Stalin, el blaver més oiós.

Occitània, ruta per l'oficialitat de l'occità

Extrach de: Vilaweb. www.vilaweb.cat

DISSABTE, 30/08/2008

Caminada per l'occità

Una ruta de 1.300 quilòmetres per demanar que l'occità es declari patrimoni de la humanitat

Aprofitant que l'ONU ha declarat el 2008 Any Internacional de les Llengües, l'entitat occitanista Chambrà d'Òc, amb seu a les Valadas piemonteses, proposa una caminada de setanta dies a través del territori occità meridional. Del 30 d'agost al 7 de novembre, ‘Occitània a pè’ recorrerà 1.300 quilòmetres per demanar que la llengua d'oc es declari patrimoni mundial de la humanitat, en una iniciativa de comunicació i de reconeixement territorial. La marxa sortirà de Vinai (Valadas) i arribarà el 7 de novembre a la capital d'Aran, Viella, després d'haver passat per llocs ben significatius de Provença, del Llenguadoc i de la Gascunya. Durant tot el recorregut, els participants han previst aplecs amb occitanistes locals i la participació en festes i activitats commemoratives, com ara el record dels vuit-cents anys del començament de la croada francesa contra Occitània, record en què participà el CIRDOC. La caminada s'acabarà el 7 de novembre amb una recepció oficial al Conselh Generau d'Aran, a càrrec del síndic Francesc Boya, i amb una festa a Viella amb el grup Aire de Prima. És previst que France 3 acompanyi els participants en algunes etapes. Semblantment faran Radio Lengua d'Òc i el setmanari La Setmana.

El territori de parla occitana s'estén per gairebé 200.000 km² al sud de l'estat francès, a les valls alpines del Piemont, a l'Aran i, fins i tot, en un petit poble de Calàbria, la Gàrdia, on es parla l'occità arran d'una emigració piemontesa del segle XV.

Dels quinze milions d'habitants que es compten en aquest espai, es calcula que entre un 10% i un 15% parlen efectivament l'occità (són molts més els que no el parlen, però que l'entenen), una llengua que molt a poc a poc comença a guanyar un cert reconeixement social, institucional i oficial (com l'esment recent a la constitució francesa de les minories lingüístiques). A més és la llengua de comunicació d'una quarantena d'escoles infantils bilingües, d'una trentena de ràdios locals i d'una àmplia xarxa d'entitats, amb l'Institut d'Estudis Occitans (IEO) al capdavant.

E.R.O.

DIVENDRES, 29/08/2008

Esquerra Republicana Occitana irromp en el panorama polític aranès Es proposa de trencar el bipartidisme CDA-UA

Les eleccions al Consell General d'Aran <<http://conselharan.org/>> del 2011 comptaran amb un nou actor polític. Ahir es presentà en societat Esquerra Republicana Occitana (ERO), encapçalada per Jusèp Loís Sans <<http://blocs.esquerra.cat/jusep-lois-sans-socasau>>, que té l'ànim d'aportar noves propostes polítiques a les que proposen Convergència Democràtica Aranesa (CDA <<http://www.convergenciarian.org/>>) i Unitat d'Aran (UA <<http://www.unitatdaran.org/>>). També es presenten públicament les Joenesses de Esquerra Republicana Occitana (JEROC <<http://www.fotolog.com/jeroc/27193800>>), encapçalada <<http://blogs.que.es/2562/2008/5/15/esquerra-republicana-catalunya-aran-jeroc>> per Pep Casasayas.

El president d'ERC, Joan Puigcercós <<http://blocs.esquerra.cat/puigcercos>>, fou l'encarregat de presentar les dues formacions, a Viella. També hi era present el portaveu nacional de la JERC, Gerard Coca.

Esquerra, constituïda formalment l'octubre de l'any passat, es defineix <<http://blocs.esquerra.cat/jusep-lois-sans-socasau/bloc/esquerra-era-querara-daran>> com un partit occitanista i d'esqueres que vetlla pel benestar de les persones i que lluita per la independència de Catalunya i dels pobles.

Sans és el director del programa per a la creació de l'oficina Occitan en Catalonha <<http://www20.gencat.cat/portal/site/Llengcat/menuitem.b318de7236aed0e7a129d410b0c0e1a0/?vgnnextoid=be3932162d4ca110VgnVCM1000008d0c1e0aRCRD&vgnnextchannel=be3932162d4ca110VgnVCM1000008d0c1e0aRCRD&vgnnextfmt=default>>, depenent de la Generalitat, encarregada de promoure la cooficialitat de l'occità a tot Catalunya.

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris Tel. 971 85 85 80

La República independent. Quina República?

En un article precedent, «La República Independent. Ser republicà... per què?», en aquest mateix diari (17 de juliol), hem mostrat que la República és, si hem de fer cas de les experiències de la seva prolongada història, el sistema polític més democràtic possible, pel fet que només la República pot igualar les persones en la gestió del poder. I deduïm, en conseqüència, que qualsevol altra forma de govern representatiu que no es fonamentés semblantment en els drets polítics personals en igualtat de condicions, podia ser considerada com una mena de forma espúria i corrupta de democràcia.

En aquest article exposarem quines característiques principals considerem que hauria de tenir la República per al cas de Catalunya i el conjunt dels Països Catalans. D'acord amb les consideracions polítiques sobre el republicanisme aplicades a la nostra realitat, preconitzem que la forma de govern que convé als Països Catalans és la d'una República catalana independent, federal i popular.

És a dir, que la nostra República, la República que ens ha de permetre una organització racional i representativa, ha de ser catalana, ha de ser l'expressió de la nostra col·lectivitat nacional. No ha de ser una República ni espanyola ni francesa, perquè aquestes formes de govern alienants ja sabem que mai no ens representaran col·lectivament. Ha de ser, doncs, una República independent i divorciada d'aquests Estats preexistents: els catalans no tenim cap interès objec-

tiu a mantenir-nos sota una dominació exterior i per això cada dia som més els qui treballem per a la independència.

Des del punt de vista de la seva organització interna, la República ha de ser federal, perquè Catalunya i els Països Catalans són una nació amb una important diversitat interna que cal que estigui reflectida en l'estructura política. Municipipalitats, regions històriques, comarques i agrupacions de comarques (o vegueries) han de tenir el seu paper garantit al si de la República independent. La nostra República ha de ser també popular, en el sentit que ha d'estar realment al servei dels interessos i necessitats de la població per tal de poder garantir una existència digna a tots els ciutadans i ciutadanes.

L'objectiu, doncs, del poble català en el moment present ha de ser aconseguir una República Independent, creada per la força de la democràcia. No podem acceptar formes mistificades com la d'un possible «Estat Lliure Associat» (on es mantindrien segurament limitacions arbitràries del poder democràtic, i possiblement fins i tot es preservaria la supeditació actual a la monarquia hispànica) o altres muntatges adreçats a interferir en les formes de govern emanades directament del poble sobirà. Per tant, contra les rebaixes «sobiranistes» d'última hora, responem que el millor sobiranisme és aquell que defensa l'existència d'un Estat propi en els termes de la llibertat republicana, que el faci incompatible, ja des de les seves arrels, amb qualsevol forma de despotisme, vinguí d'on vinguí. I per oposició al dis-

curs oficial actual (de CiU, del PSC-PSOE...) que no cessa de fer voltes i més voltes entorn d'una impossible «refundació del catalanisme», com a ideologia orientada a l'enèsima regeneració del nyap polític que és l'Estat espanyol, nosaltres afirmem que els problemes del nostre país només es resoldran dins un sistema polític nou, una República catalana independent tot partint de la conquesta i el reconeixement del dret a l'autodeterminació.

Ahores d'ara és una evidència que dins l'Estat espanyol no podem resoldre els grans reptes que tenim: espoliació econòmica, dèficit d'infraestructures, deficiències dels serveis públics, destrucció de l'entorn i del territori, feblesa social de la llengua, desestructuració de la immigració, precarietat laboral... No hi ha cap autonomia ni cap Espanya federal creïbles. Només una autèntica ruptura, la República independent, arrelada nacionalment i socialment, pot generar les energies necessàries per posar tota la diversitat i la complexitat actuals de la societat catalana, en un objectiu engrescador comú que transcendeixi, entre altres coses, els vells servilismes envers el Regne d'Espanya i la seva monarquia borbònica.

Quan reivindiquem la República independent, reclamem per al nostre país un marc democràtic perquè el poble pugui decidir la manera més convenient d'organitzar la seva vida col·lectiva, en

Oriol Farrés. Professors de la UAB i membres de l'Associació Manuel González Alba

aspectes socials, culturals i econòmics; la República catalana independent serà, des del punt de vista de les relacions socials, el motor per al desenvolupament d'un sistema nou que es fonamentarà en una gestió més democràtica de l'economia i també en una administració racional dels recursos i del territori.

En l'article vinent, i darrer de la sèrie, considerarem de quina manera podem començar a fer possible, per la via democràtica i des d'ara mateix, aquesta República independent que hem descrit com a objectiu col·lectiu necessari.

Classificat com a: Notícies — ANNA
@ 11:24 pm
per **Carles Castellanos** (MDT)
[Article publicat al diari El Punt 21-8-08]

Practiquem el bilingüisme

Allà on hi ha un espai amb presència notable del català, apareixen sistemàticament els grans propagandistes del bilingüisme, cantant-ne les excel·lències. Ja sabem, però, que tots aquells que l'han estudiat afirmen que el bilingüisme (el d'una societat, no el d'una persona) no és més que un pas més en la direcció de la substitució d'una llengua per una altra.

Probablement és per això que totes les forces i institucions polítiques de clara intenció espanyolista (és a dir, castellanitzadora) el valoren tant, particularment en aquells contextos en què no han aconseguit d'imposar un monolingüisme castellà complet i arrodonit. «El bilingüisme és una gran riquesa» —diuen.

Convindreu amb mi que resulta

curiós que, considerant-lo com el consideren, una gran riquesa, no s'hagin espavilat a convertir les seues societats en bilingües (com és que Madrid no és ja —com a mínim— una comunitat trilingüe?; que potser no volen ser rics?), i més encara, que facin mans i mànigues per evitar que la part de la població que és actualment monolingüe (en castellà, per descomptat) quedi eternament ancorada en aquesta condició, i —per tant— injustament marginada d'aqueixa gran riquesa, que és el bilingüisme.

És tan potent el prestigi del bilingüisme, que ni tan sols l'actual govern valencià, que objectivament practica unes polítiques encaminades a l'extermi de la llengua pròpia dels valencians, de la manera més ràpida possible, no n'abomina. Ans al contrari; quan convé, i sempre en castellà, en fan gala,

i s'omplen la boca dient que la societat valenciana és una societat bilingüe.

Doncs bé, si bé ho pensem, potser resultarà que tenen raó, o si més no, que en convé donar-los-la. I no sols això, sinó que —convençuts com ara estem de les bondats del bilingüisme, hem de posar fil a l'agulla, i ocupar-nos, solidàriament, que aquesta nostra gran riquesa arribi també als elements lingüísticament més pobres i desfavorits de la nostra societat: les persones monolingües, que encara no estan capacitades per a expressar-se en català.

I què podem fer per solidaritzar-nos-hi i compartir la nostra riquesa? Doncs, és ben fàcil: parlar-los sempre en català. Únicament d'aquesta manera podem fer bones les tan lloades virtuts del bilingüisme.

Ens cal, urgentment, substituir aquell prejudici vell i absurd que diu que hem de parlar castellà “per educació” en presència dels parlants d'aquesta llengua, per una nova norma, basada en la més estricta generositat, que estableix que parlar en castellà a algú que encara no domina el català és un acte d'egoisme completament inacceptable, essencialista, retrògrad i sectari, perquè fent això estem barrant el pas dels pobres monolingües a l'incontestable cel del bilingüisme. Així doncs, i d'acord amb allò que prediquen els partits de més estricta obediència espanyolista: **siguem bilingües, parlem català amb tothom i a tothora.**

Ferran Suay és Doctor en Psicologia i professor titular de Psicobiologia a la Universitat de València

La Bíblia i els homes de ciència

El llenguatge bíblic no és científic, com tampoc no ho és el llenguatge que parlem nosaltres cada dia. La Bíblia consta de llibres de molts diversos estils literaris (poètic, sapiencial, històric, profètic...), però en aquella època no hi havia un llenguatge científic com ara l'entenem, ni tampoc el centre d'atenció d'un llibre sagrat és la ciència, sinó la vida i el cor.

Entre gent sense coneixements bíblics i que fins i tot es vanen d'aquesta ignorància, hi ha opinions de l'estil: "La Bíblia diu que la terra era plana", cosa evidentment falsa. Tals afirmacions no vénen enlloc a la Bíblia, sinó que són de tradició medieval posterior, en una època en què predominava l'analfabetisme i el poble no tenia accés a la lectura bíblica. Ben al contrari tenim per exemple al llibre del profeta Isaïes 40:22 que parla de la "redonesa de la terra".

Com diu Ausiàs March:

"L'enteniment en qui el juí no és clar,
forçadament vol prendre opinions;
voluntat mou sofístiques raons,
fent-les valer i per bastants passar.
(...)

Als naturals no par que puguen fer-se
Molts dels secrets que la deïtat amaga,
Que revelats han estat a molts màrtirs
No tan subtils com ignorants i aptes.
Així primors Amor a mi revela
Tals que els sabents no arriben a com-
prendre
Quan els ho dic, dels meus dits me des-
menten,
Dant a parer que folles coses parle".

La Paraula de Déu no discrimina els curts d'enteniment, practica la igualtat d'oportunitats i sols condemna aquells que voluntàriament es resisteixen a l'Amor, per hipocresia, supèrbia, rutina, comoditat... La Paraula no condemna els ignorants, sinó els maliciosos.

Per això hi ha hagut molts científics de tots els temps que han considerat molt de veres els llibres de la Bíblia, com ara:

Isaac Newton, qui va descobrir la llei de la gravetat, deia que "fer ciència" és descobrir Déu a través d'una incessant conquesta dels secrets de la natura. Va escriure la seua famosa obra "Principia Mathematica" a manera de comentari científic del Psalm 19è: "Els cels expliquen la glòria de Déu i el firmament anuncia l'obra de les seues mans". Per a Newton no hi havia possibilitat de conflicte entre ciència i revelació.

Robert Boyle, pare de la química moderna i membre fundador de la cèlebre "Reial Societat de Londres per al Coneixement Natural", la línia de demarcació entre allò purament científic i allò teològ-

ic no existia. Ell era un profund coneixedor dels textos bíblics originals, que va traduir a diversos idiomes.

John Ray, el pare de la moderna botànica i zoologia, va encetar les seues investigacions mogut pel desig de trobar dins la natura les llampades de la veritat gloriosa que havia descobert a la Paraula.

Michael Faraday, anomenat el "pare de l'electricitat", fill d'un ferrer londinenc, va arribar a una gran cultura científica gràcies a la seua extraordinària perseverança. Però, sobretot, Faraday coneixia Jesús com al seu Salvador personal i no perdia ocasió de testificar de la seua fe. La Bíblia era l'àncora de salvació que animava sa vida. Ell deia: "El pla de Salvació és tan simple que qual-sevol el pot comprendre. L'amor que tenim en el Senyor prové del que Ell ens va mostrar clavats a la creu". De tots els seus descobriments, Faraday afirmava que el més gran era l'Evangeli. "L'electricitat només aprofita durant aquesta vida -deïa-, però la salvació de Déu és per tota l'eternitat". Morí el 1867.

Des del cèlebre i influent Col·legi de Ginebra a les universitats de Harvard, Yale i Princeton, la fundació dels primers col·legis d'ensenyament primari i superior, tal com ara els entenem, va ser iniciativa i obra d'homes molt versats en la Bíblia.

És injust titllar d'obscurantista -per gent que en fa interpretacions esbiaixades- allò que ha estat els orígens de la cultura moderna de la qual vivim tots ara.

Albert Einstein, el major científic del segle XX, i que va formular la famosa teoria de la relativitat, també declarava la seua fe en la bondat de la Bíblia: "Si netejàssim de clericalisme el judaisme dels profetes i el cristianisme que Jesús ens va ensenyar, aleshores tindríem una religió capaç de salvar el món de qual-sevol mal social. És el deure de tothom d'intentar tot allò al nostre abast, per fer triomfar una tal casta de religió".

També uns altres personatges dignes d'admiració per llur força a favor de la justícia han declarat llur decidida fe en Jesucrist, com Martín Luther King o la Mare Teresa de Calcuta. Mahatma Gandhi és un altre cas no tan conegut, però declarà que "Crist és la font més rica de força espiritual que un home pot conèixer". Molts altres milions de persones, més anònimes, de tots els temps i països, poden també assentir a aquestes afirmacions, amb llurs experiències personals.

També molts científics de l'actualitat coneixen a fons el missatge bíblic i

creuen en Jesucrist com a Salvador personal d'ells, com ara Walter F. Burke, director general dels projectes de l'espai "Mercuri" i "Gèminis", qui declarà: "No he trobat mai res a la ciència ni a l'exploració de l'espai que em porti a oblidar-me de la Bíblia, ni a rebutjar Jesús com el meu Salvador, en qui confie".

El problema del nostre món no és cap falta de ciència o de coneixements tècnics. En paraules de Ramon Llull: "Els homes "es dediquen molt a aprendre ciències d'enteniment, i no les ciències d'amor i bondat. I per això se segueix contra l'amor injúria, pecat i gran damnatge a molts amadors de saber; perquè tant com més saben sense amor ni bondat, tant aprenen més maneres de fer el mal i d'enganyar els uns els altres". I proposa aquest camí amb cor, com a alternativa: "De la mateixa manera com l'enteniment s'inclina a aprendre per art de saber, així es pot, per art de bon amor, inclinar lliurement la seua voluntat a amar bé i bones obres i esquivar mal".

La Bíblia i els científics del nord.

"Lo fonament d'aquesta vida és la veritat de Nostre Senyor Jesucrist coneguda en les Escriptures evangelicals" (Arnau de Vilanova, savi català, 1310, a *Lliçó de Narbona*).

"El Senyor t'obrirà...el cel, per donar pluja a la terra en la seva saó...Et posarà per cap i no a la cua, seràs sempre damunt i no mai a sota, si creus els manaments de Déu..." (Deuteronomi 28: 9-14).

Durant els set primers segles de la nostra era, la quasi totalitat de llibres cristians escrits són comentaris bíblics, és a dir, el cristianisme originari és totalment bibliocèntric. Però no és fins a la Reforma (s. XVI) quan la Bíblia torna a esdevenir oficialment central en una part de la Cristiandat.

Fou la lliure interpretació de la Bíblia la que inaugura la llibertat de consciència i pensament i, per tant, les llibertats democràtiques modernes tal com avui les entenem i, amb aquestes llibertats, la Modernitat. Mentre els països reformats s'alfabetitzaven per a llegir la Bíblia, els països amb Inquisició (bàsicament l'Imperi espanyol, amb més de 300 anys d'Inquisició de puny de ferro) la gent ni tan sols volia aprendre a llegir *llibres prohibits* (castigat amb expropiació de béns i la foguera). Als països del sud on la Bíblia fou prohibida al poble catòlic (fins al Concili Vaticà II els anys 60 del segle passat), sols existia la llei de l'obediència a les autoritats cesaropapistes i clericalistes i no pas la de la consciència individual: *la fe del*

carboner. Això provocà sagnants i violents esclats revolucionaris al sud, mentre un lent afiançament democràtic s'assentava al nord d'Europa i d'Amèrica. La primera *democràcia moderna* tal com ara l'entenem naix amb la independència dels Estats Units, amb Constitució no confessional (forma republicana de govern, separació d'Estat i Església i llibertat religiosa i política).

Els països que actualment dominen el món culturalment, econòmicament, tecnològicament, etc. són els de majoria protestant, i aquestes coses no són casualitats arbitràries ni capritxos de la Història, sinó la suma de moltes voluntats i vides individuals amb major claredat i força. L'alfabetització i l'estudi bíblic (la Bíblia era el llibre central de lectura durant molts segles, fins i tot ara és el llibre més llegit de tot el món) fomentaren una ment analítica i crítica, d'on sorgí la recerca científica, permesa per la llibertat de consciència (mentre l'Inquisició cesaropapista perseguia la llibertat científica, i instaurava l'eixorca escolàstica medieval com a pensament únic oficial).

Vet ací a tall d'exemple alguns científics i algun altre personatge prou conegut, tots ells de fe reformada (creients practicants), o sia, *bibliocèntrica*, anteriors al s. XX:

Gutenberg, inventor europeu de la impremta (el primer llibre estampat a la Península Ibèrica fou a València).

Shakespeare, el major escriptor dramàtic en llengües germàniques.

Leibnitz, primer matemàtic i filòsof europeu de l'edat moderna.

Newton, descobrí les lleis de la gravitació, que van revolucionar el món científic.

Griotius, primer jurista del segle, mestre del Dret Internacional.

Walter Scott, fundador de la novel·la històrica.

Bach, fundador de la música moderna, cim de la música sacra i barroca.

Washington, primer president republicà i independentista dels temps moderns.

Penn, fundador de la primera democràcia interracial i desmilitaritzada, a Pennsilvània.

Lincoln, alliberador de quatre milions d'esclaus negres (amb quasi 40 anys d'antelació respecte a Espanya).

Watt, descobrí la llei per la qual podem fer del vapor una força motriu.

Fulton, aplicà el vapor a la navegació.

Howe, inventà la màquina de cosir.

Whirtney, la màquina per desmuntar cotó.

Palissy, descobrí el procediment de l'esmalt.

Jenner, descobridor de la vacuna.

Howard, promotor a Europa d'una modernització del sistema presidiari, en contraposició a l'antic, summament inhumà i degradant.

Livingstone, primer explorador de l'Àfrica central i missioner evangèlic.

Oversted, descobrí l'electromagnetisme.

Braidwood, fundà el primer asil per a sordomuts.

Peabody, fundador dels primers barris per a obrers, que després en foren propietaris.

Max Muller, primera autoritat en idiomes i religions orientals.

Frebel i Pestalozzi, pares del mètode modern d'educació infantil.

Raikes, establí la primera escola dominical, on avui dia ensenyen la Bíblia a milions de nins.

Gladstone, primer estadista del segle XIX.

Mac Cornick, inventor de la màquina de segar i trillar.

Clayton i Murdock, aplicaren el gas carbònic a la producció de llum artificial.

Drake, descobrí i introduí l'ús del petroli.

Graham Bell, inventor del telèfon.

Els dos **Herschel**, iniciaren la nova era de l'astronomia amb llurs descobriments i escrits.

Edison, inventà -entre altres coses- el telègraf i el fonògraf, descobrí la llum elèctrica, etc.

Brusk, inventà la dinamo, que genera electricitat.

Nobel, inventà la dinamita.

Sholes, inventà la màquina d'escriure.

Gail Borden, inventor de la llet condensada...

Mengem pa, la farina del qual ha estat feta amb una màquina *protestant*, el rellotge, la roba, l'electricitat o el gas, el ciment per construir, la música, el piano... Vivim entre invents *protestants*!

Pel Canvi: <http://wave.prohosting.com/fortesa/>

Complir: No! Imcomplir: Sí

Les forces de l'estat sempre incompleixen les lleis impunement, hem d'acostumar-nos a incomplir-les nosaltres quan s'hagi produït la primera situació, és de dret. Sense massa fe hem d'apropar-nos a Europa, per abastar un camp més ample on portar les nostres justes reivindicacions. No som il·lusos, sabem que Europa és un club de negocis d'estat, on poca cosa permeten més enllà d'una estreta filosofia d'autodefensa. Despropòsits europeus n'hi ha molts, un d'ells, és el de barallar la possibilitat d'anomenar Felipe González, president d'una comissió d'idees, just a un home que representa les gran falsedats de la democràcia, les permanents ficcions ideològiques, damunt del pòdium de la manca d'altura ètica, de propulsor de la corrupció a l'engròs, del muntatge del GAL, doncs, amb tot aquest currículum encara pensen en ell. Tota una decepció mirar a Europa, sinó fos perquè hem viscut, treballat, estudiat. L'ambivalència europea, la reconeixem i mirarem d'infiltrar-nos en alguna clivella que es produeixi en les seves estructures.

Incomplir nosaltres, com?, els governs de l'estat, tots els incompleixen i no passa res. Farem un tancament de caixes com a principis del segle passat a Barcelona?. No tenim agència tributària, -la mixta no deixa de ser una facècia de mal gust-, i avui amb la informàtica, en vint-i-quatre hores embarquen els comptes dels endarrerits, imagineu-vos, si fos una

insurrecció fiscal àmplia. Hem de caure en la desesperança?. Hem de trobar el desllorigador en els partits polítics *nostrats*? Tampoc, de bell antuvi estan venuts. Hem d'exercir la denúncia diària dels abusos polítics colonialistes, a nivell interior i internacional. No estem decebuts de cap actuació dels professionals de la política, sabem el que és el gènere humà, i fins on arriba per assegurar-se la pecúnia. Trobarem doncs, la manera de desfalcgar-los, retronarà la denúncia i ella ens obrirà camí.

Una distensió, encara que seriosa: L'empresari sevillà i promotor urbanístic Pedro Boreas Saiz, propietari de Puerto Sherry un macroprojecte urbanístic de Cadis, de 58 anys amic directe de Felipe González -coincidències lògiques del tarannà dels personatges-, conegut per la magnitud dels seus negocis, ha comprat 180 hectàrees a Cala d'Hort, tresor ecològic d'Eivissa, cal començar a posar-se en guàrdia per l'empastifament espanyolista que pot suposar aquest fet i per els delictes ecològics que segur té planejats. Cop d'ull a Formentera: En un viatge vaig poder gaudir de la illa, i com tinc costum fruit amb el contacte amb els seus naturals. Una realitat que salta a primera vista, és que els grans negocis a Formentera els dominen *señoritos* de Granada, els càrrecs importants en hotels també, vaig empenyar-me quan vaig comprovar fefaentment que alguna recepcionista era formenterenga i algun home sor-

git de la pagesia de la illa també, tot escombrant la piscina de l'hotel, els propis de la illa relegats amb força, els colonitzadors explotant la riquesa de Formentera.

La invasió, la dominació és va estenen com un magma pertorbador, on sumades a les explotacions econòmiques, si afegeixen agressivament les culturals, fins a l'extinció programada. Sotgem: treuen profit els negocis privats, treu profit escandalós i salvatge l'estat amb l'onerosa fiscalitat. Xifres: Illes Balears 12,52% de funcionaris en relació a la població assalariada, País Valencià, un 12,25%, a Catalunya el 9,79%, i mai no hem deixat de denunciar que fins i tot la burocràcia nostra és excessiva i de favoritisme dels partits. Comunitats amb balances fiscals favorables dins els mateixos paràmetres de l'ocupació de la població, Andalusia ha creat més de 250 mil funcionaris nous en els darrers anys, per fidelitzar el vot. Extremadura té el 28,68% de funcionariat, triplica el percentatge del Principat, les dues Castelles estan al voltant del 20%. Via Fora!

No baixen mai de la potestat suprema, i els partits polítics afins, teixeixen xarxes de comissaris repressius per no desviar-se un mil·límetre del rumb del nacionalisme espanyol marcat per els grans jerarques. Creen des del terrorisme mediàtic fortes rancúnies contra el català, una atmosfera irrespirable on cauen com a mosques esperits febles. Sempre han constret l'àmbit de la

nostra llengua, i ara estan fomentant el clima repressiu, per més endavant legislar-ho i deixar-nos sense oxigen, talment una successió d'esquemes ben allunyats dels propòsits humanístics que els catalans tenim programats per bastir i vestir un món amb espais per a tothom i casa pròpia per a la nostra cultura, i eliminar l'explotació sistemàtica del producte del nostre treball i enginy.

Doncs no, mireu, per sobre de tantes malures nosaltres hi contraposem la fermesa d'humanistes amb horitzons de futur plaent, on s'acabin les guerres tribals, com els europeus -gairebé tots-, van provocar a l'Àfrica durant els segle passats, instigant les lluites tribals i mentre poder succionar-los sense molèsties les riqueses que hi ha en les seves terres, ho feien en nom de la modernitat i el progrés amb mètodes criminals. El regne espanyol que s'anomena democràcia, comença a semblar-se a aquella situació. Ens coneixem el gènere humà i aprofitarem de la ciutadania espanyola, aquella minoria il·lustrada que no està contaminada pel nacionalisme ancestral dominant i morbós, d'un espanyolisme inacceptable; n'hi ha encara que només sigui l'1%, pel fet que val més una ment d'un lliurepensador que tots els cervells codificats a la fàbrica del consens espanyolista, on està tot programat, pel nacionalisme devastador, devorador, genocida lingüístic i tants etcètera.

Alexandre Pineda i Fortuny

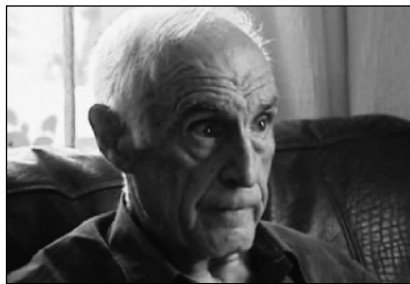
Ecspaña cañi ¡Arriba Ecspaña!

El padrí de Rafatxa Nadal reconeix que la seva família és molt 'espanyola'

El Abuelo de Rafa: "Se lo merece por su humildad y por su esfuerzo" mallorcardiario. com miércoles, 03 de septiembre de 2008 PALMA.- Rafael Nadal, abuelo del tenista del mismo nombre, ha **confesado** sentir una "**gran satisfacción**" por la concesión a su **nieto del premio Príncipe de Asturias** de los Deportes y ha afirmado que "**se lo merece** por su **humildad**, por su **trabajo continuado** y su **esfuerzo**". "Es

un premio que para mí es el **mejor** que se le podía conceder y seguro que **él está de acuerdo**

con su abuelo", ha afirmado en declaraciones a Efe. El abuelo del campeón olímpico ha indicado que su nieto "se merece el premio por su humildad, por

su **entrega**, por su trabajo continuado y su esfuerzo en conseguir lo que ha conseguido, pero,

sobre todo, por este **sentido humano** de valorar en su **justa medida** los **éxitos personales**, cosa que **no todos sabemos hacer**". Nadal ha resaltado la

importancia del galardón "**por ser un premio español**", en una familia en la que, ha confesado, todos se sienten "**muy españoles**". "Él representa a España en este momento, lo ha hecho en los Juegos de Pekín y espero que siga al menos **una temporada más**", ha afirmado Rafael Nadal Nadal.

Reproduït de www.mallorcardiario.com

Eroscatalà

Ocellota de la setmana Jim Beam (02/09/2008)

Suzanna

Quina mirada que té la Suzanna
Ens haurem d'aguantar a la façana
Per poder sobreviure a la tensió
D'aquest moment d'intimidació
Quan tinguem una moment de distensió
Recuperarem la respiració
I li direm a cau d'orella
Si li podem xarrupar la mamella.

Pollastre de la setmana Gwen Stacy (02/09/2008)

Lluiset

Lluiset
En Lluiset s'ha il·luminat
I diu que és amant de l'art
Per això agafa una pintura
I la petoneja mentre se li posa dura
Ara que amb aquest culet que fa

No podem deixar-li de mirar
I amb quines ganes li engraparíem
I vés a saber que més li faríem

Arts Henry Lee Lucas (01/09/2008)

Des de Rússia amb escalfor

Es diu Rasmus Mogensen i és un fotògraf rus que ens ha deixat francament bocabadats. Algunes de les mostres del seu art són superlatives, però el què realment ens ha emocionat, són les models que s'han deixat immortalitzar per aquest home. Talent al servei de l'agudització del nervi òptic

Humor Chinaski (01/09/2008)

Entrepà amb molta carn

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel.

971 85 85 80

Lluís Cerdó contesta a l'inspector
fatxa foraster, Jiménez Castillo

Immersió lingüística i nacionalisme espanyolista

Un inspector d'Educació i doctor en Ciències de l'Educació, que nom **Juan Jiménez Castillo**, ha dedicat un article doble a criticar s'immersió lingüística a ses escoles (Diario de Mallorca, 13 i 14 d'agost del 2008), emperò fa parts i quarts: només li lleven sa son es nins castellanoparlants i només aquells que viuen a qualsevol comunitat espanyola amb una llengua pròpia diferent, com es ara ses Illes Balears. Segons diu, aquesta immersió "representa la vulneración de derechos inalienables del individuo", produeix "castración cerebral" i pot "estancar el desarrollo cognitivo del educando", provocant "un retraso cognitivo de casi dos años escolares". A davant un vaticini tan calamitos, s'inspector demana "situar en el plano de igualdad de derechos al niño de lengua castellana respecto al niño de lengua catalana". Curiosament, tal catàstrofe no deu afectar es nins castellanoparlants residents a París, Roma o Berlín -posem per cas-, que han de sofrir s'immersió en francès, italià o alemany, perquè s'inspector ni els anomena. També li han passat per malla es nins catalanoparlants, gallegoparlants o bascoparlants residents a Madrid, a Burgos o a Sevilla -posem per cas-, que són immersos en castellà sense contemplacions (...). Si aspiram a una societat justa, no podem fer parts i quarts: o tots es nins haurien de poder estudiar en sa llengua materna arreu (cosa mai vista), o tots han d'esser immersos en sa llengua pròpia de sa comunitat on viuen. Allò que no pot esser es demanar privilegis només per uns (es castellanoparlants) i només a certs llocs (ses comunitats espanyoles amb una llengua pròpia diferent) (...).

Reproduït de www.diariodemallorca.es

Lideratge

(Capacitat de direcció i motivació)

Què i com és un líder real?

“Asseguda allà tot escoltant en Larkin em vaig adonar que era en presència de quelcom que ni de casualitat havia trobat abans: més a prop de qualche gran força primigènia que no pas d'un home. Un huracà, una onada de la gran tempesta, l'ímpetu de la vida en primavera i la marcida alenada de la tardor, tot semblava emanar del poder amb què parlava. Pareixia com si la seva personalitat prengués, assimilàs i engegàs cada emoció que correnia la multitud que l'envoltava, cadascun dels patiments i goigs que haguessin sentit, expressat i santificat. La gran força elemental present en totes les gentades havia penetrat sa natura per sempre més... aquesta força canvià màgicament la vida sencera dels treballadors dublinesos i del futur del sindicalisme a Irlanda” (Na Constance Markiewicz).

“Un home d'èxit es un qui pot aixecar una base ferma amb les rajoles que uns altres li llancen” (Sidney Greenberg, *1938, atleta juevoquebequès).

“Un líder porta la gent on volen anar. Però un gran líder porta la gent on no volen necessàriament anar, però on ells han de ser” Rosalynn Carter

“Potser sia menester que algú gosi ensenyar-los a guaitar la desfeta cara a cara, a explicar-los que, per a aixecar-se, cal admetre, primer, que ets caigut a terra” (“Lleó l'africà”, Amin Maaluf).

“Si trobeu un home constant, despert a la llum de dins, erudit, que ha sofert molt de temps, devot, noble, seguiu aquest home gran i just així com la lluna ressegueix el camí dels estels” (Dhammapada, “L'alegria” 15/207-208).

“El lideratge suposa d'una banda, saber donar les pautes, les propostes, les directius correctes per a la tasca i la lluita; les idees i les accions noves, imaginatives, arriscades i engrescadores; les formes d'organització àgils i operatives...; i suposa, a més, poder comprovar que ho són realment perquè el poble conscient de la seva opressió, i sobretot el jovent, les celebra, les assumeix, les segueix i les porta a la pràctica amb convenciment i esperança” (“Des de la Catalunya del Sud” de Josep Guia).

“Ser un líder significa reconèixer la passió, l'autenticitat, la integritat i l'ètica, com les pedres fundacionals del lideratge efectiu, sobre el qual construirem el canvi. Aquestes són sense cap dubte eleccions personals, i no el que puguem aprendre estudiant sobre líders i lideratge. Ser un líder significa, per sobre tot, conèixer en profunditat qui som...” (F. Mozzati del Club de l'Efectivitat).

“El món es troba ple d'ànimes belles que, no sabent què fer, cerquen la man-

era de sacrificar-se; i açò és considerat com a gran virtut. No pas; la major virtut rau a saber què és el que cal fer, i escollir bé la raó del sacrifici (Niccolò Tommaseo).

“Sols qui ha patit prèviament i voluntària per una meta coneix com és la gent i els perills i errades i pot esdevenir, de manera natural, un líder real i eficaç” (Autocitació).

Saviesa i experiència en el líder.

“La saviesa del líder (patriarca) és una xarxa de velles històries, bones i dolentes” (Refrany Luo, Àfrica negra).

“Id'ací endavant Clearc exercí autoritat de cap i els altres el van obeir, no per haver-lo elegit, sinó perquè sols ell sabia disposar les coses com pertoca a un cap, mentre els altres freturaven d'experiència” (“Anàbasi / L'Expedició dels deu mil”, crònica de l'heroica expedició d'uns milers de soldats grecs fugint per enmig l'immens Imperi Persa, per Xenofont d'Atenes, 434-335 a. de C., historiador i militar grec).

“No és savi el qui sap moltes coses, sinó el qui sap coses útils” (Esquil, ca. 525-456 a. de C., dramaturg grec).

“Són tres les coses que deriven de la saviesa: calcular bé, parlar bé i actuar com és menester” (Demòcrit d'Abdera, 460-370 a. de C., filòsof sensualista grec).

“El Progrès, lluny de consistir en el canvi, depèn de la capacitat de retenir quan l'experiència no és pas retenguda, com entre salvatges la infantesa és perpètua. Els qui no recorden el passat es troben damnats a repetir-lo... Aquesta és la condició dels infants i dels bàrbars, en els quals l'instint no ha après res de l'experiència” (George Santayana, 1863-1952, escriptor castellà en anglès).

“Jo no admir pas l'excès d'una virtut, el coratge posem per cas, si no admir ensems l'excès de la virtut contrària, com n'Epaminondes, el qual tenia els extrems de valor i benignitat, perquè altrament, no vas cap amunt sinó cap avall. La grandesa no queda demostrada quan algú arriba en un extrem, sinó quan aplega els dos alhora, i omple l'espai d'enmig. Però també pot ser que no ho atenyis sinó per mitjà d'un ràpid moviment anímic entre dues fites contràries, i que, de fet, l'ànima no es troba sinó en un sol punt, com el tió roent (quan es giravoltat). Concedim-ho. Però almenys ço assenyala l'agilitat d'una ànima, ja que no la seva extensió” (Blasi Pascal, 1623-1662, científic, savi i escriptor catòlicobíblic occità).

“El govern d'un sol home pot no ser escaient per a una societat petita, però és el millor per a una gran nació” (Samuel Johnson, 1709-1784, poeta, lexicògraf

i crític anglès).

Com motivar

“Si vols construir un vaixell, no apleguis gent per recollir fusta ni els assignis tasques ni treball dur. Més aviat ensenya'ls a anhelar la infinita immensitat de la mar” (Antoine Marie Roger de Saint Exupéry, 1900-1944, escriptor i aviador francès).

“Sies entusiasta com a líder. No pot encendre un foc amb un llumí banyat!” (Tryon Edwards).

“L'acció sorgeix del que desitgem fonamentalment i el millor consell que podem donar als qui pretenen ser persuasius, adés en els negocis, adés a la llar, a l'escola o a la política és aquest: primer, despertar en l'altra persona un franc desig. Qui pot fer-ho té al món sencer a la butxaca. Qui no pot, marxa sol pel camí” (Overstreet, Dr. Henry A).

“El fet que (Alexandre Magne) conegués pel nom a uns quants milers d'homes era una de les armes secretes d'Alexandre. Xenofont parla favorablement d'aquest do en un comandant” (“The Nature of Alexander”, 1975, de Mary Renault, 1905-1983, escriptora i hel·lenista britànica).

“Interesseu-vos pels altres de debò. Recordeu que el nom d'una persona li és el so més dolç i important que pot escoltar. Siau un bon oient. Encoratgeu els altres a parlar d'ells mateixos. Parleu sempre d'allò que interessa el proïsme. Feu que l'altri se senti important, i feu-ho de tot cor... Deixeu que el vostre interlocutor parli més. Deixeu que l'altra persona cregui que li pertany la idea. Tracteu honradament de veure les coses des del punt de mira aliè. Mostreu simpatia per les idees i dissenys d'altri. Apel·leu als dissenys més nobles. Dramatitzeu les vostres idees. Llanceu un repte. Comenceu amb elogis i una honrada apreciació de les qualitats del proïsme... Permeteu que el proïsme salvi el seu prestigi. Elogieu el menor progrés i tots els progressos. Siau “càlid en l'aprovació i abundós en l'elogi”. Atribuïu a l'altri una bona reputació que hagi de refermar...” (Dale Carnegie, 1888-1955, assagista estatounidenc).

“Dóna el que manis i mana el que vulguis” (Agustí de Bona, 354-430, Pare de l'Església llatinoafricà).

“Era temps de combat, de les idees, era el temps dels llibres i dels cànctics, dels amics i de les cites clandestines, mentre esperàvem el gest o la paraula que exigia l'ofrena, de desig i joventut” (“Tawq al-hamâna/El collar de la coloma”, obra cimera de la literatura andalusí, Xàtiva, 1022, escrita a l'exili per Ibn Hazm “de Còrdova”, *994 -+1063,

poeta, polígraf).

Lideratge i cel.

“Si vols avançar un metre, has d'apuntar a l'infinit” (Joan Brossa).

“Apunta al cel i tindràs la terra d'afegit. Apunta a la terra i no arribaràs enlloc” (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nord-irlandès).

“Els somriures propicis de Cel mai no es poden esperar en una nació que desatén les regles eternes d'ordre i del dret que el mateix Cel ha ordenat” President George Washington, Primer Discurs Inaugural, 30-4-1789).

“Moisés va tornar cap al Senyor i li digué: -Aquest poble d'Israel) ha comès un gran pecat; s'han fet uns déus d'or. Però si heu perdonat el seu pecat, perdoneu-lo de debò; i si no, esborra'm del llibre que tens escrit. El Senyor respongué a Moisés: -El qui ha pecat contra mi és el qui jo esborraré del meu llibre. I ara vés, condueix el poble cap al lloc que t'he indicat. El meu àngel t'anirà davant. Però vindrà un dia que els tindrà en compte el seu pecat” (Moisés intercedint pel seu poble davant Déu a Èxode 32:31-34).

“No és pas rar que una ànima lluminosa canviï per la seva sola influència la manera de ser d'una llar, d'un taller o d'una fàbrica” (Orison Swett Marden, 1853-1924, escriptor i moralista estadounidense).

“-Sóc ací resistint pel que trob just. Però ara tinc por. La gent m'ha elegit per dirigir-los, però si m'hi present sense fermesa i valor, ells també trontollaran. Em veig al límit de la meua capacitat. Les forces ja em defalleixen. He arribat al punt on ja no puc seguir avant. En aquell moment experimentí la presència divina com mai abans no l'havia pas experimentada. Pareixia com si pogués oir la silenciosa afirmació d'una veu interior dient: -Continua lluitant per la rectitud, treballant per la veritat; i Déu romandrà a la teua vora per sempre més. De seguida començaren a desaparèixer les meves pors i dubtes. Em trobava disposat a plantar cara a qualsevol cosa” (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor baptista afroamericà, cap del moviment pels drets civils de les minories nacionals als Estats Units, assassinat).

“Jutgeu per vosaltres mateixos si és recte a la vista de Déu d'obeir-vos a vosaltres abans que obeir Déu” (Llibre d'Actes - Apòstols Pere i Joan en parlar amb els mestres de la llei).

Citacions: <http://art-de-viure.spaces.live.com/default.aspx>

2n Festival de la Cançó. La costa és de tots

Gori Negre impactà amb la cançó dedicada als conqueridors de los madriles que mos vénen a robar

Cançó: **Envid als senyors conqueridors**

Autor: **Gori Negre**

Jo vull cantar poc a poc
Tira a tira i bona lletra
Per distreure-vos un poc
Anar passant sa vetladeta
Jo no me vull enfadar
Ni treure sa ganiveta,
Dir ses coses pes seu nom
D'una manera dolceta
No fos cosa que em diguessin
Que som un republicà
O un militant anarquista
Que tot ho vol espanyar
Aquests senyorets que venen
De l'altra banda de mar
Que no vénen amb pateres

Ni cap falta que "les" fa
Que venen de los madriles
Com uns grans conqueridors
A ensenyar a n'es indígenes
Que quatre són dos i dos
Que mos empleen sa terra
Sense demanar permís,
Doblers no les n'hi fan falta
I tenen molts bons amics.
Jo no xerr de sa gent pobre
Que vénen a treballar,
Jo xerr d'una altra calanya
Que mos vénen a robar,
Lladres amb tratge i corbata,
Amics de rics i banquers
Capos "di tuti capi"
Guerrillers de Cristo Rei,
Que no tenen cap respecte
Per sa nostra identitat

Per sa terra, per sa llengo,
No alenen per veritat.
Que se pensen ser els senyors
D'una terra que és seva,
Sa terra és dels llauradors
Dels pescadors sa vorera
Que mos embullen amb lleis
I amb molta xerrameca,
Lleis que varen fer ells
Per omplir-se sa butxaca
I els seus amics insulars
Les ofereixen grans festes,
Com si ells fossin els reis
D'un regne sense bandera.
Jo les faria un envid
Amb molta amabilitat,
Galania i cortesia
Sense fer cap desbarat
Que pes camí que vengueren

Ells se'n podrien tornar
Que abans que ells arribassin
Ja en sabíem de sumar
Es favor que mos farien

Seria molt d'admirar
I així d'aquesta manera
No els hauríem d'engegar.

Pep Banyo improvisà un blues que posà pell de gallina als assistents

Pep Banyo, el fundador a Pòrtol l'any 1974 del grup de teatre i animació que es va convertir en un referent dins Mallorca, **S'ESTORNELL**, a partir de la cançó següent va improvisar un blues que posà la pell de gallina als assistents. Lamentam en aquests moments no poder reproduir la lletra de les estrofes que va improvisar en viu damunt l'escenari de sa Marjal.

Cançó: **Vull arribar a son Servera**
Autor: **Pep Banyo**

Vull arribar a son Servera
Abans qu'és posi el sol (bis)
Fa hores que camin
I estic cobert de pols

Escoltau madona
Preparau un bon cuinat (bis)
He fet feina tot lo dia

I ara venc afamegat

Contava amb un amic
Però m'ha deixat penjat (bis)
I encara hem deman
Qu'és el que li ha passat

Vull arribar a son Servera
Per si tenc un poc de sort (bis)
Tal com hem van ses coses
No tenc a on caure mort

Els Tres Caires: la nova Balanguera: 'Fill de ma terra, espavila / no moris mai sense lluitar'

Cançó: **El crit de Mallorca**
Autor: **Toni Bauzá**
ELS TRES CAIRES

Soc una illa molt petita
perduda dins l'immensa mar
dins l'oceà soc la gran fita
a on tot el mon vol arribar
la muntanya al cel s'enfila
i som besada per la mar
la balanguera, fila, fila,
la balanguera filarà.
Soc part d'un mon que no cavil·la
que prest o tard hems destruirà
la balanguera, fila, fila
la balanguera filarà

Pobre de mi sense esperances
la meva costa han destruït
just ara hem queden enyorances
d'un passat lliure i esvaït
dins l'alambí que l'or destil·la
fou transmutada amb vil metall
la balanguera, fila, fila
la balanguera filarà.

Fill de ma terra, espavila
no moris mai sense lluitar
la balanguera, fila, fila,
la balanguera filerà

Ni tan sols a les meves costes
els illencs podeu trepitjar

vos han traït els vostres
hostes
malgrat a ells donar la mà
toqueu tots junts formar
a files
i empenyeu-los a dins la mar
la balanguera, fila, fila,
la balanguera filarà

Un nou mon ara es perfila
i amb gran fermesa heu de lluitar
la balanguera, fila, fila
la balanguera filarà

Veig una nova primavera
malgrat que ara sigui l'estiu

que ningú es quedi al darrera
tots heu de fer el cap ben viu
amb l'espasa de la sibil·la
la costa heu de defensar
la balanguera, fila, fila,
la balanguera filarà

Ara tots junts a la nostra illa
digau amb jo: l'hem d'estimar
la balanguera, fila, fila
la balanguera filarà

2n Festival de la Cançó. La costa és de tots

Ses nines de Binissalem i la nova Catalina de Plaça: una mallorquina valenta que combat els invasors

Són ses nines de Binissalem, na Martina i na M. Magdalena, d'onze anys i que per segon any consecutiu es ficaren el públic dins la butxaca i despertaren els aplaudiments més entusiastes. L'any passat feren una nova versió valenta i desacomplexada de la cançó popular **"Jo i un pastor"**. Enguany s'han superat i van presentar una nova versió de na **"Catalina de plaça"** convertida en una dona valenta mallorquina independentista que planta cara als traïdors nyarros, als polítics perversos com **J. Matas** i als invasors poderosos com **Pedro J. Ramírez**.

Cançó: **SA MARJAL '08**.
Autor: Les nines de Binissalem

Un dia vaig somiar
que Mallorca serà lliure,
Terra on sols hi podrà viure
qui la vulgui estimar .
A la gent de veritat
les mentides li fan mal,
com també n'hi fa un *Privat*
ben en mig de Sa Marjal
Titirurirurí tirurirurí
Cuac cuac cuac..
A les costes mallorquines
hi ha paratges molt macos
però també hi ha *nyarros*
venuts a terres veïnes
Basta anar a Son Servera
i veure a la mar a sa vorera
hi foteren una piscina
de la forma més mesquina

Titirutí....
Quina injustícia tan gran,
quina fallàcia ens venen ?
de no poder passejar
per la costa que és de tots
I el meu poble es subleva,
any rera any es sent ferit
de veure com dins ca seva
li trepitjen l'esperit
Titirutí....
I el meu padrí ja m'ho deia:
Aquells qui manen maquinen,
Panxa ben plena somriuen
i les puces pels cans magres
Qui queda curt de noblesa,
qui escup a la veritat
no serà digne d'elogi
ni de ser ben recordat
Titirutí....
Fora invasors poderosos!
Fora polítics perversos!

Ja n'estam farts de romanços
n'estam ben tips de converbos
Un dia vaig somiar
que Mallorca serà lliure,

Terra on sols hi podrà viure
qui la vulgui estimar
QUI ESTIMA MALLORCA
NO LA DESTRUEIX!! ...

Miquel Nigorra de Campos:
'Mos han espenyat sa cançó /
que mos duia devora la mar'

Cançó: **COCÓ ERES**
Autor: **Miquel Nigorra i Pomar**

Mos han espenyat sa cançó
que mos duia devora la mar.
Mos han fet passar per darrere
i no hem pogut trepitjar
ses paraules que contaven que tu i jo
érem aquí abans de tot.
Fa temps que ses ones ja no vénen,

han perdut s'interès per anar a besar
una pedra tan postissa
que no té res a veure amb un roquis-
sar.
S'arena ja només és per a ses peixeres
i es peix s'ha acostumat a nedar dins
es plat.
(*Tornada*)
A recer dels esquitxos,
de si plou que no mos banyi.

Peix de roquer
que nos has gosat posar un peu mai
dins s'aigua,
i a canvi tens
un cocó sense sal ni quelàpots.
No has tastat mai sa saladina
després de prendre un "banyo".
(*Tornada*)

Joan Lillo, un clam de ràbia en la defensa de la terra

Cançó: **Vandellós dos**
Autor: **Joan Lillo**

Aquell pagès estava sembrant
Tot tranquil en es seu camp
Ses patates no són bones
Mal les hagués pegat un llamp

Amb això varen arribar
Tres cotxos i un autocar
Es batle i un concejal
I la resta americans

Hellou hellou li varen dir
Què voleu les contestà

Una central nuclear
I una llet, a mamar!

No facis dois Toni Pere
Que així mai pot anar bé
Tu ven i guanyaràs
I nosaltres també

No vé usted que here va muy bien
For poner wan de central

I et fotrè un cop de parpal
Si no fuigs ara mateix

Hellou hellou! li varen dir

Què voleu les contestà
Una central nuclear
I una llet a mamar!

Ianquis go home cridava sa gent
A n'es batle i americans
I a puntades de peu les tragueren
I no es va fer sa central

Hellou hellou! li varen dir
Què voleu les contestà
Una central nuclear
I una llet, a mamar (bis)

2n Festival de la Cançó. La costa és de tots

Joan Puig no es deixa intimidar ni pel fatxa foraster Ramírez ni pels seus sicaris de 'Ciudadanos'

Sí senyor! Així se contesta! Molta bona la rèplica de **Joan Puig** als esbirros i sicaris de "**Ciudadanos**" a les ordres del fatxa foraster **Pedro José Ramírez**. Au venga, al·lotets, per què no penjau al vostre web el vídeo de **Ramírez** amb el "corpiño", sí, sí, el vídeo de la pluja daurada de pixum i del tronxo de carxofera de mig metre que se feia ficar dins el cul aquest apòstol de la KOPE i d'**El (In)Mundo** que va pel món donant lliçons de moralitat cristiana, d'ètica, etc. etc.?

Reproduït del blog de Joan Puig.
<http://joanpuig.blogspot.com/>

No ofèn qui vol sinó qui pot "**Ciudadanos**" són com "**els col·laboracionistes de la França ocupada**", fan la feina bruta del nacionalisme espanyol" Els Col·laboracionistes francesos varen pagar la seva traïció, amb la presó i l'escarni públic, i "**Ciudadanos**" són l'exemple clar de l'odi cap a un mateix.

"**Ciudadanos**" ha volgut riures de mi publicant la famosa fotografia amb el carnet a la boca a la costa de les Illes, el dia que varem denunciar i seguim denunciant els privilegis d'un poderós que diu que és periodista i simplement dirigeix un pamflet. **I que amb les amenaces ha aconseguit que cap autoritat li retires l'ús privat de l'espai públic (piscina il·legal) a la costa dels Pins.**

Avui fins i tot els hi dedico la foto, a veure si s'exciten i són capaços de posar a la pagina web el famós vídeo del "corpiño" del seu protector i director d'un

conegut pamflet, allò si que és una demostració de perversió humana, allò si que seria causa d'inhabilitació, és clar, ell te el poder del xantatge.

Durant la meua època de diputat i poques setmanes després de l'episodi de la piscina il·legal del famós director, un periodista acreditat en àmbits parlamentaris, me va donar un consell, "**vigila, aquest personatge és el veritable poder, i no t'ho perdonarà mai, anirà a per tu, li has tocat la moral i farà tot i més per destrossar-te**" Moltes vegades hi penso en aquelles paraules, he patit molts atacs per part del seu poder, he estat seguit per detectius, ha publicats falsedats, m'ha denunciat als jutjats i ha perdut, i segueix mantenint una piscina il·legal amb el vist i plau prevaricador del Govern de Rodríguez Zapatero i fins i tot alguns mitjans de comunicació del meu País s'han cregut les seves mentides. Qui és el meu pecat? Que soc com soc, que no soc Brad Pitt, quin delictes he fet? Si tinc una sentència del Tribunal Suprem que confirma que ens trobàvem en un espai públic i que en cap cas van assaltar cap finca privada. Tenim raó i seguirem lluitant per recuperar la costa per tothom, aquest mateix dissabte s'organitza a **Sa Marjal** el segon festival de la cançó de la piscina, una manera divertida i sarcàstica de posar en ridícul al senyor feudal del segle XXI amb la complicitat del Govern Espanyol (què pebrots li deu ZP al Sr. Ramírez?).

sa marjal 2008

2n festival de la cançó la costa és de tots

Festa a favor del dret de pas per la zona pública marítimoterrestre de la costa i pels camins públics de l'interior de Mallorca

més informació a:
www.cancodelapiscina.org

Llunàtiques - 1er premi 2007

Dissabte, dia **30 d'agost** a partir de les **17h.**
A la platja de **Sa Marjal** de la costa dels pins.
Primer premi de 1.000 euros

Amb la col·laboració de:
GADMA, Els Verds, PSM, JEN, ERC, JERC, Independents-ERC de Binissalem, Obra Cultural Balear, UOB, CGT, Lobby per la Independència, Plataforma Pro Camins Públics i Oberts, Plataforma Salvem Can Tàpera, Bloc per Mallorca, Ateneu Gabriel Buades, Amics dels Torrents, Grup d'Agricultura Ecològica, Roques sense ciment, Entesa i Assemblea per Sant Joan.

Els forasters del PSOE envien la GC a fotografiar les manifestacions legals dels mallorquins

El Festival de cançó **LA COSTA ÉS DE TOTS** comptava amb l'autorització de Demarcació de Costes per instal·lar el cadafal i tant l'Ajuntament de Son Servera com la Delegació colonial del Govern havien rebut els escrits pertinents que mana la legislació espanyola actual pel que fa a concentracions i manifestacions.

Damunt l'arena de sa Marjal dissabte horabaixa hi havia una representació transversal de la societat mallorquina, des de persones anònimes que volien gaudir de l'acte com representants coneguts del món de la

política, del sindicalisme, l'ecologisme, la cultura, etc.

Es pot saber, doncs, què dimonis feien més de mitja dotzena de Guàrdies Civils forasters infiltrats entre els assistents que d'una manera provocativa i descarada es dedicaven a fotografiar i a filmar tot déu?

Des del **Lobby per la independència** feim directament responsable el PSOE, començant pel mentider i impostor **ZP**, continuant pel ministre **Rubalcaba** i acabant pel delegat colonial del govern espanyol, **Ramon Socias**, de "l'espectacle" de dissabte passat

damunt sa Marjal.

Tanta por els fa uns cente-

nars de mallorquins i mallorquines que se veuen per

escoltar la música i les cançons de **Ses nines de Binissalem**, en **Gori Negre**, en **Pep Banyo**, **Els Tres Caires**, **Penyes Netes Band**, **Joan Lillo**, **Miquel Nigorra**, **ses Llunàtiques** i en **Pau Alabajos**?

Ben mirat, tots els patriotes mallorquins i mallorquines que dissabte passat vam anar al **II Festival de sa Marjal** podem estar ben contents i satisfets ja que poques vegades tan pocs havien sembrat la preocupació i la por dins tants de guàrdies civils forasters, **Pedro J. Ramírez** i companyia!

Dotze flaixos a la història de Mallorca

L’home de les coves

Nu,
així com Déu t’envià al món,
perseguint la cabra o el miotragus
dalt de la penya has arribat,
i embadalit allà, ara atalaies
la pregonesa de la mar,
les ones i els vaixells que al pla no hi són.

Saps,
i no sabries tu dir com,
que en torn de la mar hi han altres terres
cap a on voldries tu partir.
Les aus has vist volant damunt la Serra,
Perdre’s dins el blau horitzó.
Que allà deçà hi ha terra ho sap tothom.

Trist,
sense les bèsties que t’han fuit,
tornaràs, cap cot, al teu poblat:
avui tu res no hi hauràs duit.
Has perdut el teu temps amb contemplances,
amb il·lusions sense futur,
amb art i poesia. Ets un cap buit.

El foner talaiòtic

- Vens carregat d’estàtues i de joguines,
de religions, i d’ídols i experiències.
Braçalets d’or per ta dona i per tes nines
i ungüents estranys per sanar vostres dolències.

- I vens rient amb aires de triomfador.
T’esperen, saps, amb desig i amb avidesa,
i vols pensar que també amb un poc d’amor
i de respecte cap a ta fortalesa

- Veus que és injust l’art que has agafat per viure
però no ho dius, vols tu llur admiració.
Penses llavors que si sabessis escriure
en testament demanaries perdó.

-Vens de matar, caminant davant l’exèrcit,
traient profit de la manya que amb la fona
vas agafar ja d’abans que caminessis:
si feries animals, ara persones.

- No, no ho diràs. Saps que és l’art que als del teu poble
vos ha permès sobreviure i tornar grans;
i l’art impur t’ha permès funció molt noble:
defensar els teus de Cartago i dels romans.

T’han fet romà

-T’han fet romà
malgrat que de la invasió te defensessis
i que la teua habilitat amb la fona ells respectessin.
T’han fet romà.
En Cecili Metel amb molt d’enginy,
penjant les pells de brau del flanc dels vaixells que vos mostrava,
va fer inútils els vostres tirs de basseja.
I et fan romà.
No tornaràs a ser tu qui comandi a dins ca teua,
i la llengua que als exèrcits els barons ja heu mig apre-
sa,
ara, les dones i els infants, també l’hauran d’aprendre
en el poblat.
- Seràs esclau.
O potser duran esclaus i a tu et deixaran a lloure.
Potser ells faran les feines que vosaltres mai no heu fet,
potser hi tenen millor traça.

Tot pot esser,
manco que duri l’esperit que manteníeu,
ni la llengua que parlau, que ells malavegen no comprendre.
Sí o no,
seràs, no seràs, esclau,
però el teu poble ja llenega pel pendent que du a la mort.
-Bastiran noves ciutats vora les teues
i faran camins reials perquè hi faci bon anar a la gent
nova.
Tu els podràs aprofitar
si no ets esclau.
Si no ets esclau del tot, ja em pots entendre...!

Vàndals i bizantins

Ja veres passar els vàndals devastant la teua terra.
De fa temps sou cristians, malgrat hi ha dones
que mantenen, entre elles, més de dos ritus pagans.
Hi ha jueus,
i altres veïns que mercadegen
d’una religió, que li diuen l’Islam.
Pagau tributs
perquè l’Islam no us envaeixi,
ara que és quasi mort ja l’imperi Bizantí que et protegia,
per dir-ho així ...
Pagau tributs, no les teniu però segures.
Si, de moment, no vos han envaït
segur que és perquè encara no saben
per a què els ha de servir la vostra illa:
en saber-ho,
no us faran més esperar
Pagau tributs
i això potser ha servit
per ajornar l’esclat una generació.

Ara ets moret

Ara ets moret,
i de moros ja n’hi havia
quan decidiren conquerir-te militarment
Ara ets moret.
Tan baratat Fàtima per Maria,
i al Bon Jesús li han posat Mafumet.

Paguen igual.
No has notat gran diferència.
Te pots comprar les avarques de cada any,
pots menjar glans
i sopes cada dia,
o per les nits quan és el Ramadan.

Arrom et diuen,
que vol dir cristià,
tot i que tu
dubtes molt del que tu ets.
Saps fer be de pastor, saps fer be de pagès,
i als guerrers que vos comanden això els basta, tanmateix.

Veres fugir
uns dels caps del vostre poble,
amb un vaixell carregat de doblers,
i encara uns altres, també de nissaga noble,
fer-se de pressa amics, no saps be com,
dels nous amos forasters.

I tu ets moret.
Ja et va be, no passa res.
Tens on dormir, sempre has tengut un cau,
i si enyores un poc les teues festes,
el canvi no és tan gros:
el torró ja era poc fins i tot per a Nadal.

Vergonya, cavallers! Vergonya

De Salou partí l’esquadra.
De Salou partí l’estol.
El comanda el rei En Jaume
de dalt del vaixell més nou

A mig camí la turmenta,
aigua a baix, en el cel foc,
i el vent que tot ho rebenta.
Li enfilen cap el Xaloc.

Allà hi troben un bon lloc,
recer de La Palomera,
entre Sant Elm i el gran roc
que és la illa Dragonera

No podran anar a Pollença,
on un amic hi té el feu,
i En Jaume, sense temença,
posa el peu al Pantaleu.

La mar encara s’engronsa.
No poden perdre més temps,
i se’n van a Santa Ponça
armats de ungles a dents

Allà desembarquen armes
i cavalls i cavallers,
però ho donen a les comes
veient que els altres són més.

Amb això els germans Montcada,
que eren oncle i nebot,
arreveixinen l’espasa
i envesteixen ells tot sols

Els altres veient la gesta
D’aquells valents sense embuts
tornen a girar la testa
i els almohades són vençuts.

Oncle i nebot, quedà escrit,
i se sabrà sempre més,
que guanyaren amb el crit
de “Vergonya, cavallers!”

Ets bru com la teua mare

Ets bru com la teua mare,
oli d’oliva ben fosc
i els ulls blaus tens com ton pare
que era cristià i era ros

Era cristià i era ros
però català no era.
L’havien duit els del cors
esclau dins una galera

Esclau dins una galera,
de rossos, tàrtars i grecs,
perquè ell fes feina feineria
pels molts romasos xerecs.

Pels molts romasos xerecs
D’espedregar i fer marjades
i de sembrar els sementers
de cereals, que no d’arbres.

De cereals perquè d’arbres,
ja n’hi havia a bastament
a tot el pla i les muntanyes

semrats per una altra gent

Sembrats per una altra gent,
de color d'oliva bruna,
que aquí feien parament
abans que no els de la Suna

Abans que no els de la Suna,
tot i que amb els almoràvits
anàveu junts i a la una.
Llavors vingueren contraris.

Llavors vingueren contraris,
anomenats almohades,
amb impostos extraordinaris
pels de les teues contrades.

I alguns dels de tes contrades,
contra aquells ben enfadats,
deposaren llurs espases
i es volgueren catalans.

El regne de Mallorca

Era un reialme difícil.
Mig en mar mig en muntanya,
ponent del Mediterrani
sud de Gàl·lia, nord d'Hispania.

I era un reialme difícil,
del d'Aragó segregat,
del rei en Jaume un caprici
que poc podia durar.

Va ser un reialme difícil,
Palma llavor era Ciutat,
que fou un dels frontispicis
de tota la Cristiandat.

Reis privatis de Mallorca,
entre tots només son tres,
si és que no hi contam en Jaume
el primer, ni el quart, Jaumet.

Si en contam cinc, quatre Jaumes
i un rei Sanxo, també Sanç.
Fes festa però i treu palmes!:
de savis hi hagué els més grans.

En aquell regne difícil
hi nasqué en Ramon Llull,
de mariners amb ofici
els millors que el món recull

Sants i escriptors i científics,
aventurers, revoltats,
Coloms, Crespins i un seguici
d'autors de mapes pintats.

Descobridors de Canàries
i els accidents africans,
Torroella i la Beata
i mercaders navegants.

I a París encara el mapa
conserveu d'aquells gegants
que coneixien Amèrica:
Jafuda Cresques i Abrahams.

I els qui fundaren el cau
de forjar descobridors,
l'Escola de Portugal,
ells eren mallorquins tots.

Les Germanies

Eren tots ells catalans,

i d'honorat lloc i de bo,
“Som catalans de Mallorca”
era llur definició.

L'any mil cinc-cents vint-i-un
varen sortir derrotats
per les tropes del rei Carles,
mercenaris i soldats.

Ells s'alçaren en batalla
en defensa del seu poble
que maltractaven infames,
l'estament reial i el noble.

Llavor els daven altres noms,
emperò són les mateixes,
les vos diré amb els noms d'ara
i entendreu millor ses queixes.

Dels impostos que tots devem,
i que és ben just a pagar,
els mes rics d'entre els més rics
se'n podien escapar

Per anar d'un lloc a un altre,
si havien de fer un camí,
la finca del ric quedava
sense perdre'n ni un bocí.

Engegar-te de la feina podien,
per pocs doblers,
i pel sou de les vuit hores
te'n feien fer un parell més.

I si feies feina a un banc,
de llogat com se suposa,
mentre l'amo anava inflant
a tu et dava poca cosa.

Escola i salut dels pobres
no apurava els del poder,
mentre els rics per als seus fills
en tenguessin a voler.

I si els nadius feien bulla,
reclamant millor jornal,
canviaven de mà d'obra:
duien barcades d'esclaus.

I quan llavors uns i altres
partiren a passar fam,
asseguraren els nobles
el rebost dels del seu ram.

I aquí fou quan ells s'alçaren,
a Palma i a Manacor,
a Inca, Andratx i Pollença,
els qui eren la nata i flor.

Els qui estimaven la gent
i patien amb els pobres.
Els qui volien justícia
i no els daven ni les sobres.

Els qui amb tots, esclaus i lliures,
volien esser germans
i a cap d'ells no escatimaven
el títol de catalans.

Per ordre del rei moriren,
de viu en viu escorxats,
potser per això nosaltres
anam ara escalivats.

En Felip cinc

Felip cinc i l'Arxiduc
Carles d'Àustria que li deien,
i en Lluís catorze, el francès,
entre ells la guerra se feien
i a tu no te feia res.

I a tu no te feia res,
o res no t'hauria fet,
si no fos perquè a la guerra,
traient-los amb mala llet,
hi duien gent de ta terra.

Hi duien gent de ta terra
per matar i per a ser morts,
o tornar baldats a casa,
si és que tenien la sort
de mig esquivar l'espasa.

De mig esquivar l'espasa,
i la metralla i el foc.
A més d'anar-hi per força,
la guerra no era cap joc
i la destrossa era grossa.

I la destrossa era grossa,
i no hi veies l'interés,
series igual de pobre:
fos qui fos el qui regnés
tendries sou de manobre.

Tendries sou de manobre
i impostos assegurats,
bastants més dels que solies:
les destrosses dels soldats
segur que les pagaries.

Segur que les pagaries,
tu i els pobres, entre tots,
si eren d'Àustria els qui guanyaven
com si eren els de la flor.
Ja eres vell: no t'enganaven.

Ja eres vell, no t'enganaven
per això et veies venir
que al poble, ni amb l'un ni amb l'altre,
no el deixarien regir
la nau de la vostra pàtria.

Una calça que es desfà

En Felip cinc i els borbons ens varen ton-
dre,
tal com tonen les ovelles els pastors,
que allò propi dels governs se sap que és
fondre
els bens del poble.

Governos dolents no n'hi ha, tots són pitjors,
i si per descuit surt un governant noble,
no passeu ànsia ni us faceu il·lusions,
el mataran.

La revolució francesa a molts semblà
la declaració que el poble ja era gran.
Quan la gent ja l'estimava arribà
Napoleó.

Tanta de sort que a Mallorca no hi ven-
gué:
un espia ens envià tan gran senyor,
que en ben poques de setmanes li escrigué
que no ho pagava.

La revolució, burgesa al final fou,
tot i que del poble, al principi, semblava.
Hi hagué constitució, seria un altre jou

dictat a Cadis.

I en Ferran setè i també na Bel segona,
i el seu oncle en Carles, no cal que t'hi
enfadis,
la varen armar a Mallorca i Barcelona,
i a tot l'estat.

I en Carles tercer, i Amèrica i banderes,
i Amfosos i Amadeus, i republicans,
i Cuba i el Marroc, i encara més senyeres
i molts de morts.

I “Pronunciamientos”, reis i dictadures,
i als pobres, un pic i un altre fent-los torts,
i aprofitant les guerres, per fer fortunes,
els criminals.

I República, i Falange, i temps d'en Fran-
co,
capellans, monges, partits i sindicats:
de tots ells, d'uns un poc més, dels altres
manco,
anam nafrats.

I continuam fent història

Autopistes, xalets, golfs, cartells, “private”,
enderrocs, fems, cocaïna i “botellón”
el territori - Mallorca - sembla un “water”
i el teu poble mallorquí sembla un “cabrón”.

Cap colònia hi deu haver tan massacrada
com ton poble que tu creies sobirà.
Capells de mexicà, i flamenc i ensaïmada
i hamburgueses, i gaspatxo i “fideuà”.

Creus que has cobrat pels teus bens molts
de milions,
i ara no et basten ni per comprar-te un pis,
i deixes que t'entabanin amb cançons.
Acabaran de plomar-te! ... Jo t'avís!

Has descobert que n'hi ha molts
d'intel·ligents.
que compren terrenys, amb perspicàcia
gran,
enmig del camp,. i que ho són de compe-
tents!!!
... Endevinen! ... Els requalificaran!

Ja t'han pres el territori, el paisatge,
l'aigua neta de la mar, que ara està bruta,
i el poder pel teu país tu passejar-te,
sens que et tregui, amb l'escopeta, un fill
de puta.

No acabes d'entendre, és que ets molt despi-
stat,
que allò que era foraster és llengua comu-
na,
i a Mallorca el mallorquí és imposat.
Que ho ets de beneit! No n'encertes ni una!

Si vares aconseguir feina segura
no passis ànsia, els teus fills no la hi ten-
dran,
això sí, en trobaran molts amb cara dura
que, malgrat tot, el vot els demanaran.

Ricard Colom

Socialisme - Comunisme

Per a utopia-utopia, el paradís “socialista” en la terra. Tants i tants anys predicant-lo i algú l’ha vist? Ni el veurem, dissortadament, perquè tot és xerrameca i somiar rotllos de l’època juvenil: supersticions del s. XIX que encara pretenen ser actuals.

Amb el rotllo del comunisme, una ideologia decimonònica que només ha dut misèries, guerres i repressió, els espanyols ens distrauen, ens aïllen socialment i ens ho van furtant tot.

El capitalisme ets tu mateix quan gastes diners en coses totalment superflues mentre al dia moren uns 30.000 xiquets de fam al món. Molta gent que us dieu esquerrans i blablabla confoneu ser esquerrà amb tindre la castanya torta. Simplement sou uns malparits que infecteu l’esquerra de la vostra nauseabunda psicopatia. Com a alternativa al mot “socialisme/comunisme”: Proposem l’ajuda mútua i el socialisme a nivell pràctic, diari, ecològic, compartint i reduint el consumisme al mínim, això és molt més realista i immediat, assequible a tothom i d’un bon rotllo senzill i humà, directe i sense interminables discussions ni baralles ideològiques.

Hi ha un excés d’etiquetes barates i de xerrameca inútil. Molta gent ens preocupem de les grans injustícies i ho fem amb el nostre esforç diari i amb els nostres diners, vosaltres només repetint “socialisme” i “internacionalisme”, però de forment i de realitat ni un gra.

Me la bufen les transnacionals d’ideologies de l’any de la picor que només han dut milions de morts, simplement és una manera de pensar irreal i perillosa perquè intentarà fer qualsevol cosa per encabir la realitat a un dogma prefixat.

Dir “comunista” és el dogma que evita pensar que potser el comunisme real no té res a veure amb els somnis de joventut ni amb les teories d’intel·lectuals.

I si dius que no ets del nostre país, que no tens pàtria, doncs vés-te’n a voltar món. Molts de vosaltres només voleu canviar un amo espanyol PPSOE per un amo espanyol stalinista.

L’encant del “socialisme” és tot just això, que és pura poesia i indefinició (per als fatxes el falangisme o el nazisme també té aquest mateix encant de l’inconcret i la testosterona) i que no saben ni què serà ni com concretar-la, per tant, segur que deu ser megaguai i especialment si t’ho passes bé amb els teus col·leguis que van vestidets com tu i els agrada la mateixa música.

Per a cridar en manis i anar a concerts no cal tampoc massa teoria ni concretar res. Això és molt ensopit, no pots lligar ni beure calimotxo.

Parlar de “socialisme” i, tal com ho

fan, també d’“independència”, són coses més d’acnè juvenil que no de política real (per desgràcia).

Per això no té ressò popular real ni mai han creat ací una Batasuna.

Quan n’Aznar jo em demanava: “I on redimonis s’han clavats estos de l’E.I. i de l’extrema esquerra, que no els veig per enlloc?” Els únics que veies (i encara veus) són els de la secta antibasca i antianqui UCE, evidentment protegida pel PP (que li dona permissos de paradeta que no dona a cap altre partit ni grup i que van juntets a les manis contra la pau a Euskalherria, amb la resta de grups fatxes, comprats, infiltrats i/o subvencionats).

L’E.I., ací al PV almenys (perquè al Principat l’ambient social és molt distint i molt més permissiu), eren missing durant l’època més negra de l’Aznarato (2000-2004, majoria absoluta del PP a Madrid). Però quan governa el PSOE sí que ixen molt més “de l’armari”: són aus de primavera.

Per desgràcia, la caracteriologia mediterrània és molt refluixa. Per això els bascs diuen, amb raó, que ells posen els ous i nosaltres les gallines.

Per la resta els qui miren la realitat i han llegit història sí que saben com funciona “el socialisme”, vull dir, el real, no el líric on se suposa que lligarem els gossos amb llonganisses i que tot serà aproximadament megaguai (?) pels segles dels segles.

Tots haureu sentit dir que el pitjor ric és el nou. Els nous rics maltracten més els pobres que els rics de tota la vida, perquè volen diferenciar-se’n.

Igual passa amb els comunistes que es claven dins el poder com Iniciativa de Catalunya, o amb els comunistes quan toquen poder, recordem Stalin, Pol Pot, Kum Jin, Ceaucescu i tants altres dictadors sangonosos.

Molt sovint els comunistes no són sinó capitalistes frustrats engreixats amb rancors, enveges, rebotats... No dic que tots siguin així, però uns quants sí. I normalment els pitjors són els que acaben manant, la història ho demostra.

“L’autèntic destructor de les llibertats de les persones és qui distribueix entre elles els incentius, els donatius i els beneficis” (Plutarc de Queronea, ca. 46-c.120, assagista i historiador biògraf).

Stalin: el blavero més fastigós de la història de la Humanitat.

‘No sabem el que pensava Stalin de la seva infantesa. Però sabem el que pensava de la seva Georgia natal. Per a què desfegar-nos amb els pares, si ens podem desfegar amb una província?’

El 1921, amb el suport total de Stalin, Lenin s’annexionà Georgia (que era

independent des d’un any abans) Stalin es desplaça al sud per assistir a un ple del nou govern. S’adreça a un grup d’obrers del ferrocarril, que l’obligaren a callar amb crits de ‘renegat’ i ‘traïdor’. En una reunió posterior féu un miting per als dirigents bolxevics: ‘Gallines! Fills de somera! Què passa aquí? Heu de tractar aquesta terra amb ferro roent(...) Heu de rompre les ales d’aquesta Georgia. Que corri la sang dels petits burgesos. Empaleu-los! Escorxau-los!’ Extret del llibre *Koba el Terrible de Martin Amis*. Editorial Anagrama.

El 1939 Stalin pactà amb Hitler la rendició de la 2ª República espanyola a Franco, la partició de Polònia i l’ocupació dels Estats bàltics i d’altres per la URSS mentre que Hitler controlava tot Centre Europa.

1939 October Stalin disappears from the Kremlin for two days to meet secretly with Hitler. (KGB Archives.)

Els historiadors calculen que Stalin assassinà més gent en massa, encara, que el mateix Hitler.

Fins i tot José Antonio ja deixava ben clar que el socialismo español és molt útil i bàsic per a “unir España”: feixistes i comunistes, PP i PSOE pensen tots igual, que no han d’abolir l’esclavitud de les nacions conquerides: “Però a la hora del triunfo marxista, si llega, se encontrará con que Cataluña, así como Galicia, Vasconia y Valencia -las cuatro regiones, nótese la casualidad, donde el socialismo es menos fuerte-, se separan de la quema nacional, para constituirse en Estados nacionalistas aparte. Ello será la desaparición de España y la muerte, por aislamiento, de sus tierras interiores” (José Antonio Primo de Rivera, 14-3-1936). “España es una unidad de destino en lo universal” (J. A. Primo de Rivera 1903-1936, cap nazi madrileny fill de Dictador genocida).

Quin és el socialisme del qual parlem? Una pregunta senzilla i concreta. Doncs bé, cap dels comunistes i resta que conec no saben mai aclarir-se. Si no ho saben ni ells...ja em contaràs...

És ben demostrable que:

1.- Que els “socialismes” que hi ha no són sinó vendre fum: l’anarquisme per impossible i arxifracassat, el comunisme per policia, la socialdemocràcia per ser majordom del capitalisme i el revolucionari-ideològic perquè sols és xerrar al bar i cridar mantres a la mani de rigor.

2.-Que això és menat pels qui volen el genocidi contra Catalunya per a dividir-nos i confondre’ns “humanitàriament”, allunyar-nos del real i acusar els realistes o interclassistes de ser “fatxes”, “burgesos”, “proamericans” i coses per l’estil.

Sols són rutina sectaritzada i prejudicis supersticiosos disfressats de “racionalitat”.

Els socialismes que hem vist són:

-El comunisme primitiu, el de les tribus perdudes, l’Arcàdia suposadament daurada d’abans de l’Arca de Noè.

-Anarquisme = utopia impossible, perquè mai els Estats voldran autodis-soldre’s i si un ho fa l’envairan els veïns.

-Socialdemocràcia=gestors del capitalisme en crisi ideològica.

-Socialisme d’Estat, normalment stalinisme, dictadures policiaques i sangonoses.

-Alguns casos un poc atípics que tampoc no han durat, bàsicament el socialisme d’Estat hispanoamericà, prou vinculat a la Teologia de l’Alliberament que allí té prou base popular (Nicaragua, Xile, Veneçuela...)

-Lluita armada, guerrilles, etc. (particularment preferesc Gandhi).

-Socialisme utòpic, sia religió, contracultural, etc. = sols per a petites comunitats (els jesuïtes el van estendre als indis guaranis o W. Penn creà un estat intercultural i desmilitaritzat, però aquestes coses duren poc). -L’estil cooperatiu, fent especial esment en el cas dels kibbutz, que tenen un cert suport oficial a Israel.

Naturalment hem de remetre’ns a les experiències que han existit i analitzar-les, no sols parlar d’ideals boirosos plens de dissenys magnífics (quan no tenim res tendim a ser molt generosos, la cosa canvia quan sabem com és la gent a l’hora de complir i pagar).

Recordeu el que deia el “socialista” Mitterrand (qui fou col·laborador dels nazis durant la IIWW): “Socialisme és tot el que fan els socialistes”. Dissortadament em sembla que retrata molt bé la total confusió en què ha acabat la famosa parauleta.

Dir “nazi” indiscriminadament és la coartada per a no engegar el cervell i veure cada cas concret en la seua complexitat.

Dir “comunista” és el dogma que evita pensar que potser el comunisme real no té res a veure amb els somnis de joventut ni amb les teories d’intel·lectuals.

Esteu fossilitzats i teniu el cervell en encefalograma pla.

Al vostre kitsch socialista somiarotllos, contestem amb un projecte possible de supervivència com a poble.

El vostre “socialisme” no significa res perquè és vendre fum, és impossible en una Europa de l’OTAN i de la UE. És demagogia barata.

En què consisteix el vostre “social-

isme"? Mai no ho expliqueu. És un mot buit, com demanar la lluna.

Més val amo capitalista amb certa llibertat que eixes Dictadures dites "comunistes" on els buròcrates sàdics substitueixen els antics capitalistes i enfonsen el poble en la misèria, el fanatisme, les guerres i les dictadures policíiques. Entre un Bush i un Stalin preferesc suportar un Bush: almenys coneix uns certs límits.

Les utopies del s. XIX que només porten sang i misèria no poden interessar més que a somiatruites que els importa una merda el dolor de la gent, necessitem un projecte possible: la nostra supervivència com a poble a través d'una independència garantida per la única potència que ens la podria garantir: els EUA.

Això de "nacional" ho poses d'afegitó purament, per a enganyar incauts

Dius que Espanya no és la teua enemiga, però QUÈ ÉS ESPANYA, sinó el nivell organitzatiu de l'Oligarquia espanyola

Tu defenses, per omissió, eixa ideologia genocida de l'Oligarquia: Espanya

Perquè, a més, les burgesies, ja ho deia Marx, en cert aspecte són revolucionàries i a més són productives, mentre que l'Oligarquia i la Gran Banca (els reals detentors del Poder a la teua "Espanya") són parasitaris i purament contrarevolucionaris i absolutament REACCIONARIS, reaccionaris com el teu raonament suposadament comunista

ALLÒ MÉS PAREGUT A UN ESPANYOL FEIXISTA ÉS UN ESPANYOL COMUNISTA

Em sembla que hauríem de dividir els països en dues menes, els que tenen llibertat i els que no en tenen. M'identifico en el que diu Macià Alavedra, en el seu llibre de memòries: "Si la gent era d'esquerreres, ho era per un sentit de justícia social, però en essència era liberal, partidària del "viu i deixa viure". Tarradellas, Gassol, Casals, Pujols, Sagarra, Fabra, i d'altres que també vaig conèixer en aquella època, com Josep Carner o el meu pare mateix, tots eren refractaris al comunisme, i per descomptat, totalment contraris al feixisme." Ho explica bé i molt clar.

En Putin, com molts comunistes i ex-comunistes, només és un capitalista (abans frustrat i ara lllampant)

La Història és com la prova del cotó-en-pèl: no enganya. Què ha donat de si, posem per cas, el comunisme? Tothom ho sap: allà on ha governat, misèria i repressió policial, stajanovisme, anul·lació de drets sindicals, abolició de les eleccions lliures, censura i presoners, dissidents, gulags, genocidis, internament en psiquiàtrics, camps de reeducació...

"Estrella polar pensant" (Títol amb què el Règim de Nicholae Ceaucescu, 1918-1989, es referia al Dictador romanès).

"No parlem de Comunisme. El comunisme era sols una idea, talment com prometre la lluna" (Boris N. Ieltsin, *1931, President rus durant els '90).

"Per a nosaltres a Rússia el comunisme és un gos mort. Per a molta gent en Occident és encara un lleó viu" (Alexander I. Solzhenitsin, *1918, literat rus expresoner polític).

"Clamem per la igualtat principalment en qüestions en les quals nosaltres mateixos no podem esperar atènyer l'excel·lència. Per a descobrir quin home veritablement en té la dèria però sap que no podrà assolir hem de trobar el camp en el qual defensa una igualtat absoluta. I tot just això prova que els comunistes són capitalistes frustrats" (Eric Hoffer, 1902-1983, pensador estatunidenc autodidacta de família alemanya).

"El "Comunisme" de l'intel·lectual anglès és un cas prou explicable: És el patriotisme dels desarrelats" (Georges Orwell [Eric Blair], 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

"El Comunisme és com la Llei Seca, és una idea bona però que no funcionarà" (1927, Will Rogers, 1879-1935, actor de cinema xeroki).

"Ara los rics han de ser los pobres". "Un home no ha de tenir més que un altre" (Alguns dels crits amb què pagsos i plebs assaltaven cases de rics el 1640 al principi de la Guerra dels Segadors, naturalment criden que els pobres ara han de ser rics).

"Aleshores tot era matar, robar i compondre dient que nostre pare Adam morí intestat i que les hizendes havien de ser comunes" (D'una crònica sobre la revolta a Barcelona en saber de la caiguda de Tarragona en mans hispàniques, 12•1640).

"Si s'esdevingués allò que Marx va predir, l'únic que succeiria fos que el despotisme es transferiria" ("Diaris", 1898, Lev Tolstoi, exemple d'aquells qui, per viure en la veritat, les veuen venir i poden perfectament profetitzar).

"El comunisme posseeix una llengua que tothom pot entendre -i que consta de fam, enveja, i mort" (Heinrich Heine, 1797-1856, crític i poeta líric alemany).

"Veuràs certs pitagòrics la creença dels quals en el comunisme quant a la propietat arriba a tals extrems que arrabassen tot el que és no està gaire vigilant, i s'hi escapen sense cap reserva de consciència com si ho haguessin aconseguit per dret propi" ("Elogi de la Follia", Erasme de Rotterdam, Desiderius Geert Geerts, *ca. 1466-1469- +1536, filòsof i màxim teòleg humanista neerlandès).

"Sota el capitalisme l'home explota l'home; sota el socialisme de debò passa a la inversa" (Adagi polonès). "Sota el capitalisme, l'home explota l'home. Sota el comunisme, és tot just el contrari" (John Kenneth Galbraith, *1908 Ontario, famós economista nord-americà).

icà).

"La fantasia que serveix de suport per a la figura retòrica del comunista estalinista és, per tant, exactament igual que la fantasia que hi ha a les historietes de Tom i Jerry" (Slavoj Zizek, *1949, professor eslovè de filosofia i psicoanàlisi).

"No és cap prova conclusiva de la correcció d'una doctrina que aquells qui s'hi oposen utilitzin la policia, el botxí i la violència massiva per tal de combatre-la. Però és una prova del fet que aquests recursos per a l'opressió violenta estan en el subconscient (dels opressors violents) a causa d'estar convençuts de la inviabilitat de les pròpies doctrines" (Ludwig von Mises, 1881-1973, influent assagista ucraïnès sobre temes sociopolítics i econòmics).

"El comunisme, el socialisme és seductor. Ens promet que cadascú contribuirà segons la pròpia capacitat i rebrà segons ho necessiti. Tothom serà igual. Tothom tindrà dret a una casa en condicions, a menjar convenientment i a una atenció mèdica assequible. La Història hauria d'haver-nos ensenyat que quan sentim algú parlar talment...aguaita!" (Walter Williams, *1936, economista estatunidenc).

"La funció del socialisme és acréixer el patiment al més alt nivell" (Normand).

"Si ara tornàs Hitler amb una falç i un martell per bandera molts progressos n'obteníem" (Un estudiant català de Ciències Polítiques fart de la beateria esquerranoide).

L'esquerra "independentista", dissortadament, no és pas més forta ara que fa vint anys. Està paralitzada perquè ha canviat molt poc, no té idees noves, no acumula experiències sinó que repeteix slogans com a llores, més o menys els mateixos que fa 20 anys, com si no hagués passat res (per ex., la caiguda del Teló d'Acer).

Actualment el marxisme està més fora de lloc que mai per analitzar les realitats. El món ha evolucionat molt i ha canviat molt, i eixos dogmes de l'any de Carpanta està demostrat que només ajuden a la petrificació mental i ideològica, que és el que tenim.

En comptes d'anar amb ideologies apriori ("etiquetes" prou buides que degeneren en dogmes) el que necessitem és veure com s'han independitzat uns altres pobles i traure'n conclusions per a nosaltres. La realitat no s'encabeix en cap ideologia, i hem d'aprendre de la realitat, no de dogmes i formulismes abstractes

El comunisme, la paella i el transvasament de l'Ebre és lo més valencià que hi ha en el món!

Però això del comunisme és lo mil-

loret, i pega molt en el nostre caràcter mediterrani i de menjar paelles i cerveses, es qüestió d'idiosincràsia mil·lenària, per això els valencians en massa voten comunista i van sempre tots amb una gorra amb l'estel roig

A mi tot lo que es revival i demodé m'encanta! viva la urss, lenin i engels, les grans masses proletàries, les gorres soviètiques amb l'estel, el tovarich camarada, les grans banderes roges, els tancs stalinistes, la KGB, els gulags, la plaça roja tota nevaeta, el casashock, el vodka, tot això és meravellós

VIVA EL KITSCH!!!

És lo millor per a fer-nos entendre pel poble valencià. Guanyarem! perquè sabem comunicar lo que portem tots molt a dins, tot allò tan paregut a la idiosincràsia del nostre país mediterrani

REVOLUCIÓ PROLETÀRIA MUNDIAL JA!!

El programa revolusionari que necessitem:

- 1.-Independència
- 2.-Socialisme
- 3.-Soviets a tots els Casals Falleros
- 4.-La falç i el martell en totes les senyeres amb blau o sense
- 5.-La Rita vestida de roig amb una gorra de Mao predicant la revolució cultural
- 6.-Camps de golf amb barba de Lenin i una estrelleta roja
- 7.-La FAI tindrà la seu a Govern Civil
- 8.-L'exèrcit serà substituït per esquadrons de maquis
- 9.-La policia i la GC seran substituïdes per grups de punkis i okupes
- 10.-L'himne rechional serà substituït per "A las barricadas".

La manera de pensar de molts dits "comunistes" és simplement bocafluixor, xerrameca mitòmana, i té la mateixa estructura que una pel·lícula de Tom i Jerry. Usar una paraula (comunisme, socialisme, revolució...) com si fos l'abracadabra. En aquest cas, en comptes de dir abracadabra diuen "socialisme". Tot ho pretenen arreglar amb la paraula màgica però a l'hora de la veritat no són capaços ni de coses mínimes com ajudar algú amb problemes ni de sacrificar-se per res. Hipocresia i "màgia-potàgia" a parts iguals, fent-ho passar per ideologia "revolucionària"

Aquest ensalm "remedio contra todo mal habido y por haber" exemplificaria com funcionen mentalment aquesta tribu urbana («anticapitalista») del s. XIX: Contra el nacionalismo burgués... Más socialismo! Contra el nacionalismo de izquierdas... Más socialismo! Contra el machismo... Más socialismo! Contra el efecto invernadero... Más socialismo! Contra los BurgerKing... Más socialismo! Contra el éxtasis y el LSD... Más socialismo! Contra los Borbones... más socialismo! Contra el mal de muelas...

Más socialismo! Contra el mal tiempo... Más socialismo! Contra los piojos en las guarderías... Más socialismo! Contra la suciedad incrustada... Más socialismo! Contra las reglas dolorosas... más socialismo! Contra las telenovelas... más socialismo! Contra el tecnopop... Más socialismo!... (Continuará).

UTOPIES I UTOPISME

“Com és natural, hi ha persones que fan un ús inadequat de llur fantasia. Són aquelles que estan eternament planejant projectes, pregonant i presumint: aquelles persones que realitzen les coses més extraordinàries sols de paraula. Si no els recordes llurs projectes sis mesos més tard, ni tan sols se’n recorden” (Fritz Pachtner, autor alemany de temes pedagògics).

“Per trobar adeptes, un sistema utòpic ha de partir de premisses simples i elementals. D’ací tots aquests prejudicis que, malgrat tot, encarnen poderoses forces morals: que el mal pugui ser definitivament vençut, que la salvació depèn del triomf de certa religió per damunt les altres, que la pobresa pot ser foragitada del món, que la felicitat de tothom arribarà quan la tècnica hagi conquerit la terra o quan la idea liberal, democràtica, comunista o feixista haurà dominat les altres” (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1942 ó 1946, filòsof i científic alemany).

“No podeu generar prosperitat si desincentiveu l’economia. No podeu ajudar homenets tot derrocant homenots. No podeu reforçar el feble afeblint el fort. No podeu aixecar l’assalariat abaixant qui paga els jornals. No podeu ajudar l’home pobre tot destruint el ric. No podeu eixir del problema tot despenent

més enllà dels guany. No podeu avançar cap a la fraternitat humana si enzeu a l’odi de la classe. No podeu establir la seguretat sobre diners manllevats. No podeu construir el caràcter i el coratge per dur la iniciativa i independència humanes. No podeu ajudar a homes permanentment fent per ells el que ells poden i deuen fer per si mateixos” (William Boetcker).

“No hi ha humanitat; sols hi ha individus vius. I el que vulgui desatendre els individus en profit de la humanitat, s’enganya grollerament. D’ací la monstruosa facilitat amb què pobles sencers estan disposats a llançar-se a una guerra amb plena consciència de les seves horrors. És que volen morir. La vida tal com és a hores d’ara ha perdut per a ells tot el seu sentit” (Keyserling).

“Si els homes fossin àngels, no caldria cap govern. Si els àngels haguessin de governar els homes, no caldrien controls externs ni interns en el govern” (James Madison, 4t President dels EEUU).

“La utopia, en el món d’avui, no pot ser altra cosa que... compartir tots austerament els recursos de la terra. I en aquest “compartir” aconseguim allò que no ofereix el Primer Món: fraternitat, i amb aquesta, el sentit de la vida” (Jon Sobriño).

“Quan hom proclama la terra com a realitat darrera, quan el poder de l’home és considerat com el factor decisiu de tot, apareixen utopies que prometen el cel i duen l’infern, anuncien solidaritat i assoleixen solitud, proclamen un ordre nou i, un món nou però no ens treuen l’amarga sabor de les coses velles...” (Parlem de l’altra vida, Leonardo Boff, teòleg brasiler expulsat per la pudenta

Inquisició vaticana).

TIRANIA STALINISTA HEREDITÀRIA.

A Corea del Nord, el règim més totalitari del món segons “Amnesty International” , tenen un pla quinquenal per a exterminar les “supersticions religioses”, que consisteix a internar creients del que sigui en camps de concentració on solen morir de fam, perquè a fora dels camps també hi ha milions de nordcoreans que pateixen gana i mengen herbes.

Mentrestant, el govern comunista, que té armes nuclears, exigeix menjar a l’Occident capitalista a canvi de pau. Les donacions occidentals van a parar a l’Exèrcit i al Partit Comunista. Corea del Nord és l’Estat més militaritzat del món i on la censura és tan fèrria que ni tan sols en saben res els xinesos veïns.

El govern “republicà i “comunista” és... hereditari! i el culte a la personalitat és de l’estil d’una supersecta i recorda a l’escena final d’Apocalypse Now. Potser recordeu les escenes d’histèria col·lectiva als carrers nordcoreans amb motiu del soterrament del pare de l’actual Dictador.

Aquest demencial culte a la personalitat, més o menys aguditzat, és normal en tots els règims “comunistes”, i els Dictadors solen rebre sobrenoms de molt autobombo -i que farien riure si la pobra gent no sabessin què els pot costar de riure-se’n-, com ara Ceaucescu, que es feia dir “estel polar pensant”. “Si s’esdevingués allò que Marx va predir, l’únic que succeiria fos que el despotisme es transferiria” (“Diaris”, 1898, Lev Tolstoi, exemple d’aquells qui, per

viure en la veritat, les veuen venir i poden perfectament profetitzar). “La frase dictadura del proletariat no té cap sentit. Es del mateix ordre que aquesta altra: l’omnipotència dels conductors d’òmnibus. És palès que si un conductor d’òmnibus fos onnipotent abandonava de seguida la seva professió” (Gilbert Keith Chesterton, 1874–1936, escriptor anglès catòlic i liberal).

Això sí, en aquest “Paradís del Proletariat” i de la Revolució, els plans quinquenals contra la religió funcionen a cop de baioneta. I és que els qui ataquen Déu és simplement perquè ells volen ser Déu. “Hi ha gent qui detesta qualsevol idea d’un ésser excepcional. Exigeixen als altres d’estar al seu nivell o bé per sota” (David Herbert Lawrence, 1885-1930, escriptor britànic).

“L’ateisme és una crossa per als qui no poden pas suportar la realitat de Déu” (Tom Stoppard).

“El comunisme, com qualsevol altra religió revelada, està fet principalment a base de profecies” (Henry-Louis Mencken, 1880-1956, escriptor i editor estadunidenc) .

“El comunisme és l’opiaci dels intel·lectuals. I sense remei, excepte en el sentit que puguis dir que una guillotina és un remei per a la caspa” (Clare Boothe Luce, 1903-1987, política i diplomàtica novaiorquesa) .

“El comunisme no és sinó el feixisme dels pobres” (Guillermo Cabrera Infante, *1929, escriptor cubà).

Ricard Colom

Dites i refranys

Per l'agost, ni vi ni most.	Carcaixent bona terra i mala gent.	Tramuntana per esmorzar, aigua per sopar.
Per l'agost, val més el vi que el most.	D'Algemesí ni dona ni rossí.	N'hi ha més dies que llonganisses.
Per l'agost, val més el vinagre que el most.	A Xeresa a vore la tia Teresa.	Ja t'has casat, ja t'has cagat.
Per Sant Crispí el most ja és vi.	Els de la Ribera et donen un dàtil i et fan carregar amb la palmera.	Qui l'entorta se l'emporta.
Per Sant Martí, tot most és bon vi.	A Gandia caguen cada dia.	Home net, home quiet.
Per tot l'agost ha d'estar fet el most.	En el mar es cria el peix, en les sèquies les anguiles,	Bregues d'enamorats amors doblats.
Per tot l'agost, ja està fet el most.	en la Ribera l'arròs i en els rosers les roses fines.	Tant et vull que et trac un ull.
Pluges per l'agost, safrà, mel i most.	Ets d'Alzira i plores cabra fotuda?	Si vas a la muntanya i no agafes romer no tens l'amor ver-tader.
Pluges per la Mare de Déu d'agost, resta oli i aigualeix el most.	Fortaleny es un poble antic de muralles amb llicsons, / pensant-se que era Madrid i era un niu de gafarrons.	Si vols que la dona et vulga, dóna-li tots els diners, / deixa-la fer el que vulga i no li digues mai res.
Pluja als darrers d'agost, pren oli i aigualeix el most.	Simat es un cau de raboses, Benifairó la llobera i / "La Vall" s'emporta la palma de la gent més femetera.	Home amb bigot fa el que pot.
A la PRIMAVERA res és com era.	A Rafelcofer no hi vagis si no hi tens res que fer.	Isabeleta no jugues amb la farina que tots es casaran i / tu et quedaràs fadrina.
A l'ESTIU tot el món viu.	Els de la Font són sabuts, cabuts i volguts.	Pardal que vola a la cassola.
Pluja de TARDOR fa bona saó.	A Benicull qui no sembra no cull.	El gat escaldat amb aigua tèbia té prou.
Nit clara d'hivern, a l'endemà dia d'infern.	Beniopa la tropa.	El peix gran es menja el xicotet.
A "La Vall" mengen ceba i caguen all.	A Xeraco a plantar un "taco".	La gallina de dalt caga la de baix.
A Llaurí toquen el violí.	A Riola pa i farigola.	Quan plou caragol.
A Favara corre la vara.	Polinyà ve llunyà.	Caragol trau les banyes que ix el Sòl.
A "La Vall" toca't el pardal.	Benimodo no té "modo", Carlet en té un poquet, / Alcú-dia la benvolguda i Alginet el ramellet.	Dotze gallines i un gall mengen tant com un cavall.
A Corbera toca la pera.	Si tinc calor per febrer per Pasqua tremolaré.	El gat amb guants no mata rates.
	La neu en febrer marxa com un femer.	Arròs caldós per al gat i el gos.
		Ovelles sense guardià el llop se les menjarà.

Conductisme de masses llanudes, propaganda subliminal i programació e màxima audiència

Conductisme de masses.

“... els poders establerts, tendeixen al control, unificació i explotació psíquica de llurs súbdits” “...la societat, en lloc de ser cada vegada més un teixit social per a l'alliberament de l'individu (s'esdevé) una representació de l'individu anestesiats...una mena d'esterilització o narcotització de la gent mitjançant imatges. Es tracta de satisfer-los, engreixar-los i tenir-los quiets” (*Moral i Nova Cultura*, Xavier Rubert de Ventós, filòsof català).

“*Cui prodest?* Qui en treu profit?” (Qüestió per a la investigació).

“Diners de tort fan veritat, e de jutge fan advocat...” (*Elogi dels diners*, Anselm Turmeda, escriptor mallorquí, s. XIV).

“Som rucs de càrrega, mentre que sàpien que ens queda alguna cosa a la butxaca, aniran pujant impostos, taxes, preus, euribors i el que sia per a deixar-nos ben escurats i amb allò just per a sobreviure. Som plebs i ens tracten com a plebs. Ens tenen estudiats amb tota mena d'enquestes, estudis de mercat, psicologia de masses, etc. Som un especímen a explotar psíquicament en mans del Gran Capital financer i els seus gestors estatals. I la gent no se'n adona. Guanya “Espanya” (l'equip) i prestigien la marca, una marca que els entabana, els encega i serveix per a anar esquilant-los i esborrant la seua personalitat i la seua individualitat i capacitat de pensar lliurement. Conductisme de masses, en diuen. La vida és obscena en mans dels interessos creats” (Autocitació).

“...A continuació assenyalarem algunes de les tècniques més concretes utilitzades en la propaganda. Hom notarà que algunes d'elles segueixen camins molt trillats i comuns per a la ment humana normal. Per exemple: la majoria de la gent vol creure que els problemes són senzills en comptes de complexos, vol que **es confirmen els seus prejudicis**, vol creure que no està marginada -el que implica que uns altres si ho estan- i necessiten **assenyalar un enemic** que carregui amb les seves frustracions.

En ser així així el propagandista veurà que el seu missatge ha caigut en terreny fèrtil sempre que llanci el seu missatge **sense perdre de vista les actituds existents** i el nivell intel·lectual del públic.

Aquestes tècniques poden ser:

Ocupació d'estereotips: És una tendència natural el tipificar. Amb el temps aquesta imatge pot convertir-se en una impressió fixa gairebé imper-

meable a l'experiència real. Pensem en negre, jueu, comunista, capitalista, etc.

Substitució de noms: Substitució de termes neutrals per uns altres amb una connotació emocional: defensa-guerra, capitalisme-economia de mercat, destrucció-neutralització, dictadura-autoritat, etc.

Selecció: La censura és una forma de selecció de les idees i de la informació.

Mentida descarada: Sempre ha format part de la propaganda política.

Repetició: Si es repeteix suficientment una declaració arriba a ser acceptada pel públic (*nacionalisme insolidari, violents, aprofitats, etc*).

Afirmació: Sense argumentar gens, és l'essència de la propaganda mostrar un sol aspecte.

Assenyalar l'enemic: És útil llançar un missatge en contra d'alguna cosa que suposadament frustra els desitjos de l'auditoria.

Al·lusió a l'autoritat: Forma part de la naturalesa de la suggestió. Els científics afirmen que..., els entesos aconsellen que...etc. Una altra forma d'al·lusió a l'autoritat consisteix a recórrer a la massa (tècnica de la moda, bandwagon technique), que implica el “tot el món ho fa i qui no ho fa queda marginat” “Ja hem esmentat algunes limitacions psicològiques de la propaganda però hem vist que el més important és que tot el món desplega en els primers anys de la seva vida un sistema més o menys rígid de creences i d'actituds i, tret dels assumptes més trivials, *l'únic camí obert que li queda al propagandista és el de seguir el corrent de les tendències que ja existeixen i tractar de demostrar que el seu sistema no té per què entrar en conflicte amb els del seu públic i que fins i tot els completa*.

En la societat de masses els quals reben opinions són molts més que els quals en realitat poden expressar-ne...les comunicacions són de tal naturalesa que fan gairebé impossible la rèplica eficaç i, consegüentment, disminueix l'esperança que l'opinió pública es pugui traduir en acció perquè tots els canals de l'acció estan controlats per les autoritats...no existeix separació entre els mitjans de comunicació de masses controlats per les élites poderoses i l'autoritat governant...fins i tot en els països democràtics la ràdio i la televisió estan controlats pel govern o, el que encara és pitjor, per companyies comercials pagades per anunciants...la veritable competència entre els mitjans de comu-

nicació és mes aparent que real... podem dir de tot, o gairebé tot, sempre que puguem pagar el preu de dir-ho i ho puguem dir de manera rendible” (Del llibre ISBN 84-206-1682-6, edició del 1978).

Massificació contra l'esperit: l'acontentament i la mesquinesa.

“L'home cerca la multitud per ofegar el clam del seu propi silenci” (Rabindranath Tàgur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme).

“La peresa feliç i assistida de suficiència és l'estat de l'Acontentament. L'home content s'apega a ses cadenes, pren sos límits per salvaguardes, es fa un niu de sa petitesa.

No es pren el treball de fer mal, i talment passa per bo.

No admira allò que el supera ni se'n neguiteja. Se'n mofa suaument, i així passa per savi” (*Preceptes i principis del retorn a l'evidència*, d'en Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi).

“Quan et trobes a tu mateix del mateix costat que la majoria, és que ha arribat el temps de la pausa i de la reflexió” (Mark Twain, 1835-1910, escriptor i periodista nord-americà).

“Els pobles sols destrueixen un sistema de convencions per crear-ne d'altres” (*André Maurois*, pseudònim d'Emile Herzog, 1885-1967, escriptor francès).

“En la societat moderna la informació que circula és inversament proporcional a la comunicació que es genera” (Salvador Pàniker, *1927, filòsof i escriptor indicatalà).

“Si us voleu imposar en una assemblea, parleu sovint, breument i amb molta calma. Mireu de ser pesats i raoneu malament, perquè si ho feu bé i amb precisió, es creuran que us voleu lluir. Doneu gran riquesa de detalls, xifres i dades. I llavors l'assemblea desitjarà que sia eloqüent i us encoratjarà a ser-ho” (*André Maurois*, pseudònim d'Emile Herzog, 1885-1967, escriptor francès).

El gregarisme, els tòpics i la xerrameca.

“El sistema cultural tendeix de manera irresistible a crear conformismes de masses” (Marc Fumaroli).

“Perdre la individualitat pròpia i esdevenir un simple engranatge d'una màquina, és impropri de la dignitat humana” (Mahatma Gandhi, cap independentista no violent i devot).

“Fa segles que l'opinió pública és la pitjor de les opinions” (Nicholas-Sébastien Roch, “*Chamfort*”, 1741-1794, escriptor francès).

“L'esport està bé per a practicar-lo, però l'Estat i els mass mèdia (esbirros de la Gran Banca) no se'n preocupen gaire, de la salut, en canvi sí que es preocupen, i molt, de l'espectacle de masses, que serveix per a especular, emblanquinant diners negres, fer patrioterisme (una bona manera per a impedir pensar la plebs i fer-li empassar tota mena d'abusos i utilitzar-la com a carn de canó), embadocar i gregaritzar, és a dir, crear una normopatia o gregarisme social d'estupidització massiva, incapaç de veure amb realisme les coses ni de defensar els propis interessos front als abusos del Poder” (Autocitació).

“El devesall ja ha començat. És massa tard perquè voti el còdol per si mateix” (Ambaixador Kosh al film “*Babilònia 5*”).

“On va Vicent? On va la gent?” (Dita).

“Un vot de palla sols mostra el tomb en què l'aire calent de la xerrameca bufa” (*O'Henry* [William Sydney Porter], 1862-1910, escriptor nord-americà).

“El comunisme i el feixisme o el nazisme, encara que pols a part quant a contingut intel·lectual, són semblants en el que tenen de crida emocional al tipus de la personalitat que gaudeix de submergir-se en un moviment i sotmetre's a una autoritat superior” James A.C. Brown

“Per a molta gent el gitano té gràcia. Jo ho dubt. La seva gràcia és protocolària, una cosa com és avui la gràcia andalusa, que està molt reglamentada, dosificada i fins i tot pot ser fixada en receptes” (Pío Baroja, 1872-1956, novel·lista i metge foraster, membre de la generació del 98).

“(A sovint, les persones entrevistades demanen que els mantinguin en l'anonimat, el qual fet, segons el parer de les autores d'aquest llibre) “reflecteix alguns dels problemes que el llibre tracta d'analitzar: la tendència del feminisme a impedir el debat obert i crear una atmosfera on dissentir es considera una traïció” (*Heterophobia: Sexual Harassment and the Future of Feminism* / “*Heterophobia: L'assetjament sexual i el futur del feminisme*”, 1999, de Daphne Patai, professora de literatura comparada i estudis de la dona en la Universitat de Massachusetts).

El boc expiatori o cap de turc

“Més s'uneixen els homes per compartir un mateix odi que no per com-

partir una mateixa amor” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

“A qui ells han ferit, ells, a més a més, els tenen malícia” (Sèneca, filòsof hispanoromà).

“Quan la gent, doncs, s’hagué reunit, Pilat els digué: *-Qui voleu que us deixi lliure, Barrabàs, o Jesús, ‘anomenat Messies?* Deia això perquè sabia que li havien entregat Jesús per enveja. Mentre Pilat era al tribunal, la seva dona li féu arribar aquest missatge: *-Desentén-te del cas d’aquest just. Avui, en somnis, he patit molt per causa d’ell.* Mentrestant els grans sacerdots i els notables van convèncer la gent que reclamassin Barrabàs i fessin matar Jesús. El governador els preguntà: *-Quin d’aquests dos voleu que us deixi lliure?* Ells respongueren: *-Barrabàs!* Pilat els diu: *-I de Jesús, ‘anomenat Messies, què n’haig de fer?* Tots van respondre: *-Que el crucifiquin!* Ell replicà: *-Però quin mal ha fet?* Ells cridaven encara més fort: *-Que el crucifiquin!*”, (Evangeli de Mateu 27:17-23).

“Creeu els problemes que us són necessaris a fi de donar les solucions que desitgeu” (No en consta l’autor).

“...per a associar l’instint brutal de la sanguinària plebs, i en sang humana tenyir les urpes al circ immens, mentre amb llurs rugits es confonen les veus d’entusiasme que tan bàrbar plaer arrenca a la munió odiosa” (*La guerra civil, El Satiricó*, atribuït a Petroni, cortesà gal a la Cort de Neró, *“arbiter elegantiarum”*).

“En el dia sisè de la setmana de l’Odi, després de les desfilades, discursos, crits, càntics, banderes, pel·lícules, figures de cera, retruny de trompetes i tabals, arrossegament de peus cansats, cruixits de tancs, brunzir de flotons aeris, salves de canonades..., després de sis dies de tot això, quan el gran orgasme polític arribava al punt àlgid i la malícia general contra Euràsia era ja un deliri tan exaltat que si la multitud hagués pogut emparar-se dels dos mil presoners de guerra eurasiàtics que havien estat penjats públicament el darrer dia dels festes, els hauria esquarterat..., en aquell moment tot just havia estat fet públic que Oceania no era en guerra contra Euràsia. Oceania lluitava ara contra Àsia Oriental. Euràsia era aliada.

És clar, no van reconèixer que s’hagués produït cap engany. (...) Però, tot seguit, es produí una tremenda commoció. Les banderes, els cartells que decoraven la plaça anaven tots errats. Aquells no eren els rostres de l’enemic. Sabotatge!. Els agents d’en Goldstein n’eren els culpables! Hi hagué un canyaret fenomenal mentre tothom es dedicava a arrencar cartells i a fer malbé banderes, tot xafant a continuació els bocins de paper i cartró esguerrats. (...) Al minut següent, la massa tornava a cridar el seu odi exactament com adés. Sols que

l’objectiu havia canviat” (“1984”, George Orwell).

“Mentre l’Holocaust en la seva totalitat roman singular, els elements que preparen un fet així em copegen cada vegada més com a una cosa quotidiana. Entre aquests elements normals constitutius incloc la gran majoria dels qui perpetraren fets així. En la societat moderna, els governs tenen un poder enorme per a legitimitzar. El racisme social que s’escampa i l’efecte polaritzador de la guerra, especialment la guerra racial, deshumanitza l’altre, l’enemic -i el fa terriblement vulnerable. La complexitat de la moderna societat, amb la seva burocratització, especialització i divisió del treball, dilueix el sentit de responsabilitat personal. Pertot, la societat condiciona la gent a respectar i a acceptar l’opinió de l’autoritat. La carrera professional i l’ambició utilitària no són monopoli de cap cultura. I pertot la pressió miop de la massa-sense consciència autònoma- assenta les normes “morals”. En tals circumstàncies, quin govern modern que ha volgut cometre assassinats en massa ha fallit a cometre’ls per manca d’executors?” (Christopher Browning, professor de la Universitat Luterana del Pacífic, Tacoma, Estats Units, esmentat al Museu de la Casa d’Anna Frank, Amsterdam, Holanda).

“Poseu una etiqueta en un ésser humà i la gent no es preocuparà com són ni què hi passa realment” (No en consta l’autor).

“No hi havia prou jueus a Espanya com perquè llur persecució interessàs la Falange en la mesura que sí l’interessava la persecució dels catalans, dels bascs i d’unes altres minories regionals”. “L’antisemitisme ocasional del règim de Franco...no constituí mai una base doctrinal, com sí, en canvi, ho foren l’anticatalanisme, l’antibasquisme i l’antigalleguisme” (Herbert R. Southworth, en parlar de l’antisemitisme del feixisme espanyol d’avantguerra).

“El món modern és essencialment irreligiós. Això pot semblar una afirmació estranya, donat l’increment dels grups militants de catòlics, musulmans, protestants nord-americans i jueus. Però si un examinem les accions, en comptes de la retòrica, d’aquests moviments, trobem que llur propòsit primari és reafirmar llur domini sobre les dones i els grups subordinats, com per exemple els socialistes musulmans, els negres nord-americans, i els àrabs israelians” (Marilyn French, *“Sobrevisarà el secularisme?”*, article en la revista *“Free Inquiry”*).

El món al revés.

“Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igualment feien els seus pares amb els falsos profetes!” (Jesucrist a Lluc 6:26).

“Mentre els savis atresoren llur ciència i força per tal de dur sens esforç el pes d’un poder que els defuig, els intri-

gants, rics en paraules i desprovists d’idees, van i vénen, sorprenen els babaus i s’introdueixen en la confiança dels tararots. Els uns estudien, els altres caminen; els uns són modestos, els altres audaçs. L’home de seny fa callar el seu orgull, l’intrigant enarbora el seu. I aquest últim és el que ho ateny” (Honoré de Balzac, 1799 Tours-1850 París, narrador realista occità?, prototipus del creador infatigable i torrencial).

“Amb tots els grans mentiders es produeix un fet digne de notar al que deuen llur poder. En l’acte concret de l’engany es veuen posseïts per una fe en si mateixos: és això el que crida l’atenció d’una forma tan miraculosa i tan poderosa a la gent que els envolta” (Friedrich Wilhelm Nietzsche, 1844-1900, filòsof ateu alemany).

“Per aquella època, el nazisme exultava imponent. Tenia 107 escons al Reichstag. Dominava el carrer. La seva premsa era brava i genial en l’atac sens escrúpols. La seva administració i organització, exemplars. Anava cap al poder a bon pas. La ponderada premsa governamental, de redacció molt acurada, incapaç de calumniar, i moguda per ressorts d’humanisme massa vulgars per encandilar les masses, hi oposava un dic ben fràgil” (M. Penella de Silva, *“El nombre 7”*, llibre reportatge d’un periodista català republicà en Alemanya entre els anys ’20 i ’40).

“Dins la boca de la Societat hi ha a muntó d’ossos malmeses, cucades fins als ossos de les queixalades. Però la Societat no tracta d’extraure-les per deslliurar-se de l’afecció. Hi ha un fum de dentistes que disfressen les dents infectades de la Societat amb or llampant. I en són molts els seduïts per aquests falsos reformadors: Llur destí és la sofrença, la malaltia i la mort.

Visita els tribunals, guaita com actuen els malèvols i corruptes funcionaris de la Justícia. Mira’ls jugant amb les idees i els pensaments del poble pla com el moix juga amb el ratolí. Visita les llars dels rics, on viu la presumpció, la falsia i la hipocresia. Però no t’estiguis d’anar també als ravals dels pobres, on regna la por, la ignorància i la covardia.

Visita llavors els dentistes, rabents amb els dits i senyors d’eines delicades, pastes dentals i sedants, que passen llurs dies omplint els forats de les dents damnades de la nació per amagar la podridura”. (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

Els còmplices del mal, la natura humana

“Hauríem de penedir-nos en aquesta generació, no tant de les males accions de la gent perversa, sinó de l’astorador silenci de la bona gent” (Martin Luther King).

“Aquestes són les coses que acabaran

amb la raça humana:

El progrés sense compassió,
la política sense principis,
la riquesa sense esforç,
l’erudició sense silenci,
la religió que no arrisca,
i el culte sense consciència”

(Anthony de Mello, 1931-1987, jesuïta de l’Índia).

“Mireu, Senyor, on ve a tombar una ànima vacil·lant qui encara no està afermada al sòlid ciment de la veritat. Segons bufin els aires de les llengües, efectes i parers de la gent, així és portada i tornada, llançada i refusada, i la llum queda talment enfosquida, que veritat hom no hi albira, tot i tenir-la ben present i davant el nas” “Però aquell orador era tal, que jo me l’estimava, i en voler ser com ell -hi anava jo esmaperdut per ma supèrbia, i em deixava dur del vent de la vanagloria...”

“Id’ on sé i confés amb tanta seguretat que l’amor que li tenia, més es fundava i naixia de l’amor que li tenien els qui l’elogiaven, que no de les mateixes qualitats per les quals era celebrat? Perquè si en lloc d’elogiar-lo l’haguessin blasmat aquells mateixos subjectes...no m’havia jo mogut a amar-lo, tot i que fossin les mateixes coses que se’n contessin i ell mateix també el mateix individu, i sols hagués estat distint l’afecte dels qui les narraven” (*Confessions*, cap. XIV, St. Agustí, bisbe d’Hipona, Numídia, o Bona durant l’ensorrada de l’Imperi Romà d’Occident, 354-430).

“Raonar i convèncer, què difícil, llarg i costós! Suggestionar? Què n’és de fàcil, ràpid i senzill!” (Santiago Ramon i Cajal, premi Nobel de Filosofia i Medicina, 1852-1934).

“Vosaltres en altre temps éreu morts per les vostres faltes i els vostres pecats; vivíeu sotmesos al déu d’aquest món, al sobirà que domina entre el cel i la terra, l’esperit que ara actua en els qui són rebels. En altre temps tots nosaltres també havíem viscut com ells: ens abandonàvem als desigs terrenals i ens deixàvem endur pels impulsos. Actuàvem seguint la nostra naturalesa...” (Lletra als de l’apòstol Pau als Efesis 2:1-3).

“La majoria dels homes són més perversos que ambiciosos. D’ací el triomf dels imbecils” (*André Maurois* [Emile Herzog], 1885-1967, escriptor francès).

“Fan la “Selección”. La “selección” és identificada pels mass mèdia amb el poble i amb l’Estat: tots són Un, en la manipulació psíquica: “*Oh, España!*”. Per tant, tot aquell que critiqui l’Estat és com criticar la selecció o el poble: criticar el nom de l’Estat (“Espanya”) s’esdevé com un atac personal, vet ací el parany. Les empreses particulars fan negoci amb la selecció, beneficien la marca “Espanya” i es beneficien de l’espanyolisme ambiental. Han creat una mena de forat negre de la confusió, de la manipulació i del fanatisme, és a dir,

d'allò que permet abusos i injustícies i posa el mateix poble fanatitzat, com a les guerres, de simple carn de canó. Darrerere, en l'ombra, la gran Banca controla els mass mèdia i l'Estat, i guanya més del 30% anual a costa del poble idiotitzat i inert" (Autocitació).

"Era un home molt gras, però actiu i d'una estupidesa increïble, una massa d'entusiasmes imbecils, un d'aquells idiotes dels quals, encara més que no de la Policia del Pensament, depenia l'estabilitat del Partit" ("1984", novel·la escrita el 1948, Georges Orwell, pseudònim d'Eric Arthur Blair, 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

"Els éssers mesquins es manifesten igualment per la persecució que per la beneficència; poden demostrar llur poder mitjançant un imperi sobre els altres, cruel o caritatiu, però cauen del costat al qual els impulsa el propi temperament. Afegiu-hi l'embranchada de l'interès i tindreu l'enigma de la major part dels afers socials" (Honoré de Balzac, 1799-1850, escriptor realista i torrencial, mig occità).

La política

"La història política és una enorme summa de violència massiva i de despeses d'immensos recursos amb el fi de tractar amb temors i esperances mítics" (Murray Jacob Edelman, escriptor britànic especialitzat a desemmascarar la farsa política).

"En política, la familiaritat no produeix pas el menyspreu: produeix els vots" (Paul Lazarsfeld, fundador de la moderna Sociologia empírica).

(Escena amb una antena de seu de cadena de televisió). En el futur els votants escolliran un canal, i els canals (de TV) el·ligirem qui haurà de governar.

-O sia, com ara!" (*El Roto*, humorista d'"*El País*").

"Deixeu pensar al poble que governa i es deixarà governar" (William Penn, 1644-1718, polític quàquer anglès, fundador de l'Estat interracial i desmilitaritzat de Pennsilvània).

"Res no s'escau més sorprenent per al qui examina els afers humans amb esguard filosòfic que la facilitat amb què la majoria és governada per la minoria" (David Hume, 1711-1776, filòsof i historiador escocès).

"Si voleu ser president, no perdeu el temps escrivint articles; prengueu un vídeo i hi practiqueu durant hores per augmentar el vostre atractiu televisiu" (John Anderson, polític nordamericà).

"Els alexandrins han acudit a veure els fills de Cleopatra...

Alexandre –nomenat rei d'Armènia, de Pèrsia i dels Parts. Ptolomeu –a qui donen els reialmes de Cilícia, Síria i Fenícia. Cesarió resta dempeus una mica més avant,

vestit de seda rosada, damunt el pit duu una toia de jacints, el seu doble cinyell centelleja de zèfirs i amatistes, les sandàlies relligades de cintes albes lluen perles rosades. Atorgada li és la dignitat superior a sos germans: és nomenat Rei de Reis.

Els alexandrins sabien certament que tot es reduïa a paraules i teatre.

Però el dia era ple de llum, i poètic, el cel blau i clar, i el Gimnàs d'Alexandria un triomf clamorós de l'art, així com l'extraordinària magnificència dels cortesans, i sobretot Cesarió, imatge de la gràcia i de la bellesa (fill de Cleopatra, sang dels làgides), així els alexandrins corrien a la festa, i s'entusiasmaven i aclamaven, en grec i en egipcià i alguns en hebreu, arravatats per la fascinació de l'espectacle

-malgrat que prou coneixien la vàlua d'aquestes coses, la sonora buidor d'aquella reialesa"

("Reis alexandrins", 1912, Konstantínos Pétrou Kaváfis, Egipte *29.4.1863-+29.4.1933, Alexandria; poeta grecoegipcià).

"El millor argument contra la democràcia és una conversa de cinc minuts amb el votant corrent" (Winston Churchill, 1874-1965, estadista conservador i imperialista, militar, maçó i assagista anglès).

"La capacitat de la gran massa és sumament limitada i també la seva facultat de comprensió, i enorme la seva manca de memòria. Per tant, tota propaganda eficaç ha de concretar-se en molt pocs punts i saber-los explotar com a apotegmes fins que el darrer fill del poble pugui formar-se una idea del que volem..." "Qualsevol acció de propaganda ha d'esser necessàriament popular i adaptar el seu nivell intel·lectual a la capacitat respectiva del més limitat dels destinataris naturals d'aquesta. Per tant, el grau intel·lectual d'aquesta propaganda haurà d'esser més baix com major sia el conjunt de la massa humana que vulguin atènyer. Però quan maldes per atreure't tota una nació, com exigeixen les circumstàncies...no podràs ésser mai prou prudent al l'hora de mirar perquè les formes intel·lectuals sien simples en grau màxim" (*Mein Kampf*, Adolf Hitler, dictador terrorista, però genial propagandista, 1889-1945).

"...no es perfila en l'horitzó la silueta clara d'un líder però si la predisposició dels espanyols a seguir-lo...el grup que primer el trobi es veurà en gran avantatge. ("Bojos egregis", pàg. 269-273, de Vallejo-Nágera). "Els nivells d'informació majors dels votants, llurs inhibicions minvants per a expressar el desacord, i llur general preferència per la participació directa segons Thomas Jefferson, tot plegat produeix la neces-

sitat d'una 'campanya permanent' per tal de vendre els punts bàsics de les polítiques presidencials" "Literalment no hi ha tal cosa com una idea que no pugui ser ben expressada i articulada en trenta segons per als votants d'avui dia" (Dick Morris, enquestador i conseller polític nord-americà).

La manipulació des-informativa.

"La nova estratègia militar passarà per regular, controlar i manipular els mitjans de comunicació" (Alvin Toffler, 1928, assagista científic USA).

"La realitat política depèn molt de la realitat informativa. A Catalunya no es podrà crear una realitat política distinta de la que tenim sense una premsa diferent" (Salvador Cardús, sociòleg, "*El 9 Nou de Vic*", 28-8-98).

"La dependència de les persones de la televisió és el fet més destructiu de la civilització actual" (Robert Spaemann)

"Un altra font possible de guia per a adolescents és la televisió, però el missatge de la televisió sempre ha estat que la necessitat de veritat, de saviesa i de pau mundial empal·lideix si la comparem amb la necessitat d'una pasta dentífrica que ofereix unes dents més blanques *i* un alè més fresc" (Dave Barry, "*Kids Today: They Don't Know Dum Diddly Do/Els Nens Avui: No saben que Dum estafa*").

"Qui dicta la normalitat, els models socials ("patterns"), la centralitat escenificada en els platós que dirigeixen el pensament i les modes de la massa...? Els grans canals de la TV, el marketing de les grans empreses...

I qui hi mana? La gran Banca i el capital transnacional.

Per tant, qui ens mana allò que hem de pensar, sentir, parlar i callar? Bàsicament els interessos egoistes i avariciosos d'una petita minoria dedicada a defensar el propi *status* de luxe embogit i insolent, allò que la Bíblia anomena *Mammon* (idolatria per les riqueses, avarícia) i "*l'esperit de l'aire*", esperit d'engany diabòlic de l'opinió pública amorfa i injusta, amant de les mentides fàcils" (Autocitació).

"Allò curiós no és pas com és escrita la història, sinó com s'ha d'esborrar" (Manuel Alcántara, 1928-..., poeta i periodista foraster).

"El Departament de Registre...Era on produïen periòdics que no contenien més que informacions esportives, successos i astrologia, novel·lutxes sensacionalistes, pel·lícules que transpuaven sexe i cançons sentimentals fabricades per mitjans exclusivament mecànics, en una mena de calidoscopi anomenat *versificador*" (1984, Georges Orwell [Eric Blair], 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

"Si permetèssim que la gent veiés aquesta casta de coses, no hi hauria mai

més guerres" (Oficial del Pentagon, en parlar de per què l'Exèrcit censurà el metratge gràfic de la Guerra de Golf, 1990-1991).

"Si no aneu amb compte, els mitjans de comunicació us duran a odiar els oprimits i a estimar els opressors" (Malcolm X).

"El coneixement governarà sempre damunt la ignorància, i una gent que volen autogovernar-se deuen armar-se a si mateixos amb el poder que el coneixement dóna. Un govern popular sense informació popular o mitjans per adquirir-la no és sinó un pròleg a una farsa o a una tragèdia o potser a totes dues" (James Madison, 4t President dels EEUU).

"El resultat de les polítiques desinformatives i manipuladores dels mass mèdia és la creació d'un ciutadà de laboratori controlable pel poder, una persona superficial, desvitalitzada, que té prou informació però sens ordenar significativament ni coherent. Una persona aparentment culta i lliure però en realitat profundament inculta i esclava" "Vivim en un món controlat per la imatge i els mèdia. Els mèdia són propietat de grans accionistes i de la gran Banca i de l'Estat, que decideixen què cal inocular al cervell de la població per a millor controlar-la i explotar-la psíquicament i econòmicament, sense que els doni problemes. Així, el Poder polític nu i l'avarícia per les riqueses creen un teló oficial del que és normal i del que no, segons llurs interessos. La plebs queda, indefensa, en llurs garres, com a una massa sense cervell. De qui gosa pensar en fan un "diferent", és a dir, un anormal amb fama de sociòpata i, en el millor dels casos, per assimilar-lo, un "intel·lectual"

"Eren com les formigues, que poden veure els objectes petits, però no els grans. I quan la memòria feia figa i els testimonis escrits eren falsificats, les pretensions del partit d'haver millorat les condicions de la vida humana havien de ser acceptades necessàriament..." ("1984", novel·la escrita el 1948, Georges Orwell, pseudònim d'Eric Arthur Blair, 1903-1950, escriptor antitotalitari anglès i lluitador antifeixista a Catalunya).

"Ací no hi ha censura. El que hi ha és una limitació sobre el que els periòdics poden informar" (Louis Nel, Ministre Diputat d'Informació d'Àfrica del Sud durant l'*apartheid* racista).

"L'heroi era distingit per allò que havia assolit; la celebritat per la seva imatge o marca enregistrada. L'heroi es creava; la celebritat és creada pels mitjans de comunicació. L'heroi era un home gran; la celebritat és un nom gran" (*La Imatge / The Image*, cap. 2, Atheneum, 1961, de Daniel J. Boorstin, *1914, historiador estadunidenc).

Ricard Colom

La residència de Capdepera ofereix 60 noves places per a persones amb dependència

La Conselleria d'Afers Socials, Promoció i Immigració ha concertat 60 de les 120 places residencials de què disposa la residència privada de Capdepera per posar-les a disposició de les persones grans en situació de dependència i continuar així el desplegament de la Llei de la dependència. En aquests moments, 43 d'aquestes 60 places ja estan ocupades.

La residència de Capdepera té una superfície total construïda de 5.400 m², disposa de 120 places residencials i 30 en centre de dia.

L'edificació s'estructura en tres plantes (baixa, primera i segona) i disposa de les àrees d'ús següents:

- Àrea de direcció i administració
- Àrea residencial
- Àrea de serveis generals
- Àrea de serveis específics (teràpia ocupacional, fisioteràpia i rehabilitació, infermeria, assistència social, psicologia i perruqueria).
- Centre de dia amb capacitat per a 30 usuaris i una superfície de 200 m².

Aquesta residència està ubicada a sa Font de la Cala, en un solar d'uns 15.000 m² que va cedir l'Ajuntament de Capdepera, classificat de sol urbà en una zona de serveis d'equipaments municipals diversos. El terreny procedeix de la finca s'Heretat i està situat entre la carretera a la platja de Canyamel i el vial d'accés a la urbanització de Cala Provençals.

L'empresa encarregada de l'edificació va ser SAR Mallorca-Capdepera, SA, pertanyent al Grup SAR. El tipus de gestió —segons s'estipulà la passada legislatura— és privat.

La Conselleria d'Afers Socials té concertades 60 places residencials. La resta de places residencials i les 30 del centre d'estades diürnes són de gestió privada a través del Grup SAR.

Les instal·lacions o serveis posats en marxa aquesta legislatura per complir la Llei de la dependència són:

- Residència de Calvià per a majors dependents
- Residència de Manacor per a majors dependents
- Residència de Son Güells, Palma, per a persones amb discapacitat física
- Unitat de Trastorns Conduccional de la residència de Can Carbonell, Marratxí

— Residència de l'Hospital Militar del carrer de Sant Miquel, Palma, per a persones majors dependents

— Residència d'Amadiba a Palma, per a persones dependents amb discapacitat intel·lectual

— Residència de Capdepera, per a persones majors dependents

Al llarg del 2008, està previst que entrin en funcionament les següents:

— Residència de Montuïri, per a persones majors dependents

— Centre per a persones dependents amb greus discapacitats físiques de Joan Crespi

— Residència de Santanyí, per a persones majors dependents

— Residència d'Aproscor a Manacor, per a persones dependents amb discapacitat intel·lectual

— Residència d'Amadip, per a persones dependents amb discapacitat intel·lectual

— Residència de Sant Jordi, Eivissa, amb mòduls per a persones majors dependents, per a persones dependents amb trastorns mentals i per a persones dependents amb discapacitat intel·lectual.

Durant el 2009, s'obriran aquestes:

— Residència de Pollença, per a persones majors dependents

— Residència de Son Llebre, Marratxí, per a persones majors dependents

— Residència de Sant Joan, per a persones majors dependents

— Residència de Sant Antoni, Eivissa, per a persones majors dependents

— Residència de Santa Rita (Menorca), per a persones majors dependents

Paral·lelament, està previst que enguany se signi un conveni amb el Govern central mitjançant el qual l'Estat destinarà 52 milions d'euros a la creació d'infraestructures destinades a persones en situació de dependència. Aquesta inversió es destinarà a les Illes, de forma preferent, a la creació de centres d'estades diürnes, per tal de corregir el dèficit de places que arrossega la nostra comunitat.

Per a més informació:

Gabinet de Premsa d'Afers Socials, Promoció i Immigració. 971 17 62 47

Joan Mascarell 636 05 56 90

Ossètia del Sud, Kosovo i l'autodeterminació

Dimecres, 3 de setembre

Diu l'ONU que tots els pobles tenen el dret de decidir lliurement el seu destí polític. Ho diu i ho ha dit en nombroses resolucions que segueixen vigents. Molts dels Estats que formen part de l'ONU, per no dir gairebé tots, afirmen estar d'acord amb aquest principi internacional. La realitat però està a anys llum d'aquest principi. La realitat l'hem vist els darrers mesos a Ossètia del Sud i Abkhàzia, els territoris teòricament sota sobirania georgiana però "de facto" independents, amb el suport implícit i explícit de Rússia, que pressiona per aconseguir que tots dos territoris s'incorporin a la federació russa.

Els estats de la Unió Europea (i els EUA) però s'han posicionat en contra de les aspiracions independentistes d'Ossètia del Sud i d'Abkhàzia, argumentant que s'ha de respectar la sobirania de Geòrgia. Les posicions estan clares. Però i a Kosovo? Aquesta encara província Sèrbia -protectorat sota tutela de l'ONU- va declarar la seva independència unilateral fa alguns mesos. Rússia aleshores, tradicional aliada de Sèrbia, va reaccionar de manera airada contra aquesta independència "unilateral" perquè afirma "va contra les regles" internacionals. Els estats de la UE (i els EUA) però, majoritàriament (excepte honroses excepcions, com Espanya) van posar-se del costat de Kosovo i van reconèixer la seva independència, considerant les circumstàncies que havien dut fins allà a aquell territori.

La contradicció és evident. A Abkhàzia i Ossètia del Sud, Rússia argumenta que cal "protegir" la població d'aquells territoris contra l'agressió de les autoritats georgianes, i fins i tot n'ha reconegut oficialment la seva independència. Els estats occidentals consideren que la sobirania de Geòrgia és inviolable. A Kosovo, però, tot gira al revés, Rússia defensa que la sobirania de Sèrbia és inviolable i que la independència kosovar és contrària a la legislació internacional, mentre que "occident" dona majoritàriament suport a Kosovo contra les agressions que ha patit de Sèrbia.

Ni els estats occidentals ni Rússia poden esgrimir cap coherència moral en un cas ni en l'altre. Tots dos bàndols canvien d'opinió segons el cas, i de fet han adoptat en cada cas l'opció contrària. I

tot això passa perquè les seves posicions no es basen en un argumentació ni en una postura coherent, lògica i consensuada; es basen en les seves particulars interpretacions geopolítiques, i els seus interessos a la zona.

Tot i les oposicions d'uns i altres en cada cas, el fet és que tant a Ossètia del Sud com a Kosovo, i possiblement també a Abkhàzia, el dret d'autodeterminació ha acabat triomfant. El resum ràpid de tot plegat és que en el fons el que s'acaba acceptant internacionalment, si hom compta amb alguna ajuda externa, és que el dret dels pobles a l'autodeterminació preval per sobre del dret a la integritat dels estats. L'"status quo" d'una determinada regió pot canviar d'un dia per l'altre, generant una nova i acceptada realitat internacional.

A l'altra cara hi tenim naturalment els pobles que no tenen cap tipus de suport extern internacional. El cas dels kurds és significatiu. A Rússia mateix hi ha el cas flagrant de Txetxènia. Qui protegeix als ciutadans txetxens del govern rus? Quan Rússia afirma que entra a Ossètia del Sud i a Geòrgia per defensar els ciutadans dels atacs del govern georgià, cosa teòricament lloable, amb quina cara mira després a Txetxènia? I què diuen els estats occidentals de Txetxènia? Qui va posar el crit al cel en aquell cas? Ningú no va moure un dit pels txetxens, mentre Rússia recordava que era un "afer intern" rus, i apel·lava a la inviolabilitat de la seva integritat territorial. Com sempre, els estats apliquen el dret d'autodeterminació segons els seus interessos.

A Rússia li interessava mantenir Txetxènia dins la federació russa, i a l'Europa occidental parlant clar li era totalment indiferent el que els passés als txetxens, més enllà de tèbies proclames dels drets humans. Kosovo? Sí, cal donar suport als kosovars, han dit a la UE. Als txetxens no cal. La coherència qui sap on para, tant per la UE com per als EUA i Rússia. Al final cadascú escombra cap a casa seva.

Potser la dada més trista i significativa de tot és que possiblement la postura més coherent ha estat la d'Espanya i el seu govern. Contra la independència de Kosovo i contra la independència d'Ossètia del Sud. Coherència? Bé, de fet no. Interessos interns, és clar.

Salut

Estic sota tanta pressió Va dir una artèria

Classificació de la pressió arterial

Segons els valors que doni la pressió arterial, aquesta es pot classificar en normotensió, hipertensió i hipotensió.

La normotensió

Una pressió arterial normal és de 120/80 mm Hg en circumstàncies normals, persones joves i en repòs. Això significa que el cor exerceix una pressió màxima de 120 mm Hg durant la sístole o fase de bombeig, i que el cor en repòs, en fase diastòlica, té una pressió de 80 mm Hg.

La hipertensió

La hipertensió (HTA) és una de les malalties més abundants en les societats industrialitzades i una de les primers causes de morbiditat. És el factor de risc cardiovascular més important, el més fàcil de detectar i el de tractament més eficaç i senzill, però no se sol diagnosticar. El seu correcte diagnòstic, avaluació i tractament són de gran transcendència. La OMS defineix la hipertensió arterial com una elevació crònica de la pressió sistòlica, diastòlica o ambdues en les artèries. Una definició operativa seria la d'acceptar com hipertensió un nivell de la pressió arterial a partir del qual els beneficis d'actuar superen als riscos i els costos de no fer-ho. És pot parlar d'hipertensió quan la pressió és igual o superior a 140/90 mm Hg, considerant les compreses entre 130-139/85-89 mm Hg com una pressió arterial normal alta. Una sola lectura, a menys que sigui extremadament elevada, no significa necessàriament que es sigui hipertensiu, sinó que pot ser per molts factors que tractaré més endavant. Un diagnòstic d'hipertensió es realitza després de moltes lectures en què així ho assenyalin. Algunes dades són: la hipertensió afecta a un 20% de la població; uns 60000 americans del nord tenen la hipertensió i la meitat no ho saben; prop de 300000 persones moriran de malalties relacionades amb la hipertensió no tractada.

La hipotensió

Es denomina hipotensió quan la pressió de les artèries és anormalment baixa, inferior a la considerada normal per la salut humana (<120/<80). Encara que per a ella mateixa no és nociva ni indicació d'estat de malaltia, va acompanyada normalment per condicions de poca salut.

Criteris de classificació de la hipertensió

La classificació s'ha de fer en base de tres paràmetres: el nivell de la pressió arterial, el grau d'afectació visceral i l'etiologia (les causes de l'aparició i

desenvolupament de la malaltia).

Hipertensió primària

En un 90-95% dels casos d'hipertensió l'etiologia segueix sent desconeguda. Els pacients amb hipertensió amb causa desconeguda tenen hipertensió primària, essencial o idiopàtica. Encara que la causa és desconeguda, hi ha uns factors que fan que una persona desenvolupi la malaltia. Aquests es poden classificar en:

Factors controlables: quan es poden evitar per controlar l'aparició de la hipertensió: La obesitat: hi ha una forta relació entre la obesitat i la pressió arterial, tant diastòlica com sistòlica. Una de les explicacions és l'efecte de l'estat hiperadrenèrgic (hiperactivitat de les glàndules suprarenals) comú a l'obesitat.

El catió calci (Ca²⁺): alguns autors han observat una relació inversa entre el consum de calci en la població i els seus nivells de pressió arterial. Alcohol: al igual que abans, s'ha trobat una relació positiva entre el consum d'alcohol i la hipertensió arterial. Com explicació es dona l'augment de calci citosòlic en els subjectes que el consumeixen. Sal: a més consum de sal, més alta és la pressió. La excreció de sodi (perquè el clorur de la sal comuna no afecta res, i inclòs el sodi està amagat en menjars no salats) no només es relaciona de forma significativa i independent amb la pressió arterial sistòlica (menys amb la diastòlica), sinó que el potassi també té una relació, inversa en aquest cas, i que la tassa Na/K es relaciona igualment de forma significativa amb la pressió arterial. Tabac: s'han descrit canvis aguts en la pressió amb el consum del tabac, encara que no sembla aportar un excessiu risc de hipertensió. Cafè: com amb el tabac, s'han observat canvis bruscos de la pressió amb la infusió de cafeïna intravenosa, però no demostra una relació positiva entre el consum de cafè i la hipertensió. Activitat física: els individus amb una gran activitat física es mostren menys propensos a patir d'hipertensió, encara que és independent a la influència d'altres factors. Factors psicosocials: les situacions d'angúnia i d'estrès provoquen en l'organisme una reacció neuroendocrina d'aguait que provoca l'augment de la pressió arterial, a causa de l'alliberament d'hormones que provoquen la constricció dels vasos i altres efectes. Alimentació: hi ha una relació entre el consum de lípids i la pressió arterial: les dietes riques en grasses poliinsaturades suposen una reducció de la pressió, i una alimentació amb un excés de grasses saturades eleva la pressió. Diabetis: aquestes dues malalties normalment coexis-

teixen, els hipertensos són més freqüentment diabètics i el diabètics tenen el percentatge doble per patir la hipertensió. Factors no controlables: no ens podem desfer d'ells: Edat: la pressió arterial diastòlica s'eleva fins als 45-54 anys en els homes i 55-64 en les dones, tendint a declinar en anys posteriors. La pressió sistòlica sempre tendeix a augmentar, tant en homes com en dones. Sexe: els mascles solen tenir les dues pressions més elevada que les dones fins l'edat dels 50, i a partir d'aquesta, coincidint amb la menopausa, passa el contrari. Raça: la hipertensió és patida amb més freqüència per persones de raça negra i també pot ser més severa. Historial familiar: és més probable que una persona desenvolupi la malaltia si els seus pares o altres membres de la família propers la pateixen, i no perquè sigui contagiosa, sinó per herència genètica.

Hipertensió secundària

Parlem d'hipertensió secundària quan es pot determinar la causa del patiment de la malaltia: Malalties renals: estenosi (estrenyiment) de la artèria renal, glomerulonefrit (tapament de nefrons), i error renal. Trastorns hormonals: causats per malalties endocrines, que poden produir més quantitat d'una hormona que provoca l'estrenyiment de les artèries. Embaràs i anticonceptius orals: en algunes dones. Arteriosclerosi: que produeix un estrenyiment i enduriment de les artèries i per tant, al modificar un dels factors per la pressió arterial com és el diàmetre i elasticitat d'aquests vasos, té com a conseqüència l'aparició de la hipertensió.

Hipertensió sistòlica aïllada

També anomenada per les sigles ISH (isolated systolic hypertension) i afecta a dos terços dels individus de 60 anys cap a munt. Es caracteritza per la normalitat de la pressió diastòlica i la hipertensió de la sistòlica (160 mm Hg o més).

Hipertensió de bata blanca

En anglès s'anomena "white-coat hypertension" i descriu un fenomen en el que la pressió d'una persona momentàniament augmenta quan és mesurada per un professional mèdic. Una possible explicació és que l'ascens és causada perquè el pacient es troba en una situació que ell pot considerar incòmoda o estressant. Per tant no precisa tractament.

Hipertensió maligna

Aquesta és la més rara i perillosa de totes ja que la pressió arterial s'eleva ràpidament a un nivell perillós i roman

allà. Per tant precisa d'hospitalització immediata i d'un tractament mèdic agressiu.

Conseqüències de la hipertensió

Les conseqüències de la hipertensió poden ser: Conseqüències directes: són provocades només per la hipertensió. Conseqüències indirectes: la hipertensió participa amb altres factors afavorint el desenvolupament del procés arterioscleròtic. La hipertensió pot malmetre les artèries en òrgans com el fetge, els ronyons o el cervell, causant hemorràgies i malfuncionaments molt greus. Si es pateix d'hipertensió, augmenta la quantitat de treball del cor i de les artèries. Com que el cor ha de treballar més del compte per molt temps, aquest tendeix a fer-se més gran, i posteriorment pot ser difícil de respondre a les exigències de l'organisme, fet que es coneix com insuficiència cardíaca congestiva. A mesura que s'envelleix les artèries s'endureixen i són menys elàstiques, però amb la hipertensió això sol accelerar-se, engruixint-se, cosa que fa més fàcil la fixació de les grasses que circulen en excés per la sang, que s'anomena arteriosclerosi. Si això passa en l'artèria renal, fa que arribi menys flux sanguini a aquests òrgans que responen alliberant renina, una hormona que produeix un augment en la pressió arterial, cosa que fa exagerada la hipertensió, un cercle viciós que normalment acaba amb l'error renal. També està l'ictus, terme llatí que engloba a tots els accidents vasculars cerebrals, com quan l'arteriosclerosi afecta als vasos del cervell, i pot bloquejar-los causant una trombosi (amb un coàgul) o una hemorràgia cerebral (amb el trencament d'un vas).

Manifestacions clíniques de la hipertensió

La hipertensió normalment és asintomàtica, per això també s'anomena l'assassí silenciós. Ocasionalment, la secundària pot donar lloc a símptomes característics que faciliten la seva detecció. Només es pot considerar un símptoma específic una cefalea retrooccipital al despertar-se o com a causa del despertar que acostuma tenir com a causa una pressió diastòlica molt elevada. També sembla existir una relació entre migranya i hipertensió, al igual que els que pateixen de epistaxi important, hemorràgies nasals, normalment són hipertensos. Amb la hipertensió secundària apareix símptomes de la malaltia base.

Tractament de la hipertensió

Actualment es dona més importància al tractament no farmacològic (com l'exercici, la disminució de l'obesitat,

les dietes pobres en sodi) per després passar al tractament farmacològic. Canvis en l'estil de vida: consisteix en diversos aspectes: Dieta: el sodi excelsiu (tant en forma de sal com formant part de l'estructura dels aliments) en la dieta provoca retenció de líquids, per tant un augment del volum total de la sang i com a conseqüència de la pressió arterial. Per disminuir els nivells tan alts de la hipertensió el primer pas és disminuir la ingestió de sodi total fins a la quantitat d'una cullerada petita al dia. Pot millorar la pressió arterial si es consumeix més fruites i verdures que continguin potassi, que afavoreix la reducció del torrent sanguini, completant amb productes làctics amb baix contingut de greixos. Reducció de pes: com que l'excés de pes contribueix a un major treball cardíac, es recomanable realitzar exercici físic (que també va bé per normalitzar la pressió) per baixar el pes i afavorir la disminució del perill per la hipertensió. Una dieta baixa en calories (1200 cal) amb escassos greixos pot produir per cada 10 kg perduts de pes una disminució de 10 mm Hg. Eliminació de medicaments que poden produir una elevació de la pressió arterial. Evitar situacions d'estrès. Disminuir el consum d'alcohol: els homes no haurien de passar de 30cm3. Deixar de fumar: la nicotina augmenta transitòriament la pressió arterial. Tractament amb medicaments: al començar l'elecció d'un medicament la selecció es fa més individualitzada, havent la tendència a no forçar la dosi. Si un medicament no controla la hipertensió, o es canvia per un altre o se li afegeix. El tractament farmacològic s'instaura després de tres o quatre mesos quan la mitja de la pressió diastòlica és superior a 100 mm Hg, intentant mantenir-la inferior a 90 mm Hg. Hi ha diversos tipus de medicaments que ajuden a controlar la pressió arterial: Diürètics: es tracta de píndoles per orinar, així s'aconsegueix la disminució del volum sanguini. Bloquejadors α_1 i α_2 adrenèrgics: actuen bloquejant els efectes de certes substàncies químiques de l'organisme. Alguns d'ells provoquen que el cor bategui més lentament i amb menys força i amb altres es dilaten els vasos sanguinis. Inhibidors de l'enzim convertidor de angiotensina (ECA) i bloquejadors del receptor de angiotensina: la angiotensina II és un pèptid vasopresor, que fa augmentar la pressió i aquests bloquejadors eviten la seva formació i així s'aconsegueix la relaxació dels vasos. Els que prenen aquesta classe de medicaments poden patir un tos persistent. Bloquejadors del canal del calci: ajuden a disminuir el flux de sang i a relaxar els vasos sanguinis. Poden ser de curta o llarga durada, encara que els de curta no s'aconsellen per la hipertensió. Vasodilatadors: com el seu nom indica, la seva funció és dilatar les artèries per fer disminuir la pressió arterial.

Causes, conseqüències, manifestacions clíniques i tractament per la hipotensió

Una causa òbvia de la hipotensió és un excés en pèrdua de sang (per exemple en una hemorràgia) ja que baixa considerablement el volum de plasma sanguini. Qualsevol causa que comporti una reducció de sal i aigua dels teixits i la substitució per l'aigua de la sang, té com a conseqüència la hipotensió. Com exemple tenim la diarrea, una suada excessiva i l'exposició al fred. La hipotensió pot ser el resultat d'un enverinament amb una droga depressiva, com els barbitúrics, en xocs (mentals) i poliomielitis (causada per un virus). Hi ha un tipus d'hipotensió que resulta de la força de gravetat, quan estem estirats i ens aixequem de cop, i s'anomena hipotensió ortostàtica. Per combatre-la, el nostre cos estreny les petites artèries en un moviment reflex quan ens aixequem. Així ajuda a elevar una mica la pressió arterial.

Hipertensió arterial

La **hipertensió arterial** és una malaltia crònica consistent en una elevació persistent de la pressió arterial. Es considera hipertensió quan els valors de la pressió arterial estan per sobre de 140/90 mmHg.

La determinació de la tensió arterial mesura la força de la sang contra las parets dels vasos sanguinis, és el reflex de la pressió de la sang a l'interior de les artèries. La hipertensió arterial, per tant, és una pressió massa elevada de la sang a les artèries, i pot ser permanent o paroxística. La tensió varia segons les circumstàncies (esforços, postures, estrès...) i per al diagnòstic calen diverses mesures: la norma és de 140/90 mil·límetres de mercuri. Pot ser primària (la més freqüent), amb antecedents familiars, o secundària, amb causes endocrinològiques, renals, vasculars o per medicaments.

La hipertensió és una amenaça silenciosa; en els primers temps de la malaltia no se sent res, però al cap d'uns anys comencen els problemes. En el cor i les artèries, provoca una sobrecàrrega de feina a la bomba cardíaca i la cansa prematurament; afavoreix el dipòsit de greix sobre la paret de les artèries (arteriosclerosi) que pot provocar, a més o menys llarg termini, angina de pit o infart del miocardi. El mateix procés pot observar-se en les artèries de les cames: és la arteri-

tis de les extremitats inferiors.

El tractament té com a objectiu la normalització de la tensió al repòs i a l'esforç i comporta seguir les regles higienicodietètiques, que permeten controlar algunes hipertensions i disminuir, en alguns casos, les dosis dels medicaments, per a les quals és necessària la vigilància i el control del vostre metge.

Per lluitar contra la hipertensió, l'aspecte més important és la prevenció, amb la correcció dels errors d'higiene de vida. Per això cal renunciar al tabac (per a les dones fumadores, l'associació tabac i anticonceptius per via oral augmenta el risc d'hipertensió) i controlar l'obesitat. En l'alimentació és important consumir alcohol de manera moderada (no més de tres vasos de vi al dia), evitar la regalèsia, la cafeïna i la sal (pa, xarcuteria, formatges, conserves...), reduir el consum de matèries grasses (sobretot els greixos saturats) i augmentar el de verdures i fruites. És necessari mantenir una activitat física regular.

La hipertensió arterial es l'elevació de les xifres de pressió arterial sistòlica (PAS) ≥ 140 mmHg i/o pressió arterial diastòlica (PAD) ≥ 90 mmHg. La pressió arterial s'ha de mesurar dues vegades per cada visita en tres visites consecutives i s'ha de calcular la mitjana per visita.

Per poder diagnosticar hipertensió arterial, les xifres mitjanes de pressió arterial han de ser elevades en cadascuna de les tres visites. S'ha de calcular el terme mitjà de les mitjanes de les tres visites.

El risc de patir un esdeveniment cardiovascular depèn no solament de les xifres de pressió arterial, sinó també de la presència o no d'altres factors de risc cardiovascular (FRC), de manifestació en òrgans diana (MOD) i de la presència o absència de malaltia cardiovascular clínica (MCC) i/o condicions clíniques associades.

Malalties associades

Factor de risc de malaltia coronària i altres cardiopaties.

Ictus.

Insuficiència renal.

Causes de la hipertensió

Excés de líquid en els vasos sanguinis normals.

Quantitat normal de líquid en vasos sanguinis massa estrets.

Conseqüències

El cor treballa amb més força i pot acabar deteriorant els vasos sanguinis.

El ronyó funciona malament i agreuja el problema de la hipertensió.

De Viquipèdia

Dites i refranys

Caçador amb bon gos val per dos.

Si vols ser un bon pescador lleva't la corbata i pescaràs millor.

Matinet i de pressa com els de la FESA.

Al pobre tot li fa.

Qui te boca s'equivoca.

El peix que ix de la mar, ja no sol tornar.

Quan el mal ve d'Almansa a tots alcança.

Pateixes més fam que un mestre d'escola.

Voler és poder.

Qui primer ve, primer té.

Fills, conills pelats i a la cassola.

Matar una mosca per l'abril és com si ne matares deu mil.

La muller major és la millor.

Qui de casa se'n va a casa torna.

Quan més gran més animal.

Que passa? Que el campanar és més gran que la plaça.

Sempre plou quan no fan escola.

Quan el meu dol siga vell el teu serà nou.

Diumenge que ton pare et penge.

Pateix més fam que un afilador.

Pateix més fam que un gos lligat a un carro.

Figuera i a la marjal no caigues que et faràs mal.

L'aigua i el foc només juguen a un joc.

Qui té i dona no està obligat a més.

T'has quedat com la novia de Pinet amb la cara llavada i el "monyo" fet.

Tants que en cria la farina i ella fina que fina.

San Bartomeu tot el que troba és seu.

Fila més que les aranyes.

Està més boig que una cabra.

S'esmuny com una anguila.

Corre més que una llebre.

Ets pitjor que un mal de ventre en dejú.

Ets més roí que la tenca en suc.

Per Sant Joan bacores, verdes o madures però segures.

La figa per estar al seu punt ha de tindre tres detalls: / que estiga ben madureta, ben clavilladeta i picadeta pel pardal.

La col i la carabassa empudeguen tota la casa.

Val més taronja i magrana que passar gana.

Si tens fred acosta't a la paret.

Si tens calor acosta't al ponedor.

Si tens fam pega un bram.

Si tens set pixa i beuràs calentet.

Sant Joan ha arribat, la primavera ha passat.

Qui parla mal de l'estiu no sap el que diu.

Quan el Sòl somriu ja ve l'estiu.

No tens trellat ni forrellat.

Parir o morir.

Ha anat a Roma i no ha vist al Papa.

Sant Pere té la bufa darrere.

A la de tres mort o pres.

No hi ha dissabte sense Sòl ni vídua sense dol.

Me'n dones més que un músic.

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estanys, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.cala-gaviota.com

NORD MALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca, 23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TONIRUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

TRASPÀS per no poder atendre, botiga de roba de la llar i de moda al carrer d'Isaac Peral, 44 de Cala Rajada. 10.000 . Tel. 699 628 088

LLOGARIA soterrani per viure a s'Arenal. Tel. 617 005 901

TRASPÀS LOCAL COMERCIAL, 230 M2. Negoci de souvenir en ple rendiment a la Plaça des Castellot de Santa Ponça. Tel. 971 691 742

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu.netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

VENC PIS A S'ARENAL. 180 m2. 5 habitacions, cuina menjador amb xemeneia, rebost, bany, dutxa, 30 m2. de terrassa. 240.000 . Tel. 971 662 498

TRASPÀS SABATERIA. Per 30.000

, al carrer d'Aragó de Ciutat. Lloguer 250 . Tel. 971 243 553/615 016 870

IMMOBILIÀRIA ARBONA. Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

BORSA DEL
MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venda de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65- Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 – SA RENALT SON FERRIOL

PERSONALS

Tenc 52 anys, visc a s'Arenal. Coneixeria dona de la comarca per a relació seriosa. 717 005 901

SEPARAT de 45 anys, coneixeria al·lota un poc més jove que ell per a relació estable. Tel. 971 747 023

PRODUCTES
ECOLÒGICS

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venda d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera

artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venda al'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Ca na Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22- Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. www.lacasa-natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

RESTAURANT CAN PEPSERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euróns de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT SILLER. Cuina mallorquina. A la carta 40 de mitjana. Roger de Llúria, 48 Port de Pollença. Tel. 971 866 210

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8 . Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salxitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mussol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzinera. Tel. 971 266 745

ES RECÓDEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIO DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 . Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ESCRUCÉ. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS
PROFSSIONALS

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satelit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12 . Cala d'Or. Tel. 971 657 378

ESCOLA DE VOL ES CRUCE. Baptisme de vol. !0 minuts amb pilot 20 euróns. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura,... Massatges, antirius... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeporto-colom@telefonica.net

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria. Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animals. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POL-LÈNTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nch-informatica.com

COSADEDOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuïdor de matalassos Delanubbi. Carrer del Bisbe Taixaquet, 62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICAMANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres, 61 Manacor 971 553 780

CANAROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demana hora al 971 550 053

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/ València, 63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venda, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

INTENSU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam dissenyants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sòller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉSPECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429

579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, juguetes. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971 525 465 - 658 970 701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejors d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sòller

RESIDENCIA GENT GRANCALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sòller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrt-informatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES

BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres. Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Porreres. Tel. 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20. Porreres. Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuiri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuiri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628-629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeospagíria, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgaymorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca. Tel. 610057779 jofo-ba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

VENDES

Venc consola mintendo DS per 95 €. Zona de Santanyi. No hi ha problema per enviar. Tel. 628 621 818

Cuina

Tumbet

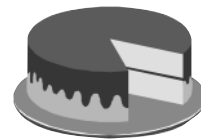
Samfaina a la mallorquina.

Ingredients:

Patates, albergínia, pebrot vermell, ceba, tomàquet madur, alls, oli, sal, sucre i pebre negre.

Preparació:

Es tallen les patates a llesques, es renten i s'eixuguen. Es talla l'albergínia a trossos i s'ensucra lleugerament. Es talla a trossos el pebrot vermell i es piquen la ceba i el tomàquet. En una paella amb força oli es fregeixen, successivament i reservant-ho quan sigui ben fregit, les patates, l'albergínia, el pebrot i els alls, esclafats amb la mà. Després, es fregeix la ceba i, quan sigui rossa, s'hi afegeix el tomàquet, fins que el sofregit lligui. Llavors, es fan sostres en una cassola amb les patates, l'albergínia, més patates i el pebrot. S'hi tiren les dents d'all i el sofregit al damunt. Es tapa i es deixa reposar una estona, abans de servir.

Bacallà a la càntabra

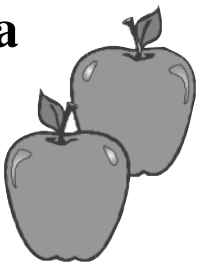
Ingredients:

Dotze trossos de bacallà, 80 gr. de sagí, mitja dotzena de pimentons xoricers, dos alls, tres cebes mitjanes, tres rovells d'ou bullits, sis llesques de pa, oli i sal.

Preparació:

Ja sabem que el bacallà cal tindre'l a remulla des de la vespra, així com els pimentons secs.

Amb oli i sagí fregirem les llesques de pa i les deixarem damunt d'un plat; sofregirem els alls i la ceba picada i, en estar un poc daurada, afegirem els rovells d'ous durs. Als pimentons els traurem la molla rasant-los amb un ganivet, els posarem en el sofregit i en farem una salsa. Posarem el bacallà en una cassola amb aigua freda i, en alçar el bull, el traurem i deixarem que es refredi per a llevar-li les espines i la pell. El ficarem tot seguit dins la salsa amb el pa fregit i el deixarem coure durant un quart d'hora. Cal saccar-lo sovint per evitar que s'aferrí al fons de la cassola.

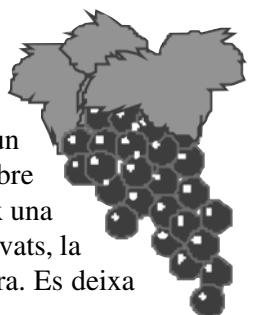
Conill amb bolets

Ingredients:

Conill, bolets frescos o conservats al natural, ceba tendra, alls, julivert, llorer, canyella, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

En una cassola amb oli i un pessic de sal, es posa, a poc foc i tapat, el conill a trossos, la ceba tallada pel llarg, un brot de julivert, una fulla de llorer, un tronquet de canyella i una mica de pebre molt. Quan està quasi cuit, s'hi afegeix una picada d'alls, els bolets i, si són conservats, la seva aigua; sinó, un raig d'aigua clara. Es deixa acabar d'ofegar i es serveix.

SINEU

Na Sylvana Sanpol i sa filla Carolina va a la Fira dels Diumenges de Sineu a vendre el seus productes artesanals. Mòbil 662 123 554

CALAD'OR

Fa 7 anys que en Miquel Adrover presideix l'Associació de Gent gran de Cala d'Or. Tenen el local al Casal de les entitats Ciutadanes de Cala d'Or. Tel. 619 705 425

FELANITX

En Francesc Montserrat és mestre d'obres especialitzat en distribució i decoració d'interiors. El trobarem a la Plaça de les Palmeres vestit amb la samarreta del seu club el dia de Sant Agustí. Viu al carrer Mossèn Alcover, 20 de Felanitx. Tel. 971 581 409

Acudits

Perquè després diguin que a la universitat no s'aprenen coses...

Això va passar realment a la universitat de Harvard a l'octubre passat.

En una classe de biologia, el professor estava parlant dels alts nivells de glucosa trobats al semen. Una jove (novata) va aixecar la mà i va preguntar:

- Si l'he entès bé, vostè està dient que hi ha molta glucosa, com el sucre, en el semen masculí.

- Correcte.

I afegí informació estadística. La noia torna a aixecar la mà i pregunta:

- Aleshores, perquè no té gust dolç?

Després d'un silenci absolut, tota la classe es va posar a riure, la noia va envermellar quan es va adonar del que realment havia dit, o havia donat a entendre. Així que, sense dir ni una paraula, va agafar les seves coses i va marxar de la classe.

Tot i així, mentre creuava la porta, la resposta del professor va ser freda. Totalment seriós, va respondre a la seva pregunta:

- No el notes dolç perquè les papil·les gustatives per a la dolçor estan a la punta de la llengua, i no al fons de la gola.

Segons afamats científics estrangers, s'ha descobert una nova escala per mesurar la intel·ligència humana. La nova unitat de mesura es el "tar".

Així és, el tar és una mesura nova i infal·lible per mesurar el coeficient intel·lectual dels sers humans. Per exemple, Albert Einstein degué tenir un megatar. Per tant es dedueix que existeix la intel·ligència megatar, i així es completa l-escala: la intel·ligència kilotar, la centar, la decatar, la intel·ligència tar i la intel·ligència militar (fi de l-escala).

Tres enginyers discutint sobre el disseny del cos humà:

- Òbviament, el que el va fer era un enginyer mecànic. Fixeu-vos en les articulacions, en els ossos de la mà, en...

- No home, va ser un enginyer elèctric. Fixeu-vos en el sistema nerviós, en la complexitat del cervell, en...

- Va, no en teniu ni idea. Això ho va fer un enginyer civil; a ningú més se li acut posar un desaigüe tòxic al costat d'una àrea recreativa.

Les faldilles curtes fan que els homes es comportin educadament. Heu vist alguna vegada a un home pujar a l'autobús davant d'una noia amb faldilles curtes?

Una tia amb el seu amant, quan de sobte arriba el marit:

- Ràpid, per la finestra, que només és un primer pis.

- Però Maria, si està plovent a bots i a barrals, i així despullat m'agafarà una pulmonia

- Que el meu marit es un bèstia!

Total, que surt en pilotes i es troba uns tius fent footing. El tiu s'uneix a ells corrent per dissimular.

- I vostè fa sempre footing així?

- Sí, sí, es molt sa, perquè un se sent mes àgil i no li fa nosa el xandall.

- I sempre porta un preservatiu posat.

- No, no, només quan plou.

Arriba un nen i entra a l'habitació dels seus pares, i se'ls troba que estan fent un 69, i diu:

- I em voleu portar al psicòleg per mossegar-me les ungles.

Un tiu va conduint begut amb la seva dona a les quatre de la matinada.

- Mariano, ves amb compte!

- Tu tranquil·la, hip, que jo controlo!

- Mariano, Mariano, alerta, una curva tancada!

- I que et pensaves, que a les quatre de la matinada hauria estat oberta!

Arriba un home a les quatre de la matinada a casa i li diu a la seva dona:

- Mariiiiia, fregeix-me un bistec que estic mort de gana.

I la seva dona li respon:

- Una merda et fregiré!!!

- Doncs ja són ganes de gastar oli, perquè no me la penso pas menjar.

S'ILLOT

Fa 5 anys que la família Rodrigo va obrir el taller Futur Clima al carrer dels Tamarells local 5 de s'Illot. Aire condicionat i maquinària d'hostaleria. Tel. 678 547 937

SES SALINES

Fa 3 anys que n'Iskra Detelinova Katsarska regenta el Bar Estarelles a la Plaça de Sant Bartomeu, 7 de Ses Salines. Tel. 971 649 706

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**